

Sergiu Someșan

Întâlnire cu Dragonul

Povestire S.F.& F

Cetatea nu arăta cu mult mai bine ca altele, dar avea nevoie de o Călăuză. Și eu tocmai asta eram, așa că mam apropiat de porțile ferecate și am bătut în ele tare, cu bastonul. Pesemne că eram așteptat pentru că, după ce am fost cercetat fugar printr-o ambrazură din zid, poarta s-a întredeschis și mi s-a făcut loc să intru.

Am fost condus la căpetenie, care m-a primit imediat într-o sală de consiliu ce cunoscuse și vremuri mai bune.

— De trei zile te așteptăm, îmi spuse el cu un reproș voalat în voce. Încă de ieri trebuia să trimitem ofranda și Dragonul și-a pierdut răbdarea pentru că iar a început să trimită nori de fum asupra noastră - și-mi arată spre fereastră, unde spre nord cerul era acoperit de o pâclă vineție, care părea că se apropie.

— Am venit cât am putut de repede, am spus, dar drumurile sunt total distruse în partea asta...

— Știm, știm, dar e bine că ați ajuns până la urmă. Am dori să porniți imediat la drum, până nu se înfurie iar. Și, adăugă el, dacă nu este cu supărare, am dori să facem plata la întoarcere.

La întrebarea mea nerostită, răspunse:

— Acum un an, Călăuza, după ce a luat banii, a fugit în lume cu tot cu fecioară și nu au ajuns la Dragon... a fost un an groaznic. Noaptea, Dragonul ajungea până la poalele zidurilor și distrugea totul. Nu vrem să mai riscăm să ne pierdem încă o dată toate recoltele. Rezervele noastre sunt epuizate, așa că, dacă rămânem și anul acesta fără recolte, nu ne rămâne decât să mergem cu toții direct în gura Dragonului...

După ce-am stabilit condițiile plății, căpetenia trimise după fecioară, iar eu am rămas în așteptare. De câțiva ani buni, de când se observase că, uneori, pe lângă fecioara cuvenită, dragonii mai luau ca desert și pe câțiva dintre cei care-o însoțeau, localnicii cu stare din cetățile ce se pricopsiseră cu câte un dragon prin preajmă preferau să strângă o sumă consistentă și să încredințeze această sarcină unor oameni de meserie, așa ca mine.

Căpetenia privi în jur să se convingă că nu ne aude nimeni, apoi se apropie și-mi spuse șoptit:

— Aș vrea să spun că unele fete încearcă să convingă Călăuza să se culce cu ele în ultima noapte, crezând că astfel Dragonul le va refuza jertfa. Problema este că, în cazul acesta, Dragonul se simte trădat și mănâncă atât fata, cât și Călăuza, apoi se răzbună pe cetate.

Am dat aprobator din cap: în lumea noastră, poveștile astea circulau de multă vreme, dar noi, cei de meserie, nu prea le luam în seamă.

M-am apropiat iarăși de geam și, în timp ce priveam spre norul care căpătase acum o culoare verzuie, în cameră a fost adusă fecioara. Era plânsă și foarte frumoasă, așa că, dacă cea de anul trecut arăta tot ca asta, nici n-o condamnam prea tare pe Călăuza care plecase cu ea în lume.

— Până la hotarul cetății o să vă însoțească câțiva oameni din gardă, apoi va trebui să vă descurcați. Drumul până acolo este de o zi și o noapte. Vă dăm merinde pentru trei zile, deși. Încerca să-mi spună că, de fapt, la întoarcere voi avea numai eu nevoie de merinde, dar văzând ochii plânși ai fetei, se poticni și chemă gărzile.

— Ar fi bine să plecați imediat, poate faceți o bucată bună de drum și astăzi, pentru că Dragonul nu se va opri până nu. Se poticni iar și arăta numai din ochi spre fată.

Cei din cetate ne-au condus până la poartă, pe care au trântit-o brusc în urma noastră, de parcă dragonul ar fi bântuit pe undeva prin preajmă. După numai câteva ceasuri de drum, cei doi soldați care ne însoțeau ne-au arătat niște dealuri în fața noastră și au mormăit o scuză că până acolo ține hotarul și că ei nu pot merge mai departe, așa că trebuie să se întoarcă.

Am rămas numai eu cu fata, care mergea încet de parcă ar fi vrut să amâne cât mai mult întâlnirea cu dragonul. Nu puteam s-o condamnm, mai ales că, fiind atât de frumoasă, ar fi avut un viitor liniștit alături de vreun flăcău de treabă, dacă nu ar fi apărut puzderia asta de dragoni și legendele legate de ei. În seara ce se lăsa tot mai mult, a început să-mi povestească despre viața ei din ultimii ani, de când a aflat că fusese sortită Dragonului. A fost păzită zi și noapte, ca să nu se apropie vreun băiat de ea și, chiar dacă s-ar fi putut apropia, dacă nu ar fi trecut înainte de plecare examenul în fața bătrânelor satului, ar fi fost ucisă cu

pietre în piața Cetății. De asta îmi dădea de înțeles că acum, în noaptea care se apropia repede, ar fi momentul ca ea să ajungă femeie și să scape de soarta ce-o aștepta.

După ce-am mâncat la poalele unui copac înalt, neam făcut tot acolo culcușul pentru noapte.

— Pot să vin lângă tine? m-a întrebat și, fără să mai aștepte răspunsul, s-a strecurat lângă mine. Era caldă și speriată, așa că fără să vreau am luat-o în brațe ca s-o încurajez.

A rămas un timp liniștită, apoi a început să mă strângă cu frenezie în brațe. S-a urcat pe jumătate peste mine și cu una dintre mâini a început să-mi descheie pantalonii: fecioară, nefecioară, dar știa rostul și locul lucrurilor, așa că foarte repede m-am trezit cu pantalonii dați în jos până aproape de genunchi. A căutat mai departe și s-a oprit dintr-odată, blocată:

— Ce-i asta? a întrebat ea.

M-am ridicat în capul oaselor și i-am răspuns:

— Tablă.

— Cum adică tablă? Ce fel de tablă? a întrebat ea, dea dreptul perplexă.

Mi-am ridicat pantalonii și i-am spus:

— Tablă inox. Mai precis tablă inox, V2A cu formulă îmbunătățită și rezistență sporită la radiații.

Clătină nedumerită din cap și mă privi lung:

— Stai așa... Tu nu ești un bărbat adevărat? Un bărbat în carne și oase?

Am clătinat cu tristețe din cap:

— Îmi pare rău, dar sunt doar un RUC. RUC Trei, mai precis.

— Ce „ruc”? Întrebă fata complet năucită.

— Robot Umanoid Constatator, varianta trei. Măsor nivelul de radiații din locurile unde au căzut bombele. Apoi calculez și constat câtă vreme vor mai rămâne nelocuibile aceste locuri și le comunic la Centru. Am fost creat foarte asemănător ca formă cu un om, dar constructorii mei nu au crezut că asemănarea trebuie să meargă chiar atât de departe - și am făcut un gest vag spre pantaloni.

— Bine, bine, și Dragonul? Întrebă fata complet năucită. Ce este cu el?

— Dragonul este altceva. O să vezi dimineață mai multe, când o să ne apropiem.

M-a lăsat apoi în pace toată noaptea, deși nu cred că a dormit prea mult, pentru că s-a tot fosit. Prin circuitele mele, pe care le-aș fi echivalat cu un creier dacă aș fi fost om, îmi treceau în astfel de clipe tot felul de gânduri. Sau poate erau numai diferențe de potențial care nu reușeau să se echilibreze în cadrul softului pe care-l aveam implementat. Eram dotat cu circuite de autoperfecționare, adaptare și învățare, dar la ce-mi foloseau atâta vreme cât aveam, în loc de carne, tablă de oțel? Cu regretul că aceia care m-au proiectat nu au mers mai departe cu asemănările, m-am aplecat peste fata care tremura de frig și am luat-o în brațe. Am pornit radiatorul intern, l-am reglat pe optim și am privit-o cum se ghemuiește în brațele mele, în căutarea căldurii.

Eu, oricum, nu eram programat pentru somn, așa că am așteptat răbdător, cu ea în brațe, să răsară soarele.

După ce s-a trezit, am mâncat - da, am mâncat și eu, pentru că, deși nu am nevoie de hrană propriu-zisă, am observat că cei care mâncau lângă mine se simțeau mai confortabil dacă mâncam și eu, chiar dacă știau că sunt robot -, apoi am pornit la drum. Pe măsură ce ne apropiam de punctul zero, semnele radiațiilor remanente erau tot mai evidente. La un moment dat, am întâlnit un cadavru aproape mumificat și fata s-a oprit speriată:

— Asta-i Maria! O cunosc după haine... Este fata care-a fost trimisă acum doi ani drept jertfă Dragonului!

M-am apropiat de leș și am pornit contorul. Nu era foarte radioactiv, dar ținând seama că trecuseră deja doi ani, probabil că fusese până în apropierea craterului, în căutarea Dragonului, spre a-l îmbuna. Sărmana fată! Sărmane fete!

Am pornit din nou la drum, apoi, când contorul încorporat m-a avertizat că ne apropiem de pragul critic, i-am spus fetei să se oprească și să mă aștepte, ceea ce a acceptat foarte bucuroasă.

— Ce fac dacă ți se întâmplă ceva? m-a întrebat ea și părea sincer îngrijorată. Dacă mă întorc în cetate, voi fi ucisă cu pietre, ca nevrednică.

— N-o să pățesc nimic și-o să mă-ntorc repede. Ai uitat că sunt din cel mai bun oțel inox? Într-un gest de bravadă, mi-am ridicat pulpana hainei, bătându-mă ostentativ pe tabla de sub burtă.

Abia când am văzut-o că roșește mi-am dat seama că gestul meu ar fi putut fi interpretat ca fiind unul obscen, așa că n-am mai spus nimic și am pornit-o repede la drum, spre crater.

După ce-am făcut măsurătorile și am estimat durata de anihilare a radiațiilor, m-am întors lângă fată.

— Am chemat două elicoptere, am spus eu - adică două aparate de zbor, am adăugat văzând că face ochii mari. Unul va genera un câmp de forțe peste care va fi așezat un ciment cu întărire rapidă, rezistent la radiații. În două ore, vom putea pleca și noi de aici.

— Și unde-o să mă duci? întreabă ea, părând a fi preocupată de ceva.

— Mai există pe planetă câteva locuri ferite de radiații. Acolo îi vei întâlni pe cei care m-au construit.

Între timp, au sosit elicopterele și, după o schemă bine pusă la punct, au început să acopere craterul și suprafața din jur cu un sarcofag impenetrabil la radiații. În jurul sarcofagului, radiațiile urmau să ajungă foarte repede în limite normale, așa că atunci când totul a fost terminat, am comunicat estimările iar pe suprafața albă de ciment a fost înscrisă, spre cele patru puncte cardinale, data de azi și durata estimativă de anihilare a radiațiilor din interior: 289 de ani.

Un elicopter a aterizat să ne ia la bord și, în drum spre el, fata m-a prins de mână și m-a întrebat poticnit:

— Acolo unde mă duci... cei care te-au construit sunt tot roboți ca tine sau sunt oameni în carne și oase?

— Oameni în carne și oase, am spus eu, afișând cel mai optimist zâmbet pe care-l aveam programat. Sunt sute de bărbați care de care mai frumoși și mai deștepți și numai vreo cincizeci de femei, așa că, frumușică cum

ești, în mod sigur o să-ți găsești unul care să te placă și pe care să-l placi și tu.

A căzut pe gânduri, în timp ce elicopterul se înălța, apoi un zâmbet timid i-a luminat fața. Perspectiva pe care i-o ofeream eu era oricum mai bună decât cea la care se așteptase atunci când plecase de-acasă, însoțită de mine.

În timp ce zburam spre bază, am privit la zecile de sarcofage albe defilând pe sub noi și am continuat în gând: te vei căsători, vei face copii care vor fi frumoși și vor învăța bine și, văzând miile de sarcofage albe din jurul lor, se vor feri să se joace iarăși cu puterile atomului. Dar copiii copiilor lor. Oare vor face la fel?

Pentru că am integrat și un circuit de predicție, am simțit o ușoară diferență de potențial la bornele lui în clipa în care mi-am pus întrebarea asta, așa că am hotărât să-mi schimb neapărat bateriile cu unele noi, odată ajuns la bază.

EU SUN! QtCfi

Când ai doi copii mici în casă unul de trei și celălalt de patru ani țipetele și zgomotele cele mai neașteptate sunt ceva la ordinea zilei oricât am încerca să ținem sub control decibelii atât eu cât și consoarta. Totuși țipătul care s-a auzit în după amiaza zilei de joi a fost mai puternic decât multe altele și părea că de data asta plutește pe culmile exasperării. Tocmai mă așezasem pe canapea și așteptam bine cuvenita cafea când țipătul mi-a dat de înțeles că dacă voiam cafea trebuia să mi-o prepar singur. Nu eram foarte interesat de motivul țipătului dar cum așa mi se părea că este politicos am întrebat:

— Ce-au mai făcut de data asta dragă?

O pauză cât consoarta să-și mai ia o doză bună de aer și să aducă ceva ajustări coardelor vocale.

— Nu ce-au mai făcut ei ci ce ai făcut tu?

Cum situația se complica am abandonat poziția lenevind-culcat în așteptare și mi-am luat o figură preocupată îndreptându-mă spre locul crimei. Crima se pare că avusese loc în debara, loc în care țineam o mie și unul de lucruri până aveam să câștig la loto și să cumpăr o casă dotată cu un atelier de bricolaj

corespunzător. Soția din dotare stătea în ușa deschisă a debaralei și privea crunt înăuntru:

— Ce-i asta? M-a întrebat ea scurt când am ajuns destul de aproape.

Am privit și eu curios peste umărul ei dar nu am văzut decât ce vedeam de obicei: câteva cutii în care cândva o să aranjez șuruburile și piulițele care acum erau înșirate ici și colo, un pistol de lipit fără cablu, un aparat de măsură, câteva pânze ruginite de bomfaier, chei de 13-14 din crom-vanadiu, un furtun de la dușul din baie, un osciloscop cu tubul spart, trei condensatori dintre care unul variabil, rezistențe, siguranțe, mă rog tot ce mai are nevoie omul prin casă.

Am dat din umeri nedumerit pentru că mi se părea că privește spre condensatorul variabil:

— Un condensator, ce să fie? Și am dat să îl iau în mână.

— Nu îl atinge, țipă ea scurt dar nu am ascultat-o pentru că îl atinsesem de nenumărate ori fără să pătesc nimic când condensatorul ăla încă mai era activ și plin de volți și făcea parte din etajul final al unui radioemitter pe care îl construisem pe vremuri când eram radioamator.

— Nu ăla, preciză consoarta și arătă mai mult din priviri spre furtunul de la duș. S-a mișcat și mi-a făcut cu ochiul.

M-am tras puțin înapoi și am privit-o mai bine. Era mai palidă ca de obicei și în mod sigur că era extenuată. În ultimul timp din cauza unor termene presante la serviciu mi-am luat destul de mult de lucru acasă și am cam lăsat pe cele două mici bestii în seama ei. Începeam să regret în fond fiecare dintre noi are o limită și se pare că a ei tocmai fusese atinsă așa că am pus o mână pe umărul ei când am prins cu coada ochiului o ușoară mișcare în debara. Și nu era condensatorul ci tocmai furtunul cu pricina.

— Uite, a țipat iar soția de-a dreptul înspăimântată, iar se mișcă.

De data asta priveam fix spre furtun așa că am văzut fără nici o urmă de îndoială cum în capătul dinspre noi s-a deschis un ochi căprui care a privit scurt spre noi apoi s-a închis iar.

— Ce mama dracului este asta? Am răbufnit eu și am luat un patent aflat la îndemână de pe unul din rafturi.

— Vorbește frumos că te pot auzi copii, m-a apostrofat consoarta grijulie ca întotdeauna la educația celor mici.

Cei mici erau undeva pe hol și ca de obicei încercau să împartă ceva ce nu se putea împărți așa că nu grija lor o purtam ci a drăciei din debara care ne spiona. O clipă scurtă mi-a trecut prin cap ideea că poate am făcut în transă vreun montaj din revista Tehnium de care nu mai știam dar era puțin probabil. Din holul apartamentului țipetele erau acum însoțite de lătrăturile micului terrier care probabil că își cerea și el vehement partea din ceea ce încercau să împartă copii, lucru care mă împiedica să mă concentrez ca lumea.

Oricum nu aveam timp de ei pentru că trebuia să demonstrez lumii că eu sunt masculul alfa așa că am împins ușor furtunul cu patentul. Ochiul s-a deschis iar și m-a privit încruntat. Nu mă întrebați cum mi-am dat seama că privirea era încruntată din moment ce lipsea o frunte pe care să apară cutele corespunzătoare dar am priceput asta suficient de repede încât să retrag precaut patentul.

Sub ochi a apărut ceva care părea o gușă neagră și abia când a început să vorbească mi-am dat seama că era un difuzor.

Ochiul s-a făcut un pic mai mare apoi și-a dres vocea și a spus:

— Eu sunt Gică!

Sunt sigur că Napoleon, Cezar sau Alexandru cel Mare s-ar fi descurcat mai bine ca mine dar eu am putut doar să zic:

— Încântat de cunoștință! Eu sunt Matei iar ea e Dina, soția mea.

— Știu, a spus drăcia din fața noastră. Mi-au fost implementate toate datele despre voi înainte de a fi adus aici. Bănuiesc că ați luat la cunoștință despre Ordonanța de Urgență prin care se distribuie fiecărei familii câte un *Ghid Individual Complet Autonom*, pe scurt câte un GICĂ.

Văzându-ne cam nedumeriți adăugă:

— S-a publicat alaltăieri în Monitorul Oficial și de vreo săptămână numai despre asta se vorbește la televizor. Aveți un noroc teribil: prin tragere la sorți ați fost aleși să fiți una dintre primele familii monitorizate.

Ziare nu mai citeam de mult iar la televizor parcă auzisem eu ceva dar când ai doi copii mici în casă care tocmai au învățat cum se umblă cu telecomanda e cam greu să mai vezi vreo știre atâta vreme cât nu se transmit pe canalele de desene animate. Ceva vag auzisem și pe la serviciu că după adoptarea ACTA și a legalizării urmăririi și înregistrării convorbirilor telefonice și a conexiunilor de internet se va trece la pasul următor dar nu îmi imaginam că voi fi urmărit de furtune de duș.

Am văzut o ușoară mișcare sub furtun și o pereche de șenile își făcu apariția până la picioarele noastre astfel că am văzut că sub ceea ce părea a fi un furtun era și un corp asemănător unui tanc teleghidat de jucărie. Proastă alegere mi-am spus dar nu am avut când să aprofundez ideea.

— Îmi dați voie vă rog? spuse mica arătare și se strecură printre noi. Am fost plasat ieri aici de o echipă de intervenție dar acum va trebui să fac un mic tur pentru a mă obișnui cu apartamentul apoi voi fi în permanență gata să vă acord tot sprijinul pentru a vă ajuta să vă comportați așa cum ar trebui să o facă niște cetățeni model ca dumneavoastră și pentru a înregistra tot ce se întâmplă în acest apartament.

„Să mori tu!" mi-am spus eu văzându-l că se îndreaptă spre holul unde cei doi copii încă se mai ciondăneau în surdina.

Am privit lung spre consoarta mea și amândoi am ridicat din umeri așteptând desfășurarea evenimentelor care era oarecum previzibilă.

Nu a trecut un minut că din hol s-a auzit un țipăt de bucurie:

— Uraaa! Ne-ai cumpărat încă un tanc teleghidat a strigat plin de încântare băiețelul mai mare. Acum trei luni le cumpărasem unul adevărat care a rezistat vreo trei zile numai pentru două din ele m-am jucat eu cu el.

— E al meu, a țipat peltic cel mic și eu am încercat să îmi imaginez scena.

Mezinul era el mai mic dar era mai îndesat, mai încăpățânat și pare-se că un pic mai motivat pentru că în mai puțin de un minut a apărut în ușă triumfător târând un capăt de furtun după el urmat de cel mare care ținea într-o mână o șenilă iar în cealaltă ce mai rămăsese din corpul bietului Gică. Erau urmași de micul terrier care părea puțin abătut pentru că din toată tărașenia el prinsese doar difuzorul. Oricum îl ținea bine și nu părea dispus să se despartă de el.

— Binecuvântate fie animalele și copii, a spus sec nevastă-mea și plecă să aducă coșul de gunoi.

TREBUIE SĂ *ZBANG* TUNG BUNG

Cum locuim chiar lângă pădure, mai precis cade pădurea pe noi, cum constată cu invidie prietenii care ne vin în vizită, pădurea își trimite o mulțime de ambasadori în grădina noastră, spre încântarea fetei mele de cinci ani. Veverițe, arici, căprioare, ba și o vulpe își făceau apariția destul de des până sub geamurile casei, profitând de faptul că gardul spre pădure era mai mult simbolic. Fiindcă în afara unui terrier nu aveam alte animale pe lângă casă, le acceptam cu plăcere, așa încât, la numai un an după ce ne-am mutat, s-au obișnuit cu noi suficient de mult încât să ne lase să le mângâiem, spre gelozia prost ascunsă a micului cățel. Toate, mai puțin vulpea, care refuza cu demnitate orice încercare de apropiere.

De obicei, după ce o aduceam de la grădiniță, fetița rătăcea prin grădină până se însera bine, urmată docil de micul terrier, care probabil că nu pricepea de ce-și mai făcea alți prieteni, din moment ce el era acolo, lângă ea, gata oricând să se joace împreună. Uneori, atât eu, cât și soția mea ne simțeam oarecum vinovați pentru c-o abandonam cu orele prin grădină, deși în mod sigur ea

nu se simțea deloc abandonată. Din când în când, ne mai întrerupeam din treabă și ne uitam pe geam cum se plimbă urmată îndeaproape de terrier: mică prințesă, stăpână pe un regat mirific de numai câteva sute de metri pătrați și cu un câțel fidel pe post de paj.

Seara târziu, după ce reușeam s-o ademenim în casă, mâncam cu toții, apoi îi plăcea s-o iau pe genunchi, în fața calculatorului, și să-i pun un cântec de leagăn de pe YouTube. Nu alegeam în fiecare seară același cântec și, tot căutând o melodie potrivită, o apuca somnul, așa că o luam în brațe și-o duceam în pătuțul ei. Fericită copilărie avea fetița mea, iar eu eram un părinte și mai fericit, scăpat de chinul lecturării poveștilor de seară. YouTube să trăiască!

Cum se înserase bine și fetița nu mai venea, am plecat în grădină s-o aduc, așa cum am mai făcut și altădată. Am găsit-o stând aplecată lângă o movilă mai răsărită din spatele grădinii, căreia eu îi spuneam tumul; îmi promisesem să fac pe arheologul în jurul ei, atunci când timpul îmi va permite, într-un viitor nedefinit. Când m-am apropiat, a ridicat chipul zâmbitor spre mine și mi-a spus surescitată:

— Mi-am făcut un nou prieten. Și vorbește cu mine!

Dincolo de ea, în vârful tumulului, era ceva ce mi s-a părut a fi un arici.

Nu se arăta deloc temător, stătea cumva pe picioarele din spate, iar cu lăbuțele din față făcea din când în când semne largi, ca și cum ar fi adunat ceva din aer. Bietele animale, mi-am spus eu. De la atâta stres și poluare o iau și ele razna - și mi-am adus aminte de un clip văzut tot pe YouTube, cu un câine care-și mușca piciorul din spate pentru că i se părea că vrea să-i fure mâncarea din castron.

Am prins-o de mână și am tras-o spre casă.

— Stai să îmi iau la revedere, a spus ea și s-a aplecat spre arici: La revedere, Zgumby!

Prin pâcla înserării mi s-a părut că micul animal își lasă pentru o clipă misterioasa treabă și-i face semn cu lăbuța. Am scuturat din cap și mi-am propus să nu mai ies din casă fără ochelari. Bănuiam că Zgumby era un fel de alint pentru Scumpy, dar nu i-am dat nici un fel de importanță - și rău am făcut...

În seara aceea, în loc să privim pe YouTube clipuri de noapte bună, am vorbit de Zgumby, care se pare că o impresionase pe fetiță cu mult mai mult decât alți arici.

— Este foarte puternic, mi-a spus fetița convinsă. I-am dus azi un copan de curcan, pentru că aduce în fiecare dimineață soarele.

Era destul de târziu și-ar fi trebuit să tac și s-o las în pace, dar eu sunt o fire carteziană și aș fi vrut ca și pe ea s-o cresc la fel. Apoi, nu puteam uita că Giordano Bruno a fost ars pe rug, iar Galileo Galilei a scăpat ca prin urechile acului de aceeași soartă numai pentru a demonstra că Terra se învâрте în jurul Soarelui și nu invers. Iar acum, să arunc 500 de ani de heliocentrism peste bord numai ca să-i dau dreptate fetiței? Sau lui Zgumby, mă rog. Am încercat așadar să-i explic, ba chiar să-i caut tot pe YouTube un clip cu sistemul solar, în care se vedea clar cum Pământul se învâрте în jurul

Soarelui, dar se vede treaba că în mintea ei de copil de cinci ani tot Zgumby avea mai mare trecere.

Concluzia a fost una simplă, și mi-a spus-o chiar înainte de a o urca în pătuț:

— Lasă, nu te enerva. Îi mai ducem mâine un copan de curcan, pentru că îi place foarte mult, și o să ne explice el cum face.

*

A doua zi, cea mai mare grijă a fetei a fost să-mi aducă aminte, pe drumul de întoarcere de la grădiniță, să intrăm la magazin ca să-i cumpărăm lui Zgumby carne de curcan.

Cum nevastă-mea își adusese ceva de lucru de la serviciu, grija fetei a rămas în seama mea, și cred că de cel puțin zece ori s-a dus până la tumul să verifice dacă a venit Zgumby. I-am explicat de câteva ori că aricii sunt animale nocturne și își fac apariția numai seara, târziu, sau noaptea, dar a refuzat cu încăpățănare să admită că Zgumby al ei ar putea fi arici.

În sfârșit, după ora nouă, ne-am îndreptat din nou spre moviliță, fetița aproape alergând, urmată de mine și de terrier. În mână duceam triumfător două copane consistente de curcan, pentru că nu vedeam cum aș putea să-i dau ariciului de mâncare fără să-i dau și câinelui. De data asta, ariciul sosise și privea undeva, fix, spre orizont. Fetița mea a făcut oficiile de gazdă și a împărțit cu dărnicie picioarele de curcan. În timp ce câinele îl mânca așa cum o făcea el de obicei, ariciul se ridicase pe picioarele din spate și ținea delicat osul în lăbuțele din față, întorcându-l pe toate părțile, până când nu a mai rămas strop de carne pe el. După ce a terminat de mâncat, a început iarăși să dea din lăbuțele din față, exact ca aseară.

— Ei, acum ce face? am întrebat eu, după ce-am privit câteva minute lungi la mișcările lui care mi se păreau fără sens.

După o scurtă tăcere, în care mi s-a părut că fetița mea ascultă atent, s-a întors spre mine și mi-a spus încurcată:

— Acum face *zbang tung bung*. Așa trebuie să facă în fiecare noapte ca să vină soarele dimineața. Aici, pe delușorul nostru, vin niște raze mici de soare pe care numai el le poate vedea și le adună pe toate ca să tragă cu ele soarele, dimineața.

Nu am mai spus nimic. Ce mai era de spus? Eram depășit numeric, așa că am hotărât să mai aștept cu explicațiile raționale, ba, dacă se poate, să le amân până când fetița mea se va duce la școală și va învăța acolo tot ce trebuie. Despre stele, comete, planete și paralaxe. Paralaxă nu știu prea bine ce înseamnă, dar sună atât de doct încât după zeci de ani de când am terminat școala, uite că mai țin minte cuvântul ăsta de la puținele ore de astronomie din clasa a noua.

Am plecat eu, fetița și câinele spre casă. Dintre toți, numai terrierul părea mulțumit și se vede treaba că ar fi vrut să repetăm excursia în fiecare seară. Fetița mea simțea în sufletul ei mic și nevinovat de copil că nu mă convinsese, iar eu, în timp ce mergeam tăcut în urma lor, urzeam în minte un plan diabolic.

Am culcat fetița, mi-am anunțat consoarta că am ceva treabă și, cu gândul la Mărețul Plan ce-mi încolțise în minte,

am pus la fiert două picioare mari de curcan. Cele mai mari pe care le-am găsit în punga din frigider. Am așteptat să se răcească, apoi am coborât în beci, unde am căutat o cutie din carton, de mărime potrivită și care se închidea bine. Am închis câinele în casă, să nu mă încurce, și cu pași de spărgător profesionist m-am îndreptat spre tumulul proprietate personală. Lighioana era tot acolo și bătea mai departe mătânii. Cu inima împietrită, i-am pus cutia din carton în cap și am dus-o în beci, într-un colț ferit, apoi am pus în ea și copanele. După ce m-am culcat, mi-am adus aminte că aricii au nevoie de multă apă, așa că am umplut o farfurie cu apă, am coborât iarăși în beci, am deschis cu grijă cutia, să nu scape lighioana, și am pus într-un colț al acesteia vasul cu apă. Aricii, oricum, au de obicei o mutră mai șmecheră decât restul animalelor, dar ăsta al meu depășea de departe toate recordurile. Stătea liniștit într-un colț al cutiei și rodea tacticos unul dintre picioarele de curcan pe care i le pusesem acolo. Când m-a văzut, a pus domol osul deoparte, a băut pe îndelete apă, apoi ma privit cu mutra lui șmecheră și s-a ghemuit să se culce. Înainte de a închide ochii, m-a mai privit o dată malițios. I-am făcut o gaură în plus în carton, să aibă pe unde respira, și, după ce-am urcat scările, m-am întors și am lăsat lumina aprinsă, ca să nu-i fie frică. Voiam să demonstrez ceva, nu să chinuiesc bietul animal.

Planul meu era simplu și la mintea cocoșului: dimineața, după ce avea să răsară soarele, înainte de a duce fetița la grădiniță, aveam să cobor cu ea în beci și să-i arăt că soarele răsărise chiar dacă Zgumby al ei fusese închis toată noaptea în beci.

*

Am adormit greu și abia spre dimineață. Am avut niște vise tulburi, în care un tribunal format din arici îmbrăcați în sutane violete mă condamna la ardere pe rug, iar soneria ceasului a sunat chiar înainte de a se pune sentința în aplicare. Am oprit soneria și m-am frecat la ochi, apoi am privit iarăși la ceasul de pe noptieră. Ora șapte dimineața, ca de obicei. Ceva însă nu era în regulă, așa că am privit și la ceasul de pe peretele dormitorului, care, la lumina lămpii de veghe, îmi arăta aceeași oră. Atunci, ce naiba nu era în regulă? I-am dat un cot soției, care-a mormăit somnoroasă:

— De ce mă trezești? Nu vezi că afară-i noapte?

M-a trecut un fior rece și m-am frecat iarăși la ochi, apoi m-am ridicat încet din pat, m-am dus la geam și am privit afară: era o noapte blândă și înaltă de vară, cu stele strălucind nepăsătoare... În fața mea era estul, dar nu se zărea nici o geană de lumină.

Cuprins de presimțiri negre, am pornit televizorul, ca să aflu știrile de dimineață. În locul știrilor, am văzut un studio plin de specialiști care discutau în contradictoriu, astfel că nu se înțelegea aproape nimic. La un moment dat, prezentatoarea le opri sonorul și concluzionă:

— După cum puteți observa, dacă aruncați o simplă privire afară, în această dimineață soarele nu a răsărit nicăieri pe glob. Specialiștii nu reușesc să se pună de acord asupra fenomenului și nici să localizeze astrul. Ni se mai spune că un asemenea fenomen a mai fost o singură dată

menționat în Biblie, dar nu i s-a dat importanța cuvenită până acum. Vom reveni imediat ce vom avea informații noi. Până atunci, publicitate, spuse ea și pe ecran apăru un bucătar care tăia cu viteză legumele, cu un supercuțit ceramic.

Dar eu știam că este nevoie de mai mult decât un cuțit ceramic ca să răsară soarele, așa că am mai pus două bucăți de carne de curcan la fiert. Am dat din umeri când soția m-a întrebat pentru ce fierb carnea, în loc să fac o cafea.

Când a coborât fetița și a văzut întunericul de la geam, a spus îngrijorată:

— Să știi că s-a îmbolnăvit Zgumby și nu a putut să *zbang tung bung* în noaptea asta. Să mergem, te rog, la el, să vedem ce are...

Am pus bucățele de carne pe o farfurie, le-am acoperit cu un șervet că să le feresc de privirea câinelui și, în loc să pornim spre grădină, ne-am îndreptat spre beci. În timp ce coboram scările, fetița mea întâi m-a privit nedumerită, apoi se pare că în mintea ei s-a luminat ceva, pentru că atunci când am ajuns în fața cutiei din carton, a căzut în genunchi în fața acesteia și a lovit cu pumnii ei mici în cimentul rece al pardoselii, asemenea unei eroine în miniatură a teatrului antic:

— Ce-ai făcut, tată? Ce-ai putut face, tată? și sufletul meu s-a rupt în două, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cu gesturi grijulii, a ridicat capacul și ariciul ne-a privit cu mutrița lui șmecheră, iar fetița mea a trecut brusc de la lacrimi la râs, așa cum numai copiii pot să o facă.

După ce a terminat de râs, s-a întors spre mine:

— A zis să te întreb dacă acum crezi...

Am luat-o în brațe și am strâns-o, dând numai din cap: cred, cred, sigur că cred și am simțit în sinea mea cum se răsuțește Nicolaus Copernic în mormânt.

Fetița mea a părut să mai asculte ceva, apoi mi-a zis:

— Zgumby a spus că dacă îl ajuți să *zbang tung bung*, poate că reușește să aducă iar soarele.

Nevastă-mea, asistentă tăcută și răbdătoare la toate dialogurile noastre, care păreau fără îndoială replici dintr-o piesă absurdă, izbucni, până la urmă:

— Îmi explică și mie cineva ce cimilituri vorbiți voi aici?

— Nu, am spus eu și fetița noastră într-un glas.

— De ce? a întrebat ea furioasă.

— Pentru că acum avem alte urgențe, dar îți promit că după ce totul se rezolvă, îți vom explica de-a fir a păr.

Am luat cu grijă cutia și am dus-o pe moviliță, unde ariciul - dacă arici era, că prea avea o mutră șmecheră -s-a așezat în vârf și a început să dea iar din lăbuțe. Din când în când, îi dădea ceva fetiței și ea îmi trecea mie, dar eu nu aveam impresia că aș ține ceva cu adevărat în mână și un timp m-am simțit ca împăratul care umbla dezbrăcat printre supuși. Oricum, m-am bucurat că vecinii mei erau toți în casă, la televizor, ascultând părerile specialiștilor, pentru că dacă m-ar fi văzut

vreunul cum Țes spre cer o urzeală nevăzută, în mod sigur prestigiul meu ar fi avut serios de suferit.

După câteva ore de dat din mâini, spre răsărit, a început să se vadă o geană subțire de lumină.

— Zgumby a zis că atunci când se ivește o bucățică mică din soare trebuie să trageți tare amândoi odată, ca să iasă deasupra!

Am tras până la urmă soarele sus, apoi ne-am așezat și am mâncat bucățile de curcan și am băut cafeaua adusă de nevastă-mea, dar tot nu i-am explicat nimic. După câteva ore de *zbang ttung bung* alături de Zgumby, nu prea mai ai chef de vorbit...

O MOARTE POLITICOASA

Bătrânul profesor pensionar se apropia încet de banca lui. „Banca lui” - vorba vine „banca lui”, pentru că la ora asta a dimineții aproape toate băncile din parc erau libere, așa că oricare dintre ele ar fi putut fi a lui. Chiar dacă într-o dimineață și-a găsit banca ocupată, nu a făcut o criză din asta, ci s-a așezat pe alta din apropiere pentru lectura de dimineață a ziarelor. Dar banca lui preferată avea totuși un avantaj față de celelalte: era așezată cam la jumătatea aleii principale, cea care străbătea parcul dintr-un capăt în altul, așa că de obicei trecătorii ocazionali se așezau spre odihnă către marginea șirului de bănci, făcând ca banca lui să fie oarecum înconjurată de un con binecuvântat de liniște și de singurătate. Pe de altă parte, soarele era ascuns dimineața de umbra deasă a teiului din spatele băncii, așa că putea citi liniștit, învăluit într-o plăcută penumbră. Ba mai mult, odată, când l-a prins în parc o ploaie scurtă de vară, a observat că teiul era o umbrelă perfectă și nici o picătură de apă nu a căzut pe ziare.

De când ieșise la pensie, aproape în fiecare dimineață, când vremea îi permitea, cumpăra ziarele de la chioșcul de presă de la intrarea în parc, apoi se așeza pe aceeași bancă și parcurgea în liniște știrile, editorialele și câteodată rubrica de decese. Uneori întâlnea la rubrica

cu multe chenare negre numele vreunuia dintre foștii colegi de liceu și toată ziua se simțea urmărit de imaginea lui. A trecut destul de multă vreme până să își dea seama că nu mai întâlnise de mult timp niciunul dintre foștii lui colegi la rubrica cu decese. „Poate cei care au mai rămas o duc cu toții bine”, își șopti el când, într-o zi puțin mai mohorâtă decât altele, avu brusc o revelație. Nu făcea colecție din ziarele pe care le cumpăra, de obicei le arunca în coșul de gunoi din capătul aleii, dar avea memoria încă bună, așa că îi reluă în minte în ordine alfabetică pe toți foștii lui colegi, de parcă ar fi răsfoit un catalog imaginar. „Nu se poate”, șopti el iar, „din toată clasa numai eu am mai rămas în viață!” Revăzu iar în minte toate numele și aproape fotografic își aminti anunțul din ziar, chiar dacă fără amănuntele care de obicei însoțeau un astfel de anunț și fără data precisă. Avea optzeci și opt de ani când conștientiză acest adevăr și de atunci, cu fiecare nouă aniversare, se simțea tot mai izolat și mai puțin pregătit pentru schimbările fulgerătoare din jurul lui. Deși pe lângă el trecea zilnic o mulțime de oameni, i se părea că a rămas singur pe lume.

*

În fiecare zi, în jurul orei zece, pe lângă el trecea o mașină de gunoi în miniatură, parcă anume făcută atât de mică, încât să încapă ușor pe aleile parcului. Într-una dintre zile muncitorii care o însoțeau s-au oprit să ia masa chiar pe banca de lângă el și profesorul, care încă își păstra curiozitatea intactă, se apropie de ei și de mașinăria lor. Vădit mândri de ea, i-au prezentat-o cu atâtea laude, de parcă ar fi construit-o chiar ei.

— Și asta nu ar fi nimic, că este atât de mică și de frumoasă, râse unul dintre ei. Dar uitați-vă, aici în capăt are un malaxor cu lame făcute din oțel suedez. Tot gunoiul din parc îl mărunțește atât de fin, încât douăzeci și opt de coșuri de gunoi de pe toată aleea principală încap în numai doi saci. Oțel suedez, ce mai! spuse el.

Și, ca să-i demonstreze eficiența, luă o scândură de lemn cine știe cum răstăcită printre gunoaie și-i dădu drumul în pâlnia malaxorului. În numai câteva clipe, din ea mai rămăsese numai un pumn de rumeguș.

Era chiar ora când de obicei echipa de curățenie își făcea apariția în capătul parcului și întoarse din obișnuință capul să se uite spre capătul parcului, dar o adiere de vânt mai rece îl atinse, făcându-l să uite de mica mașinărie. Un fior scurt îl străbătu, făcându-l să privească oarecum precaut în stânga și dreapta, ca și cum s-ar fi așteptat să se apropie de el furișându-se printre tufișuri, cine știe ce jivină periculoasă. Undeva în depărtare, spre marginea parcului ascuns de tufele de trandafiri, un om își ascuțea coasa, pregătindu-se să taie iarba din locurile greu abordabile cu mașinile obișnuite de tuns iarbă. Privi oarecum îngrijorat spre locul unde sunetul părea că se amplifică și avu un zâmbet obosit când își dădu seama că se apropie doar o biată bătrânică, poate cam de aceeași vârstă ca el, cel puțin ținând seama de mersul poticnit și greoi. Mergea încovoiată de vârstă, cărând o sacoșă care părea prea grea pentru puterile ei, iar în cealaltă mână avea un baston mai înalt ca ea și care părea nu numai complet inutil, ci și greu de folosit. Se pare că puterile ei se terminaseră chiar lângă banca lui, pentru că se opri și, privindu-l cu ochi albaștri și neașteptat de tineri, întrebă cu o voce pierită:

— Permiteți, bunule domn, să iau și eu loc? Am o mulțime de ani în spate și uneori zău că îi simt.

Profesorul Adamescu ar fi vrut să îi răspundă că o înțelegea perfect pentru că uneori se simțea și el exact la fel, dar, cum nu voia să se întindă la vorbă, preferă să îi arate cu mâna locul de lângă el și își continuă lectura. I se părea că exprimarea bătrânei avea ceva din politetea desuetă a altor veacuri. Un timp nu mai spuse niciunul dintre ei nimic, apoi femeia, cu mișcări încete, scoase dintr-o sacoșă ponosită un album și începu să îl răsfoiască.

După o vreme, văzându-l că a terminat de citit ziarele și că le pune deoparte, se dădu mai aproape și îi arătă albumul.

— Nu ați fi atât de amabil să ne uităm la câteva fotografii împreună? Uneori mă simt atât de singură.

— Cu plăcere, spuse profesorul, oftând ușor exasperat, și își plecă privirea asupra primei fotografii din album.

Era, după câte se părea, un simplu album de familie, care începea cu obișnuita fotografie de la botez. Pe măsură ce bătrâna întorcea paginile, au urmat alte și alte fotografii, marcând astfel scurgerea anilor în fotografii din ce în ce mai clare. Singurul lucru curios a fost faptul că în album era arătată evoluția unui tânăr de când s-a născut și pe măsura trecerii prin viață și marcând momentele deosebite. S-ar fi așteptat ca albumul să fie despre viața bătrânei doamne de alături, dar se pare că nu era așa. Privea aproape fără să observe la filele întoarse una câte una de femeie. La un moment dat avu un sentiment acut de déjà vu, dar nu putu cu nici un preț să își imagineze despre ce anume este vorba. „În fond, albumele astea de familie sunt toate o apă și un pământ”, își spuse el și chiar atunci își dădu seama că privește la o fotografie cu un grup de soldați aflați undeva într-o permisie, într-un oraș de munte. Grupul îi părea teribil de cunoscut și, când femeia vru să întoarcă pagina, puse mâna pe filă și o opri. Își potrivi mai bine ochelarii și se aplecă să vadă de aproape fotografia. Fără nici o îndoială, cel din centrul fotografiei era el: tocmai își lăsase mustață, învingând după o luptă de săptămâni întregi o întreagă birocrație militară și împotrivirea personală a comandantului de companie. Era prima dată când ieșea în permisie cu mustața și era pregătit să rupă inima tuturor fetelor întâlnite, dar mai întâi a fost nevoie să le dea câte o bere tuturor camarazilor și să se fotografieze cu ei în grup. Și totuși, el nu își mai amintea să fi păstrat fotografia asta. Oare cine era bătrâna doamnă și de unde avea fotografia? De unde avea toate fotografiile lui de fapt, pentru că, văzându-l că nu mai spune nimic, paginile au fost date încet una după alta și acolo, în paginile albumului, și-a văzut rând pe rând cele mai importante momente din viață.

— De unde aveți toate fotografiile mele în albumul acesta? întrebă el cu o voce stinsă.

— Nu știu dacă asta este întrebarea care trebuie pusă, dragă domnule profesor, spuse femeia de lângă el cu o voce parcă brusc întinerită și când se întoarse să o privească chiar și ridurile îi dispăruseră, iar în ochi îi zări sclipiri jucăușe.

Nu voia să participe la jocul în care încerca să îl atragă această femeie, dar, dacă voia să afle adevărul, atunci, fără îndoială că trebuia să întrebe.

— Și ce întrebare ar trebui să pun, atunci, mă rog?

Femeia îl privi dintr-o parte și răspunse în timp ce

mai întoarce o foaie:

— Păi, ar fi trebuit să întrebați de ce am aceste fotografii și nu de unde le am.

— Bine, acceptă el concesiv. De ce aveți aceste fotografii? întrebă el și ridică din umeri.

Femeia arată cu mâna la poza care urma și-i spuse:

— Poate că o să vă lămuriți singur dacă priviți la următoarea fotografie.

Profesorul plecă ochii și rămase înmărmurit: în album, clară și în culori vii, următoarea poză îi arăta pe el și pe bătrâna de lângă el cum priveau în album aplecați unul spre altul, ca într-o clipă furată eternității.

Rămase tăcut, privind fotografia fără să priceapă. Chiar dacă nu adia deloc vântul, simți iar fiorul acela de dinainte răscolindu-i ființa. Undeva în depărtare se auzi din nou, tare și clar, cum își ascute omul coasa.

Femeia de alături chicoti ca o fetiță.

— Începeți să înțelegeți, domnule profesor, din câte mi se pare.

Nu întoarce privirea spre ea, ci doar privi mai atent fotografia, dar nu își dădu seama cum ar fi putut să fie făcută, din moment ce nici un om nu trecuse prin fața lor, nici cu aparat foto și nici fără.

— Cum ați făcut această fotografie? întrebă profesorul și își simți dintr-odată gura uscată.

Femeia de lângă el clătină dojenitor din cap.

— Iar o întrebare greșită, domnule profesor. Întrebarea care ar trebui să vă preocupe este nu cum am făcut această fotografie, ci mai degrabă ce anume vom găsi dacă mai întoarcem o pagină din album?

Închise albumul și îl lăsă neglijent între ei, apoi se întoarce cu totul spre el.

— Asta să îmi spuneți: dacă mai dăm o pagină, vom găsi doar o fotografie cu banca asta goală, sau banca și dumneavoastră pe ea citindu-vă ziarele ca de obicei?

Profesorul puse încet mâna pe albumul dintre ei și îl privi lung, încercând să își adune gândurile. Apoi privi la femeia de lângă el, care părea dintr-odată tânără și plină de vigoare. Poate puțin cam palidă, dar, ținând seama de ocupație, lucrul acesta părea perfect scuzabil. Oricum trebui să recunoască faptul că era o moarte extrem de politicoasă. Nu așa își imaginase totul, deși se gândise de multe ori la momentul ăsta.

Avu un zâmbet pierit și întrebă:

— Deci așa se sfârșește totul? Cu o întrebare? Femeia de lângă el ridică zâmbind din umeri.

— Sau cu un răspuns, ricană ea.

— Și în funcție de răspuns eu mai capăt o amânare de o zi. sau poate un an.

— Hai să ne înțelegem, domnule profesor. Din motive care nu ar trebui să vă intereseze, dumneavoastră mi-ați devenit simpatic. Vă urmăresc de mulți ani și din acest motiv am hotărât să vă acord un tratament preferențial, pe care în mod sigur nu îl acord altora. De obicei, cei implicați abia dacă au timp să mă vadă și uneori, când nu sunt prea atentă, cei de lângă ei au timp să îmi vadă silueta așa, ca într-o sclipire, împreună cu micul meu colector de suflete.

Arată spre bastonul supradimensionat de lângă ea și când îl desfăcu văzu că ar putea fi fără îndoială confundat la o privire grăbită cu o coasă.

— Din cauza acestei asemănări mai sunt uneori denumită „Doamna cu coasa”, dar nu îmi place deloc să mi se spună așa.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii pierduți în depărtare, apoi privi iar spre album și spuse:

— Hai să revenim totuși la ale noastre: gândiți-vă puțin și răspundeți-mi, ce credeți că vom întâlni la pagina următoare din album?

Luă albumul în brațe și îl mângâie delicat.

— Sunteți printre puținii privilegiați care își pot hotărî soarta răspunzând la o simplă întrebare.

— Au mai fost și alții care au avut parte de același tratament? Întrebă profesorul, curios.

— Au fost, admise parcă în silă femeia de lângă el și își făcu de lucru cu bastonul, care acum semăna mai mult ca oricând cu o coasă.

— Și a fost vreunul care a câștigat acesta întrecere? A dat vreunul răspunsul corect? Bănuiesc că pentru fiecare a fost altă întrebare.

— Așa este... fiecare om cu întrebarea lui. Și, da, au fost vreo trei care chiar au reușit să răspundă. Deși ar fi putut să răspundă corect toți, dar, mi se pare uneori că oamenii sunt prea orgolioși și se lasă adesea conduși mai mult de orgoliu decât de minte.

Puse albumul pe bancă și se întoarse cu totul spre profesor.

— Uitați-vă, știu că nu ar trebui să ne întindem la vorbă, dar am atât de puțin ocazia să stau de vorbă cu cineva. Nu că nu aș vrea, dar ca să pot face asta trebuie ca cei aleși de mine să îndeplinească niște condiții speciale. E cam la fel de rar ca și cum ai câștiga la loterie. Ca să vă ajut, am să vă spun o poveste Zen care mi-a plăcut mult de tot. Și care s-ar putea să vă ajute să dați răspunsul corect. Cică a fost odată un om de știință atât de orgolios, încât i se părea nedrept ca și el să moară la fel ca toți ceilalți muritori. Așa că, atunci când a simțit că îi vine timpul, s-a apucat și a făcut zece clone identice, astfel că atunci când îngerul morții a venit să-i ia sufletul s-a trezit în fața unei mari probleme, pentru că într-adevăr toți cei unsprezece oameni erau perfect identici. Dar îngerul morții avea o mare experiență și până atunci nu mai avusese nici un eșec, așa că se trase câțiva pași în spate și spuse: „Mă declar învins, bunule savant. Uite că nu pot să deosebesc copiile de original, așa că, pentru a nu face o greșală, va trebui să vă las pe toți în viață.” Se prefăcu gata să plece, dar din ușă se întoarse și privi iar cu atenție la cei unsprezece oameni, apoi spuse: „Și totuși, cu toată știința dumneavoastră, ați făcut o mare greșală. Există o deosebire!” „Nu se poate”, izbucni imediat, orgolios, adevăratul om de știință. „Toți cei zece sunt perfect asemănători cu mine.” „Așa m-am gândit și eu”, spuse îngerul morții și îl înhăță.

Profesorul rămase pe gânduri, apoi ridică albumul dintre ei. Îl privi lung, ca și cum ar fi putut străbate cu privirea prin foile groase, apoi întrebă:

— Să înțeleg că dacă descopăr răspunsul corect voi fi iertat? De data asta, sau de tot?

— De tot, bineînțeles, spuse îngerul morții. E cadoul meu, deși aș putea spune că este un cadou otrăvit. Cel puțin în parte. Dar de asta o să vă dați seama peste câteva sute de ani, dar numai dacă o să câștigați.

— Și nu este vorba de nici un fel de trucuri? întrebă precaut profesorul. Adică nu este vorba de schimbarea conținutului fotografiei așa, printr-un hocus-pocus?

— Vai, făcu îndurerată femeia, chiar așa mă credeți?

— Nu știu, făcu bănuitor profesorul. Voiam doar să mă asigur.

— Nu, nici vorbă de asemenea trucuri ieftine. Uitați-vă, drept dovadă a bunei mele credințe, păstrați albumul la dumneavoastră ca să fiți sigur că nu îl mai ating sau îi mai modific ceva.

Profesorul luă în brațe albumul, apoi privi în jur. Spre capătul parcului apăru mașina de gunoi cu cei doi muncitori. Mergea destul de repede, ca de obicei, oprind însă la fiecare coș de gunoi și turnând atent conținutul în malaxorul cu oțel suedez.

— Poate ar trebui să reveniți la înfățișarea de dinainte, adică la cea de bătrânică modestă. Acum semănați mai degrabă cu Nike, zeița victoriei, și, zău, nu știu dacă veți câștiga și de data asta.

— Cu fiecare nouă înfrângere am învățat câte ceva. Suficient cât să sper că nu voi mai fi învinsă niciodată, spuse îngerul morții, cu orgoliu.

Profesorul zâmbi ușor și spuse:

— Atunci, poate că ar fi bine să pliați coasa ca să semene iar a baston, și dacă nu mă înșel au apărut și niște aripi. Eu nu zic că nu vă stă bine, dar se apropie niște muncitori cu mașina de gunoi și nu ar fi bine să vă zărească așa.

Îngerul morții privi spre gunoieri, care se apropiaseră între timp destul de mult, dar nu se sinchisi:

— Nici o problemă, nu pot fi zărită decât de cei cărora le sunt destinată.

— Interesant, spuse profesorul, dar se vedea că era cu gândul în altă parte.

Ezită câteva minute, ca și cum și-ar fi pregătit o întreagă pledoarie, apoi întrebă:

— De Schrodinger și de experimentul lui mental ați auzit?

— Bineînțeles că am auzit și de Schrodinger, și de mîța lui. A încercat să mă ducă cu zăhărelul și să-mi explice că eu sunt doar un simplu fenomen natural de natură cuantică și că oamenii în ultimele clipe ale lor încearcă să îmi dea o înfățișare antropoidă tocmai pentru a le face aceste momente mai ușoare.

— Interesant, spuse profesorul. Deci să înțeleg că mă puteți urmări dacă voi spune că acest album este cutia în care Schrodinger voia să își desfășoare experimentul său mintal. Acest album este cutia, eu sunt pisica și atât timp cât nu deschidem aceasta cutie, arată profesorul spre album, eu nu sunt nici viu, nici mort. Adică sunt viu, dar în situația incertă care va deveni certitudine abia când voi deschide albumul. O situație clasică din fizica cuantică.

— Nu e nimic cuantic aici, domnule profesor. Și știți de ce? Pentru că în acest caz sunt nevoită să devin ba fenomen natural, ba fiola cu otravă din aiuritul acela de experiment. Și eu sunt Îngerul morții, nimic altceva.

Se ridică în picioare și acum se putea vedea în toată splendoarea, cu aripile negre deschise și cu coasa fluturând amenințător. La față era puțin palidă, dar profesorului i se păru acum de-a dreptul frumoasă.

— Știți, făcu profesorul nostalgic, cum sunteți acum furioasă și atât de frumoasă, semănați perfect cu prima

mea iubită din liceu. O chema Sorina. Mi-a dat o palmă la un ceai dansant atunci când am încercat să o sărut prima oară.

O clipă Îngerul morții păru derutat, dar își reveni imediat.

— Lăsați lingușelile și spuneți odată ce este în următoarea fotografie. Am început să îmi pierd răbdarea.

Profesorul arată spre mașina de gunoi și spre ureche, în semn că nu aude. Chiar dacă era suedeză, mașina huruia totuși destul de tare pentru ca el să nu audă foarte bine la numai trei metri de ea.

— Alegeți odată! făcu exasperată femeia-înger.

Profesorul mai făcu un pas și dădu drumul albumului cu fotografii în pâlnia de malaxare. Un scrâșnet puțin mai mătășos decât celelalte se auzi și unul dintre muncitori spuse:

— Cu grijă, domnule profesor, să nu pățiți ceva.

— De acum nu prea mai am ce să mai pățesc, spuse el și se întoarse spre bancă.

— Experimentul s-a încheiat din cauză că incinta cu pisica s-a distrus în timpul manipulării neglijente a personalului, spuse bătrânul profesor, zâmbind. Este vorba totuși, până la urmă, de un simplu experiment cuantic. Poate că ar fi trebuit ca amândoi să avem mai multă grijă.

Moartea se lăsase ușor perplexă pe marginea băncii și privea parcă năucă după mașina de gunoi, care se depărta uruind tot mai stins pe măsura ce se mărea distanța. Apoi începu să râdă în hohote și fața îi deveni chiar frumoasă, astfel că profesorului i se părea că seamănă mai mult ca oricând cu Sorina la cei șaisprezece ani ai ei. Sau poate că i se părea numai pentru că trecuseră totuși prea multe zeci de ani de atunci.

După un timp, tânăra fată se opri din râs, își strânse aripile, plie coasa și redeveni modesta bătrânică de la început.

— Păi, să plec și eu, atunci, dar țineți minte: nu voi mai veni niciodată, nici chiar dacă o să mă rugați.

— Dacă o fi să mai veniți, aş prefera să veniți în forma când semănați mai mult cu Sorina, şopti el stins în urma ei, dar nu fu sigur că a fost auzit.

MICA MEA eommje LA SFÂRȘITUL LUMII

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro și care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână și diamantul Hope, și smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-și schimbe proprietarul și câte un tablou celebru, totuși specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi știau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai ușor să te strecuri pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou fie el și făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de rara avis, pentru că nu-mi lăsasem aproape nici o comandă neonorată, odată acceptată. Dar și tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acțiunea în sine. Fără îndoială că au fost și lovituri pe care le-am refuzat

și poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur și simplu inaccesibile sau erau acțiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulți ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi și tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieții și tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstițios și o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoții, dar parcă am avut o ușoară ezitarea atunci când am fost contactat iarăși prin canalele obișnuite. Și dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, și asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem și eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine și o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, și anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerțul mai mult sau mai puțin legal cu arme.

Ce ar putea să-și dorească un om de calibrul lui și să nu poată obține prin alte mijloace, încât să fie nevoit să apeleze la mine? În seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalași, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deși îmi întinsesem toate antenele pe care le aveam - și nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui care mă adusese la cabană se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut și oamenii de la pază.

Mă instalează într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin buștenii care ardeau în cămin, dar toate acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp și a mă studia în voie.

— Îți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoștea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur și simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

— În ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, așa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu știu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones și Arca pierdută”. Tot filmul este superb, dar finalul este pur și simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia își așteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant.

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se așază pe fotoliul din fața mea.

— Spre deosebire de clienții dumitale obișnuiți, care își bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate și deosebite.

Se ridică vioi și deschise un seif încastrat la vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O așază cu grijă pe măsuta din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu și spuse:

— Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neașteptate, ele dispar cu totul din atenția publicului și prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, așa cum este a mea.

Împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se așeză la loc în fața mea și-mi puse o mână pe genunchi, ca și cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

— Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din același tip de cuarț ca și craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiștii de la Smithsonian Museum, sfera a dispărut cu totul. Nu a fost furată și abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum cel din film, chiar există și în ele Guvernul adună și îngămădește, fără nici un scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar și mi-l înmână:

— Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura - coduri de securitate, ore de patrulare... Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

— O să îmi spui că nu este genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândești și să treci și genul acesta de acțiuni în patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum și cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, și am luat dosarul gata să plec și să mă apuc de treabă.

— Mai am o singură rugămintă, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aş dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21 decembrie 2012. După cum știi, conform calendarului mayaș, atunci este preconizat sfârșitul lumii, iar genul de oameni care-și fac veacul în acel depozit sunt predispuși ca în aceea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo, nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, și aş dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci și-atât.

*

Dacă referitor la prima condiție nu a fost nici o problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar așa de ușor, și asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era așezată într-o simplă cutie din lemn și nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obișnuită, darmite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunății la care te-ai fi putut aștepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj și am așezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora totuși zece milioane... După ce am iluminat-o cu o lampă puternică și am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns, și l-am dat ușurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauții pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarț, după cum zicea Donald Koster, deși mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece

milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă obișnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Și totuși, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd ușoare irizații în structura metalică ce încadra sfera. Mi-am plimbat degetele și, sub apăsarea mea ușoară, din cutie a ieșit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălțat puțin și plutea acum liberă în fața obiectivului. Înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular și degetele au găsit aproape fără să caute o rotiță de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescență și, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mișcători arătau ca și cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mișcarea rotiței părea să nu fie oprită de nimic, așa încât am tot apropiat un astfel de sistem până când în fața mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete și atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei, sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de. Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-o să încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster și apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aș putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Și dacă da, cât de mult m-aș fi putut apropia ca să localizez un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăși ochii peste ocular și am mai găsit câteva butoane cu ajutorul cărora am început să caut. Probabil că avea și un sistem automat asemănător cu Google Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mișc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat orașul în care mă aflu, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat și mai mult, apoi am rotit puțin butonul și, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, obiectivul a străbătut acoperișul din tablă al garajului, fără să lase nici o urmă, și s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin și acum obiectivul aproape atinge creștetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. Încă o fracțiune de rotire și i-am atins capul, și chiar în același moment am simțit ceva atingându-mi ceafa și imediat am știut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

Îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug și să-i înapoiez banii. Așa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile nici unui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la ușa garajului, așa că am ieșit afară să verific. Strada era pustie, luminată de felinare și de stelele strălucitoare ale nopții înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare și multicolor anunța: „21 decembrie 2012 - astăzi poate fi ultima zi, așa că distrează-te!” - iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au apărut două mașini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, așa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea,

apoi trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. În timp ce sfera se spărgea în mii și miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet una după alta și un întuneric dens, ca de început de lume, a prins să se strângă în jurul meu...

ItQRUL ȘI PRIVIGHETOAREA

Anton Vlădăreanu se trezi mai devreme decât în alte dimineți, deși nu ar fi putut spune de ce. De când se pensionase, cu ani buni în urmă, nu i se mai întâmplase așa ceva. Rămase în pat câteva minute lungi, încercând să își dea seama ce anume l-a trezit. Nu era miercuri, deci nu era vorba de mașina de gunoi, cea care îl trezea cu noaptea în cap din cauza malaxorului vechi și zgomotos al mașinii, sau de muncitorii de la salubritate care trânteau de pământ cu o plăcere sadică tomberoanele goale. Și totuși, era cinci dimineața, cu aproape o oră mai devreme decât se trezea el de obicei, lumina dimineții abia își strecura primele raze prin geamul de la dormitor acoperit cu o perdea veche de când lumea. Nu îl durea nimic, deși se aștepta de la o zi la alta să îl apuce și pe el bolile de care se plângeau cei care se pensionaseră odată cu el.

Îi mai întâlnea uneori, sâmbăta sau duminica, în parcul de lângă fosta uzină. Nu făceau nimic altceva, între două partide de table sau de șah, decât să se plângă unul altuia de bolile pe care le aveau. Nu de puține ori făcea greșeli intenționate ca să încheie mai

repede o partidă de șah și să plece înainte de a-i veni rândul să-și povestească viața sau durerile pe care ar fi trebuit să le aibă și nu le avea. Pleca grăbit și parcă rușinat pentru starea de sănătate pe care o afișa la cei șaptezeci de ani împliniți. Se uita uneori la fiecare în parte, atunci când nu se simțea observat, și parcă nu-i venea să creadă că timpul trecuse atât de crud peste ei, lăsând urme atât de vizibile. Cu cei mai mulți dintre ei lucrase în aceeași secție și zeci de ani îi văzuse aproape zilnic, așa că schimbările imperceptibile de care sufereau nu păreau atât de flagrante pe vremea când se întâlneau mai des. Dar după ce se pensionaseră cu toții a început să îi vadă mai rar și schimbările pe care le sufereau de la o întâlnire la alta i se păreau de-a dreptul catastrofale. Mai ales primăvara, după ce nu ieșiseră în parc mai multe luni în șir, aproape nu îi mai cunoștea. Bărbați bine, pe care i-a invidiat în taină toată viața pentru succesul pe care l-au avut la femei, apăreau primăvara mergând greu, sprijinindu-se în baston, iar surâsul lor, altădată atât de cuceritor, era de-abia o amintire. Pielea de pe față lăsată, ridurile și părul rărit, petele maronii care se întindeau pe mâini și pe fețele lor l-au făcut în cele din urmă să renunțe la întâlnirile din parc. Nu că la el nu ar fi fost prezente semnele bătrâneții, dar parcă nu erau așa de multe, parcă nu făcea atât de mult caz de ele și oricum nu le vedea decât arareori, când trecea prin fața oglinzii.

Ce l-a îndepărtat cu totul de ei a fost faptul că în ultimul timp nu mai suporta sfaturile lor în legătură cu pensia lui micșorată, de parcă ar fi fost mari avocați toți, nu frezori sau strungari pensionari, la fel ca și el. Adevărul este că după controlul care a avut loc acum vreo trei ani la Casa de pensii numai lui i-a fost micșorată pensia. Motivul era unul extrem de simplu, după cei care efectuaseră controlul: aproape jumătate din anii în care cotizase nu mai erau de găsit și pace. Ceruse lămuriri după ce își văzuse pensia înjumătățită și aflase că toți anii în care figurase ca lucrând la Secția specială nu mai apăreau nicăieri. Uneori își mai amintea ca acum ziua în care inginerul acela militar venise însoțit de șeful secției în atelierul de strungărie.

— Vă rog să rețineți că îl vreau pe cel mai bun om pe care îl aveți, precizase militarul cu un ton care nu admitea replică.

Nu a fost nevoie să întrebe care era acela, deoarece toate privirile din atelier se întoarseră ca la o comandă spre el. Mulți l-au invidiat pentru că mergea la un salariu mai mare, dar uite că după ani de zile blestemele și invidia lor l-au ajuns din urmă. Secția specială unde a fost transferat avea un regim special, militarizat, și toate documentele erau mai mult sau mai puțin secrete. Cine știe ce or fi avut de ascuns cei de la Secția specială, destul că după ani documentele au fost pierdute, distruse sau, oricum, nimeni nu mai știa nimic de ele. Se putea face reconstituirea vechimii după declarațiile a doi martori, dar uite că cei doi sau trei oameni pe care îi cunoștea din Secție nu mai erau de găsit, iar când s-a dus la locul unde fusese pe vremuri fosta Secție Specială, n-a mai găsit acolo decât câmpul și câțiva excavatoriști care săpau fundația unor viitoare blocuri.

Bani să angajeze un avocat nu avea, așa că îi mulțumea lui Dumnezeu că nu trebuia să dea banii pe la doctori. Dacă o cheltuia cu grijă, îi ajungea și pensia lui ciuntită. După ce plătea gazul, apa, curentul și întreținerea mai rămânea cu destui bani, din care își putea cumpăra câte ceva de mâncare. Nu-i rămânea nici măcar un bănuț să își pună deoparte pentru zile mai grele sau pentru un avocat, așa cum plănuise după ce i se micșorase pensia.

S-a angajat atunci îngrijitor la o asociație de locatari, să aibă grijă de tomberoanele de gunoi, pentru că locuitorii mereu aruncau gunoaiele pe lângă containere. Puțina mândrie care îi mai rămăsese îl făcuse să aleagă o asociație de proprietari tocmai din partea cealaltă a orașului, ca să fie sigur că nu îl întâlnește niciun cunoscut. Și totuși, chiar în prima lună de lucru îl întâlnise la gunoaie pe un fost frezor de la secția lui. De vreo trei ori s-au salutat și au vorbit numai banalități, dar apoi fostul lui coleg de secție n-a mai putut răbda și a răbufnit:

— Ai văzut ce-ai pățit dacă ai vrut să-i faci bombă atomică lui Ceaușescu!

A rămas pur și simplu blocat și a fost nevoie de încă două, trei întâlniri ca să afle tot adevărul. După plecarea lui de la secția de strungărie, cazul lui a fost dezbătut pe toate părțile, mai ales că Secția specială era localizată undeva în afara orașului și era păzită zi și noapte de soldați. Unul dintre ei care auziseră câte ceva a venit cu ideea că acolo se fabricau, în cel mai strict secret, componente pentru centrala nucleară de la Cernavodă și, bineînțeles, piese pentru bomba atomică a lui

Ceaușescu. Nu a fost nevoie de mai mult, mai ales că, atunci când se întâlneau cu Anton și-l întrebau ce face, acesta, cu gândul la teancul de hârtii pe care le semnase, era nevoit să fie foarte evaziv pentru a scăpa de întrebările lor. Adevărul era că nici el nu știa la ce urma să fie folosite piesele pe care le strunjea: primea cotele pieselor și termenele de predare și încerca să respecte cu sfințenie și unele, și altele, motiv pentru care toată lumea era mulțumită de el.

Chiar și Veronica, soția lui, fusese mulțumită de noul lui salariu, dar tot nu se putea uneori abține și îl mai trăgea de limbă. Exact cu trei zile înainte să moară în explozia din secția de Turnătorie, îl întrebase iar și el i-a explicat cât a putut el mai bine că strunjește tot un fel de arbori cotiți, ca și înainte, doar că nu mai face muncă de serie, ci numai prototipuri, care vin uneori înapoi deteriorate ca de foc sau de explozii și el trebuie să facă altele, puțin mai mari sau mai mici, după cum primea cotele de la inginerii militari. Biata Veronica murise fără să fie lămurită și fără să fie convinsă cu adevărat. Copii nu avuseseră, deși au fost ani întregi pe la doctori atât el, cât și ea. Chiar în noaptea cu pricina își schimbase tura cu o colegă de la Turnătorie pentru a fi liberă a doua zi să meargă la un popă să-i citească. Nu a mai apucat și, în timp ce conducea pe ultimul drum sicriul de zinc sigilat în care se odihnea ce mai rămăsese din ea, el nu se putea gândi decât la dorința ei de a avea copii.

Gândul la Veronica îl făcu să își dea seama imediat de ce se trezise: în casă mirosea a scorțișoară. Fără îndoială, în toată casa se simțea un puternic miros de scorțișoară și se

ridică grăbit, de parcă ar fi fost împins de cineva de la spate. Se duse drept în bucătărie și deschise ușa, dar mirosul nu era nici acolo mai puternic, deși o clipă se așteptase să vadă masa plină cu cornulețe cu scorțișoară așa cum Veronica le știa prepara. Puțin dezamăgit, porni curios prin apartament să identifice sursa mirosului, dar nu părea să fie în nicio parte mai puternic decât în alta. Intră în sufragerie și deschise larg geamurile cu gândul să aerisească, dar în ciuda aerului proaspăt al dimineții mirosul parcă se întetea.

„Dacă ar mai trăi biata Veronica ar spune că miroase a smirnă și tămâie”, gândi el cu tristețe, „și precis ar mai da o fugă la biserică”.

Se opri între cele două geamuri din sufragerie, unde avea pusă o oglindă mare, și se privi pe îndelete pentru prima dată după mult timp. Părul i se rărise și lui, iar fața i se stafidise, acolo unde altădată erau mușchi și piele întinsă acum nu mai avea decât piele scofâlcită și căzută.

„De acum pot să mă duc iar liniștit în parc”, își spuse el, uimit de câte transformări observase dintr-odată, și se duse în baie să se spele și să se bărbierească.

Chiar dacă munca lui la containerele de gunoi era nenormată - „vii când vrei, pleci când vrei, dar pe lângă containere să fie curățenie lună”, îi spusese administratorul asociației care îl angajase -, își pregătea drumul spre locul de muncă la fel de atent ca atunci când lucra la uzină sau la Secția specială. Pe drum, cum era nevoit să ia tramvaiul până în capătul celălalt al orașului, încerca să se îmbrace cât mai bine, ca să nu atragă atenția asupra lui, iar atunci când ajungea la containere se schimba în salopetă.

Lăsă geamurile de la sufragerie larg deschise, cu gândul că poate se va aerisi până când se va întoarce de la muncă. Locuia la etajul trei, așa că nu risca să îl lase alții, mai nevoiași ca el, fără puținele lucruri din apartament. Afară era cald, era frumos și oameni tineri se grăbeau pe lângă el, care la lucru, care la școală. Stația de tramvai era chiar peste drum de blocul în care locuia și dacă tramvaiele ar fi circulat ceva mai regulat ar fi fost tare bine. Mai ales iarna, când aștepta câte un interminabil sfert de ceas să apară cutia veche și zăngănitore a tramvaiului, tare mult i se mai părea. Nu că în tramvai ar fi fost cu mult mai cald, dar măcar nu bătea vântul. Vara, nu era nici frigul și nici vântul problema, ci aglomerația și căldura. Părea că toată lumea are de mers undeva dimineața cu tramvaiul și de multe ori abia, abia, abia își găsea un loc pentru jumătatea de oră cât avea să îl zguduie tramvaiul de-a lungul orașului.

Nici în dimineața asta nu a fost altfel și după ce urcă a fost mulțumit că a găsit un loc chiar lângă ușă. După ce se așează, își prinse în brațe sacoșa și după numai câteva minute simți iar mirosul de scorțișoară. Sau poate de tămâie. Și nu l-a simțit numai el, pentru că cineva cu vreo trei locuri mai în față întrebă plin de năduf:

— Cine naiba s-a parfumat în așa hal în aglomerația asta?

Nu răspunse nimeni, dar toți au început să tragă ostentativ aer pe nas, încercând să depisteze sursa mirosului. Părea să vină de peste tot și de nicăieri, așa că

după o vreme au abandonat căutarea, iar o femeie de lângă el a tras concluzia:

— Bine măcar că miroase frumos, pentru că acum câteva zile s-a urcat unul lângă mine care mirosea a tomberon.

Un cor de voci aprobatoare a încheiat episodul și tramvaiul și-a continuat drumul zăngănitor. Pe la a treia sau a patra stație s-a urcat o femeie cu un copil de vreo șase-șapte ani, care era atât de palid, încât Anton se ridică și-i cedă locul.

— Mulțumesc, spuse femeia cu glas stins, apoi continuă, parcă jenându-se de cei din jur. Are boala copiilor și, după cum se arată, în curând s-ar putea să aibă o criză.

Copilul nu părea foarte conștient de ce se întâmplă în jurul lui și închidea mereu ochii, dar nici când îi avea deschiși nu părea să vadă multe. Erau niște ochi goi, cum Anton își adusese aminte că văzuse cu mulți ani în urmă la un coleg de-al lui de serviciu care suferea de aceeași boală. Fusesse lângă el o dată când îl apucase criza și, spre rușinea lui, se îndepărtase grăbit, oripilat de ochii aceia goi, în care nu se putea citi nimic, de gemetele necontrolate ale omului, care își mușcase limba și se scăpase pe el până să apuce cineva să îi dea vreun ajutor. Când copilul de lângă el începu să tremure și să își dea ochii peste cap, femeia a șoptit vinovată:

— Astăzi nu i-am dat carbamazepina, că îl duc să-i fac analizele și mi-a zis doctorul să nu-i dau pastilele.

Anton nu a auzit nicio voce care să-i șoptească să ajute copilul, așa cum i s-a părut după ce totul a trecut, dar, simțindu-se poate vinovat de vechea întâmplare, a spus cu o voce hotărâtă:

— Trebuie să-i facem loc aici, între scaune, să se întindă.

Când pe copil l-a apucat cu adevărat criza, era deja întins între scaune, pe o bluză de salopetă pe care Anton o scosese la timp din sacoșă. l-a pus un pantof sub cap ca să nu se lovească din cauza spasmelor, a scos o batistă din buzunar și a șters spumele de la gura copilului, apoi i-a așezat între dinți tocul de piele al ochelarilor. După o vreme, fără să știe de ce, s-a aplecat peste copil și i-a prins capul în mâini, masându-l ușor, și încetul cu încetul copilul s-a liniștit.

— Asta a fost scurtă, a spus femeia ușurată. De obicei are câte două crize pe zi și țin mult mai mult.

După numai câteva clipe copilul deschise ochii mari și limpezi precum cleștarul și își opri privirea asupra lui Anton.

— Mulțumesc, șopti el stins și asta fu cea mai mare răsplată pentru Anton.

Îi mulțumi și femeia, apoi, la a doua stație, mama și copilul coborâră și mult timp Anton privi pe geam și văzu cum copilul îi face semne largi cu mâna. Ar fi vrut să-i răspundă, dar se simțea oarecum în atenția celor din jurul său și chiar nu voia asta. Își puse înapoi salopeta și coborî cu o stație mai repede. Voia să meargă puțin singur și să-și limpezească gândurile. Și să se gândească la întâmplarea tocmai încheiată. Nu-i plăceau spitalele, bolnavii și nici bolile și își aduse iar aminte de fostul lui coleg și de graba cu care se îndepărtase. Îi fusese milă și atunci, dar dezgustul sau poate că numai dorința de a nu fi implicat îl făcuse să se îndepărteze, lăsându-i pe alții mai pricepuți să-l ajute. Astăzi a fost cu totul altceva: astăzi el se simțea

priceput și nu i-a mai fost silă nici de spuma care îi ieșea copilului din gură și nici de scrâșnetul teribil al dinților.

Ajunse între blocurile ale căror gunoaie le păstorea și în mica gheretă în care își ținea lopețile, se schimbă în salopete, apoi luă lopata și începu să încarce gunoaiele aruncate peste noapte pe lângă containere. Într-o vreme, la o ședință ținută de toți administratorii de asociații care foloseau același loc pentru gunoaie, s-a crezut că se poate renunța la serviciile lui.

— De ce să-i dăm o grămadă de bani unui om să pună gunoaiele în containere, când cu puțină educație civică fiecare locatar ar putea să le așeze direct unde trebuie.

A fost concediat și blocurile din jur s-au umplut de fluturași chemând la responsabilitate civică. Peste trei zile l-au rechemat, pentru că locatarii se simțeau acum îndreptățiți să lupte în felul lor împotriva sistemului și lăsau toate gunoaiele lângă containere. I-au mărit puțin salariul și i-au plătit abonamentul la tramvai pentru că lumea se obișnuise cu el și în curând totul a reintrat în normal. Își făcuse și vreo câțiva prieteni: două mâțe care păreau a fi de rasă, după blana lănoasă pe care o aveau și după ochii albaștri, dar mai ales după mofturile pe care le făceau când venea vorba de mâncare. Răscolea câte o oră întreagă prin containere până să găsească ceva ce să le convină. Ba într-o vreme ajunsese să le cumpere câte o conservă, două cu mâncare de pisici, numai să nu le mai vadă că îl privesc cu un reproș ascuns în ochii lor de un albastru glacial. Și chiar și atunci se simțea ca un servitor admis după multe străduințe să servească masa unor prințese de neam înalt. În timp ce le punea mâncarea în farfurii, mulțumea cerului că erau castrate, altfel nu știa cum sar fi descurcat cu o liotă întreagă de pisoiași cu mofturi princiare.

Erau și vreo trei câini prin preajma containerelor, dar cu ei era cu totul altă treabă: părea că nu au nevoie decât de puțin apă din când în când și de mângâieri după urechi cât de multe, pentru că mâncare păreau capabili să-și găsească singuri.

De vreo câteva luni se mai aciuase pe lângă el un țiغانuș de vreo zece-doisprezece ani. A venit la început să își încerce norocul la cerșit, dar Anton a început să râdă.

— Păi, la unul ca mine ți-ai găsit să ceri de pomană? De unde să-ți dau, mă copile, că prin buzunarele mele bate vântul!

A doua zi, văzându-l că insistă, l-a întrebat:

— Dacă tot nu mergi la școală, de ce nu încerci să câștigi tu singur niște bani, în loc să stai cu mâna întinsă? Ești destul de în putere... poate că o să-ți mai dea lumea câte ceva de milă un an, doi, cât mai ești mic, dar în curând ai să crești și atunci nimeni n-o să se mai uite la tine.

L-a învățat să strângă doze goale de aluminiu, au improvizat o mică presă, le turteau, apoi copilul le ciocănea cu un mic baros și le ducea la un centru de colectare a metalelor. Aluminiul din doze era plătit destul de puțin: la un kilogram abia primea doi lei, dar, cum lumea din cartier bea destul de multă bere, în fiecare zi se adunau câteva sute de doze. L-a învățat să aleagă din aparatele electrocasnice cuprul, care era plătit mai bine, și încetul cu încetul puștiul a prins un pic de cheag. Erau zile în care câștiga și zece-douăzeci de lei și într-una dintre zilele mai

bine plătite s-a întors parcă spăsit de la centrul de colectare și a spus:

— M-am întâlnit la centrul de colectare și cu alții copii care duc doze de aluminiu. Ei spun că-i dau omului de la gunoaie jumătate din bani. dacă trebuie, îți dau și eu jumătate, numai să mă mai lași aici.

Anton a ridicat din umeri:

— Stelică dragă, dacă nu ți-am cerut până acum, n-o să-ți cer nici de aici înainte. Mă bucur că mai am și eu cu cine sta de vorbă cât e ziua de lungă. Numai să ai grijă ce faci cu banii. ajută-ți familia sau pune-i deoparte, pentru că va veni o vreme când poate că lumea nu o să mai aibă nevoie de aluminul din doze.

În ziua aceea, gândindu-se la întâmplările de peste zi, nu prea a avut timp de Stelică, dar acesta părea să știe când să tacă și când să vorbească, pentru că toată ziua a ciocănit îndârjit la dozele de aluminiu și a adunat aproape zece kilograme.

După-amiază, când să plece spre casă, Anton s-a spălat la robinetul din gheretă și iar i s-a părut că simte mirosul de scorțișoară. A cercetat cu atenție sacoșa în care își ținea lucrurile, dar nu a găsit nimic suspect. I-a dat-o și lui Stelică să o miroasă.

— Nu miroase sacoșa, îl contrazise copilul. Mata miroși, nea Antoane. Te-ai dat cu parfum. Ai vreo întâlnire? întrebă copilul râzând și se feri de lovitura pe care Anton se prefăcu că vrea să i-o dea, în joacă.

Au trecut câteva zile cu Anton aerisindu-și zilnic dimineața micul apartament încercând să scape de mirosul de mirodenii, iar în cursul zilei încărcând gunoaie în containere sau ciocănind doze de bere ca să îl ajute pe Stelică. Într-una dintre zile, tocmai se pregătea să plece spre casă când văzu că se apropie de ghereta lui președintele de asociație, și Stelică se făcu nevăzut în spatele gheretei, știind că nu este foarte bine văzut de conducerea asociației.

Abia când președintele se mai apropie, văzu că este însoțit de o femeie și de un copil care îi păreau cunoscuți. Când se mai apropiară își dădu seama că erau femeia și copilul din tramvai, de acum câteva zile. „Oare ce s-o fi întâmplat?” se întrebă îngrijorat și ieși în întâmpinarea lor.

— Domnule Vlădăreanu, începu președintele, abrupt, așa cum îi stătea în obicei, doamna te caută de câteva zile dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles prea bine. Nici nu te cunoștea după nume, a aflat de la niște cunoscuți doar unde lucrezi. Sper că nu sunt probleme.

Femeia, care își strângea sub braț copilul, se întoarse repede spre omul de lângă ea.

— Nu, nici vorbă, domnule dragă. Voiam doar să îl găsesc pe domnul.Vlădăreanu să îi mulțumesc că mi-a vindecat băiatul.

Buzele președintelui se strânseseră până ajunseră ca o linie subțire și făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi expediat toată problema spre containerele de gunoi.

— Și, te rog, fără misticisme și vindecări miraculoase prin asociația mea. altfel voi fi nevoit să mă dispensez de serviciile duminale.

Și se depărtă grăbit.

Femeia se apropie de Anton și vru să îi apuce mâna dreaptă și să i-o sărute, dar el îl auzi pe Stelică chicotind printre containere și și-o smuci ca arsă de foc.

Cu ochii în lacrimi, femeia începu să vorbească:

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru binele pe care ni l-ați făcut. De când l-ați atins atunci pe cap pe Mihăiță, nu a mai avut nicio criză. Și nici medicamente nu i-am mai dat. toate analizele i-au ieșit curate. Doctorii s-au mirat și nu știu ce să creadă. Spun că așa ceva n-au mai pomenit.

Se scotoci în buzunar și scoase un fișic de bani, pe care i-l întinse lui Anton.

— Noi nu prea mai avem bani acum, că am cheltuit o grămadă cu boala copilului, dar am împrumutat ca să ne putem revanșa într-un fel.

Anton rămăsese încremenit, apoi împinse înapoi mâna femeii.

— Doamnă, eu nu i-am făcut nimic copilului dumneavoastră. I-am masat puțin fruntea ca să-i treacă amețeala. Poate că este o coincidență... Copilul este tânăr, organismul lui este rezistent, o fi învins în cele din urmă singur boala.

Privi spre copilul care se uita la el cu ochi mari și, fără să vrea, îl mângâie iar pe cap, făcându-l să zâmbească.

Se întoarse iar spre femeie.

— Vă rog să nu mai spuneți la nimeni așa ceva. Vedeți ce șefi ciudați am. Vreți să mă dea afară?

— Cum vreți dumneavoastră, domnule Vlădăreanu, spuse femeia șoptit. Dar nu vă supărați că vă spun. nu ar trebui să stați aici, printre gunoaie, dacă aveți darul acesta. Ar trebui să vindecați lumea.

— Nici vorbă de așa ceva, se împotrivi Anton, a fost o simplă coincidență.

Și privi printre containerele de gunoi, de unde Stelică nu mai chicotea, ci îl privea cu ochii mari.

Femeia dădu să plece, dar se întoarse și îi spuse ridicând din umeri:

— Spuneți ce vreți, dar pe mine nu mă păcăliți... nu vedeți că și aici, înconjurat de gunoaie, totul în jurul dumneavoastră miroase a smirnă și a tămâie?

Și plecă trăgând după ea copilul, care tot întorcea capul spre Anton, până au luat amândoi colțul blocului și nu i-a mai văzut.

„A scorțișoară miroase, femeie, nu a smirnă!" spuse el șoptit în urma lor, dar acum își dădu seama că mirosul din preajma lui era mai greu și mai persistent decât cel de scorțișoară. Cum Stelică considerase că este mai bine să plece fără să îi spună nimic, își luă și el sacoșa și plecă acasă.

Abia intrat în apartament, închise geamurile, convins și el până la urmă că mirosul vine din el. Făcu o baie fierbinte și se frecă îndelung cu cel mai aspru burete pe care îl găsi, apoi se șterse îndelung cu un prosop nou, pe care îl

cumpărase de curând. Se înfășură cu el și intră în dormitor să se îmbrace, când simți un fulger prin ceafă.

„Ce poate să fie asta?” apucă el să se întrebe când își simți dinții clănțănind, apoi văzu patul urcând spre el cu viteză și totul în jur se scufundă în întuneric.

Când se trezi, prin geamul de la dormitor se strecurau ultimele raze ale soarelui, iar el se simțea slăbit așa cum nu se simțise nici atunci când avusese o gripă severă, cu mulți ani în urmă. Probabil că s-a prăbușit mai întâi în pat, de unde s-a rostogolit apoi pe covor, unde se vedea o pată mare. La gură avea urme de sânge, probabil de când se mușcase de buze, așa că se deplasă cu greutate în baie și se sperie de chipul cadaveric care îl privi din oglindă.

„A fost apa prea caldă”, își spuse el, apoi după ce curăță de bine, de rău, merse în dormitor, se culcă și adormi brusc, având, ca niciodată, un somn greu și fără vise.

Ajuns a doua zi la muncă, primul lucru a fost să-i explice lui Stelică să-și țină gura dacă vrea să îl mai țină pe lângă el. Copilul avea o limbă ascuțită și o minte brici, iar întâmplările zilei de ieri în mod normal i-ar fi furnizat un bogat material pe marginea căruia să tot discute zile întregi. De parcă ar fi priceput despre ce este vorba, copilul a tăcut îndârjit toată ziua, ciocănind cu spor o grămadă bunicică de doze de bere. Le-a lăsat deoparte abia spre după-amiază și aproape se făcuse ora de plecare când cineva a adus cu un cărucior o canapea destul de bună, cu gând să o arunce pentru că, așa spunea, își luase alta. Avea doar câteva arcuri rupte și Stelică, care cine știe pe ce pat dormea acasă, a fost foarte interesat de ea. A încercat mai întâi să împingă cu o rangă arcurile rupte înapoi sub pânză, apoi a încercat să le lege cu o sârmă găsită prin apropiere.

Anton nu și-a dat seama ce se întâmplă până când nu l-a auzit pe Stelică țipând. A lăsat repede din mână lopata cu care încărca ultimele gunoaie și s-a repezit spre copil. Una dintre sârmele pe care le folosea ca să lege arcurile era ruptă, iar arcul eliberat a țâșnit și s-a înfipt în brațul subțirel al copilului, lăsând o urmă sângerie pe pielea tuciuire. Când a privit spre rana băiatului și-a dat seama că este mai gravă decât a crezut la prima vedere: arcul, când a zvâcnit să se elibereze, luase și o bucată bună din pielea și carnea de pe braț. Stelică avea fața cenușie și abia se mai ținea pe picioare, încât cu greu a reușit să îl tragă lângă robinet și să-i spele rana.

— Trebuie să te ducem la spital să îți coasă rana, Stelică, a spus Anton după ce a curățat rana și a văzut cât de adâncă este. Altfel o să te infectezi și cine știe ce mai poți păți. Nu te uita, că eu o să încerc să îți potrivesc pielea peste rană și să te leg cu ceva, apoi am să chem salvarea.

— Nu vreau la spital, nea Anton, șopti Stelică cu glas stins, mi-e frică de spital, nu vreau acolo, că o să-mi taie mâna.

Și Anton își aminti că odată copilul îi povestise de un vecin de-al lui care tot așa se lovide la mână, iar doctorii, când rana s-a infectat, nici una, nici alta, i-au tăiat direct brațul în loc să încerce să i-l vindece.

În timp ce vorbeau, mâinile lui Anton se mișcau parcă singure și așezau cu grijă pielea peste rană.

Mirosul de scorțișoară sau ce o fi fost se simți dintr-odată mai puternic și copilul suspină:

— Parcă nu mă mai doare așa de tare. Poate că îmi trece dacă mă pansezi fără să mă mai duci la spital.

Anton clătină din cap neîncrezător, dar când își luă mâna de pe rană sângele nu mai țâșnea și pielea părea destul de bine prinsă. Fără să vrea, mai mângâie puțin brațul tuciuriu, apăsând și masând, și simți o căldură ciudată irizând din rană. Puse iar brațul sub șuvoiul de apă și curăță tot sângele din jurul rănii, ca să vadă mai bine. O linie albicioasă puțin mai groasă ca o ață era tot ce mai rămăsese din rana urâtă de acum câteva minute. Dădu drumul brațului, apoi se șterse de apă pe mâini și privi încruntat spre locul unde fusese rana.

— Cred că nu a fost așa de gravă cum ni s-a părut la început, spuse el cu un început de teamă în voce.

Pipăi linia subțire unde fusese rana și continuă:

— Și ai un mare noroc că ești bun de carne. Uite ce repede ți s-a închis.

Stelică îl privea cu ochi mari, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar el îl opri.

— Să nu spui nimic la nimeni, auzi?

Și lăsă cele câteva grămezi de gunoi care mai erau pe jos printre containere, se îmbracă grăbit și plecă spre stația de tramvai ca dus de vânt.

A ajuns acasă fără să îl mai oprească nimeni pe drum și, abia intrat în apartament, se dezbracă, dar evită să mai facă baie, ca să nu inițieze de la căldura apei o nouă criză de epilepsie. Preventiv, se așează în pat și luă o carte să citească. Apucă să răzbată cu greu prin vreo două pagini, pentru că nu-i stătea gândul la ce citea, când se simți luat de frisoane și își auzi iar dinții clănțănind. Când se trezi, peste câțva timp, își dădu seama că se scăpase pe el și udase patul și că era plin de sânge. Se târî cu greu până în baie să estimeze dezastrea. Spre uimirea lui, de data asta nu-și mușcase nici buzele și nici limba. Abia când ridică brațul văzu că avea o rană destul de adâncă și care încă sângera abundent.

„Fi-ți-ar canapeaua de răs, Stelică", mormăi el închiudat. „Ai scăpat tu, dar uite că m-a tăiat pe mine."

Deși nu își amintea în ruptul capului când anume se tăiasse. Probabil că în timp ce îl doftoricea pe copil atinsese și el din greșeală capătul ascuțit al arcului oțelit.

„Va trebui să am mai multă grijă altădată", gândi el după ce își obloji de bine, de rău rana. „Mai ales că nici nu am carnea așa de bună ca țigănușul", oftă el, văzând că rana rămâne deschisă și a fost nevoie să o strângă strâns cu un bandaj ca să-i țină marginile lipite și să oprească sângerarea. Încercă să mănânce ceva, dar nu putu înghiți nimic, așa că se puse pe căutat și până la urmă găsi într-un dulap o față de masă veche, din mușama, pe care o așează pe pat, sub cearșaf, după ce schimbă așternuturile. Nu știa să fie predispus la atacuri de epilepsie și înainte de culcare căută în bibliotecă și citi capitolul despre epilepsie dintr-o carte medicală pe care o cumpăraseră pe vremuri soția lui. Află astfel că epilepsia este o dereglare a sistemului nervos care produce descărcări bruște și intense de activitate electrică în creier, manifestându-se clinic prin convulsii care afectează controlul vorbirii, al vederii sau chiar al

stării de conștiență. Deși epilepsia este uneori urmarea altor boli, de cele mai multe ori cauza este necunoscută.

„Poate că exista în stare latentă în mine și s-a declanșat de la băiatul ăla pe care l-am întâlnit în tramvai", se gândi el înainte de culcare. „Nu-i nimic, bine că i-a trecut copilașului. Eu mă voi descurca și cu asta cât mai am de trăit!" apucă el să-și mai spună înainte de a se cufunda iar în somnul greu și cleios.

A doua zi, primul lucru pe care îl făcu atunci când ajunse la lucru a fost să controleze rana lui Stelică, dar abia, abia dacă se mai vedea ceva și numai dacă știai unde să te uiți. Acasă, înainte de a pleca, își schimbase bandajul și văzuse că rana tot nu avea de gând să se prindă, așa că trebuia să dea cât de curând o fugă la spital să fie cusut. Încercă să lucreze și să nu țină seama de durerea tot mai sâcâitoare din braț, dar mai ales încercă să o ascundă de Stelică, fiindcă nu avea deloc chef de eventualele lui întrebări. De data asta făcu un efort suplimentar și termină curățenia la timp în jurul containerelor, ca să nu găsească niciunul din conducerea asociației vreun motiv de nemulțumire.

La plecare, când ajunse în stație și se amestecă cu lumea care aștepta tramvaiul, avu iar o senzație de căldură așa că se uită după o bancă să se așeze. Găsi un loc sub copertina de plastic, la adăpost de razele încă puternice ale soarelui. Chiar în spatele stației era un șantier și gardul care îl despărțea de stradă era mai mult simbolic, astfel că o mulțime de materiale și deșeuri erau împrăștiate pe trotuar, printre călătorii care așteptau în stație.

„Ar trebui să le spună cineva să strângă tablele astea de aici", gândi el, amintindu-și de accidentul de ieri, dar chiar atunci tramvaiul intră zăngănind ca de obicei în stație.

Toată lumea se buluci la uși, deși nu era nici pe departe aglomerația de dimineață. I se păru că aude un țipăt de copil, cineva strigă cu o voce exasperată: „Dar urcă-te odată, mototoalo", apoi ușile se închiseseră și tramvaiul porni. Abia apoi văzu că în fața lui era o fetiță de vreo doisprezece-treisprezece ani, ținută de mână de o femeie corpolentă care părea a fi mama ei și care era albă la față ca varul.

— Acum ce mai ai? se răsti la biata fetiță, care o privea cu ochii în lacrimi. Spune odată, se răsti iar mama, iar fetița ridică doar piciorul.

— M-am tăiat într-o tablă când m-ai tras de mână.

— Of, doamne, numai necazuri îmi faci! Începu mama ei să țipe, dar se opri ca lovită când a văzut rana de la genunchiul fetiței: pielea era desprinsă de pe tot genunchiul copilului și dedesubt se vedea, însângerat, osul rotulei.

Femeia ridică ochii spre Anton, vru să spună ceva, apoi dădu ochii peste cap și se lăsă moale cu toată suta ei de kilograme pe podeaua tramvaiului, iar lumea începu să țipe, repezindu-se spre ea să o ajute. Pe fetiță nu o mai băga nimeni în seamă, așa că Anton o așeză pe un scaun și începu să-i așeze pielea peste rotulă.

— Am nevoie de o batistă, spuse el și vreo două batiste apărură imediat, semn că nu toată lumea era preocupată de leșinul mamei.

Desfăcu una dintre ele, care părea mai mare și mai curată, și legă bine rana, apoi ținu strâns piciorul fetei care îl privea cu ochi mari.

Încercă să-i zâmbească și-i spuse:

— Ține doar batista legată și până mâine îți promit că n-o să mai ai nimic.

De fapt rana fetei era deja vindecată, din câte putuse vedea, și ceruse batista ca să lege și să acopere rana ce se închisese ca să nu observe nimeni asta. Între timp își revenise și mama suficient de mult ca să-i mai spună câteva cuvinte aspre fetei, care îl privea pe Anton cu ochii mari, ca și cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— Nu mă mai doare, îi șopti ea lui Anton, dar acesta își recuperează geanta și coborî la prima stație, înainte să apuce lumea să își pună întrebări.

Luă un taxi până acasă și de cum ajunsese se trânti pe pat, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple. Cam la aceeași oră ca și ieri veni criza de epilepsie. Și, tot ca ieri, se trezi sfârșit de puteri și plin de sânge.

De data asta sângera de la genunchi și când văzu pielea dată la o parte de pe rotulă nu mai avu nici o îndoială. Se piansă cum putu și, pentru a nu-și alarma vecinii, nu sună la salvare, ci chemă un taxi și plecă la spital.

Îi explică medicului de la Urgență că s-a lovit în stația de tramvai de vizavi de șantier și promise că va depune o sesizare pentru a evita ca și alți oameni să de accidenteze.

— Totuși, după atâtea ore, nu văd nici un semn de coagulare, deși nici un vas de sânge nu este lezat, spuse medicul de gardă după ce îl examinează. Cred că aveți o deficiență severă de vitamina K, așa că am să vă fac una chiar acum, odată cu serul antitetanos, și am să vă prescriu și o rețetă pentru a fi mai sigur. Poimâine, am să vă rog să veniți la control să vedem cum evoluează rănilor.

O asistentă toaletă rănilor și se pregătea să le coasă când în camera de gardă intră un medic mai în vârstă, căruia i se citea oboseala pe față. După respectul pe care i-l acordară cei doi, se vedea că este unul dintre medicii importanți ai spitalului.

— Am plecat și eu acasă, Dane, i se adresează el medicului de gardă. Pacientul de la trei este stabil acum. Dacă sunt ceva probleme nu ezita, te rog, să mă suni, indiferent de oră.

Doctorul de gardă dădu din cap, iar medicul mai în vârstă se pregătea să plece când ochii îi căzură pe rana de la genunchiul lui Anton, pe care asistenta tocmai se pregătea să o coasă. Făcu un gest să o oprească și își puse ochelarii studiind cu atenție rana.

— Interesant, spuse el în șoaptă, ia să vedem noi ce avem aici.

Se întoarse spre asistentă, care îl privea respectuoasă.

— I-ați făcut anestezie locală?

— Da, domnule doctor Niculescu, confirmă asistenta.

— Și la genunchi, și la braț?

Asistenta confirmă din nou și doctorul privi iar, mai atent, cele două răni.

— Înseamnă că mai poate aștepta câteva minute până i le coasem. Du-l, te rog, la mine în cabinet, apoi vino și dumneata, i se adresează el asistentei.

Anton fu transportat cu un cărucior până la cabinetul doctorului Niculescu, în ciuda asigurărilor lui că se poate deplasa perfect și singur.

Când au ajuns în cabinet, doctorul caută într-un dulap și scoase o lupă mare, cu care examinează pe îndelete rănila, apoi îl privi atent pe Anton.

— Rana asta de la braț tot astăzi ai căpătat-o?

Anton oftă din greu, apoi spuse:

— Ieri, domnule doctor. Dar speram să se vindece și să nu mai fie nevoie să vin la spital. Nu-mi place în spitale.

— Nici mie, încercă doctorul o glumă, dar eu aici lucrez.

Înceie examinarea și adăugă, în timp ce asistenta cosea cu dexteritate rănila:

— Cu rănila dumată este o problemă. Va trebuie să îți recoltăm și niște sânge pentru un set complet de analize. Ceva nu este deloc în regulă și nu cred că este vorba numai de o lipsă a factorului coagulant. Rănila asta sunt prea ciudate. Tai și vindec tot felul de răni de aproape o jumătate de veac, dar asemenea răni încă nu am întâlnit.

După ce asistenta termină de cusut rănila și recoltă sângele necesar pentru analize, doctorul îi făcu semn că poate să plece.

După ieșirea asistentei, doctorul îl invită să se așeze comod pe unul dintre fotoliile din cameră, iar el se așază pe celălalt.

— Ei, și acum, că am rămas numai noi doi, poate că ar fi cazul să îmi spuneți adevărul, stimate domnule Vlădăreanu.

— Adevărul, domnule doctor, începu Anton cu greu să vorbească, este că nu o să mă credeți.

Se opri și încercă să își așeze gândurile în așa fel, încât să i le expună cât mai clar doctorului.

— Nu există nimic din ceea ce ai să îmi spui și să nu pot crede, dragă domnule Vlădăreanu. Fiindcă rănila dumată nu au fost făcute nici de tablă și nici de arc. Parcă au fost făcute cumva din interior spre în afară, și asta nu pot să înțeleg.

Văzându-l că ezită în continuare, adăugă, încercând să destindă atmosfera:

— Să știi că și lumea noastră este plină de mici mituri urbane, unele aproape adevărate, iar altele nici măcar pe departe. Nu mai departe de zilele trecute am fost chemat să repar instrumentul unui tânăr mire care în noaptea nunții s-a trezit cu mușcături pe penis, deși ei erau niște tineri inocenți de la țară, care s-au jurat că nici nu auziseră de sex oral. Când a fost examinată mireasa, a fost găsită cu ceea ce în termeni de specialitate se numește *vagina edentata*, adică vagin cu dinți. Unul din miturile medicale care credeam că țin mai degrabă de fobiile masculine decât de realitate s-a dovedit că există. E adevărat că nu erau chiar niște dinți, ci doar o concrețiune osoasă care în momente de stres se putea strânge asemenea unor dinți. Așa că, orice mi-ai spune, nu mă poți uimi, dragă domnule.

Anton zâmbi aproape fără să vrea, apoi îi spuse doctorului dintr-o suflare tot ce i s-a întâmplat începând cu ziua când a simțit prima dată mirosul de tămâie și scorțișoară și până la întâmplarea de azi din tramvai.

— Deci de asta am simțit eu mirosul de tămâie când m-am apropiat de dumneata. Deși un bătrân preot mi-a spus

odată, demult, când am fost la muntele Athos, că nu tot ce miroase a smirnă și tămâie este înger și nu tot ce miroase a pucioasă este diavol.

— Sunt sigur de asta, confirmă Anton, pentru că nu sunt deloc o persoană religioasă.

Și privi cum doctorul ia din dulapul cu instrumente un bisturiu mic.

— După cum am spus, te cred, dar, cum sunt o fire carteziană, nu te superi dacă am să fac o mică experiență, să văd și eu cum se manifestă acest fenomen.

Își apăsă ușor lama bisturiului pe antebraț și creștă o rană puțin adâncă, de doi, trei centimetri lungime. Apoi puse bisturiul jos și se apropie de Anton.

— Nu că nu aș crede, spuse el, dar aș vrea să văd cum se întâmplă.

Anton nu avea nevoie să fie îndemnat, pentru că de când văzuse sângele pe mâna doctorului simțise ușoare furnicături în palme și aproape involuntar prinse brațul care i se întindea. În timp ce masa rana își aminti de dorința aproape de neînfrânt pe care o simțise mai devreme la Urgență. Cât aștepta să coboare medicul de gardă, fusese adusă victima unui accident de circulație, cu fractură deschisă la brațul drept. Fără să vrea, s-a ridicat de pe banca unde aștepta și a făcut doi pași spre rănit, gata să îi pună mâna pe rană. Numai sosirea medicului de gardă l-a făcut să dea înapoi și să se întrebe câte răni mai putea suporta corpul lui obosit.

Pentru că rana era mică, avu nevoie de numai câteva secunde ca să o închidă complet. Doctorul își spăla îndelung mâna, apoi luă lupa, aprinse o lampă puternică și își examină pe îndelete brațul. Veni apoi lângă Anton și-i dădu lupă să privească și el: pe locul unde fusese tăietura se vedea doar o urmă albicioasă, subțire cât o ață, care se resorbea văzând cu ochii. Doctorul Niculescu oftă din greu.

— Depart de mine să spun că înțeleg măcar în parte un asemenea fenomen. Dar, dacă această manifestare va putea fi studiată și folosită de om, asta înseamnă că meseria de doctor nu va mai avea foarte mare căutare. Noroc că ies anul viitor la pensie, zâmbi el trist.

Anton clătină neîncrezător din cap.

— Chiar dacă se va afla cum anume se produce acest fenomen, mă îndoiesc că va deveni foarte repede reproductibil. Mai ales dacă rănilor sau bolilor trebuie neapărat să se transfere asupra cuiva.

Doctorul își plimbă privirea peste șirul lung de cărți, de parcă ar fi încercat să afle acolo un răspuns. Când își dădu seama că nu poate găsi nimic în cărți, se ridică și spuse:

— E târziu, așa că haideți să vă duc acasă. Am să vă rog să treceți mâine pe aici să vedem dacă analizele ne vor lămurii într-un fel sau altul. Oricum, eu vă sfătuiesc să stați departe de răniți și de bolnavi în tot acest timp. Aveți organismul destul de slăbit și nu se știe câte răni mai poate suporta.

Au plecat cu mașina doctorului și pe drum, în timp ce conducea, îi simțea privirea cum i se oprea din când în când asupra lui ca și cum ar fi căutat să se lămurească ce-i atât de deosebit la el.

Când au ajuns în parcare blocului în care locuia Anton, doctorul a oprit motorul și s-a întors cu totul spre el.

— Acum câțiva ani am fost într-o excursie în Tibet, unde am văzut un fenomen oarecum asemănător. Dar, cum nu am avut ocazia să îl verific, am trăit tot timpul cu impresia că este doar o formă oarecare de truc magic. Și tot atunci un bătrân lama tibetan mi-a spus câteva cuvinte care m-au urmărit foarte multă vreme. „Tigrul și privighetoarea nu vor neapărat să ne înspăimânte sau să ne încânte atunci când își sfâșie prada sau își cântă trilurile. Tigrul vrea să se hrănească, iar privighetoarea să își găsească perechea. Că noi găsim motive de spaimă sau de încântare în acțiunile tigrului și ale privighetorii, asta este cu totul altă poveste.”

Tăcu câteva minute, privind în întunericul de afară, apoi spuse:

— Mă întreb, așadar, dacă nu cumva vindecările astea nu sunt de fapt decât ceea ce vedem noi din cu totul altceva.

Porni motorul mașinii și îi dădu o carte de vizită, apoi își luă rămas-bun, iar Anton coborî în întunericul rece al nopții și urcă greu spre apartamentul lui, chinuit de dureri, semn că îi cam treceau efectele anesteziei.

Adormi greu, dar a doua zi se încăpățână să meargă la lucru, pentru că nu ar fi suportat să fie singur acasă cu gândurile lui.

Când ajunse la containere își luă lopata aproape cu ușurare și încarcă gunoaiile aruncate peste noapte, scrâșnind din dinți și încercând să nu bage în seamă durerea care îl săgeta în braț și în genunchi.

Luat cu treaba, nici nu a simțit cum a trecut ziua. Chiar și Stelică, deși vorbăreț de felul lui, parcă îi înțelegea nevoia de tăcere și își vedea tăcut de dozele lui.

Când ajunse în stația de tramvai văzu și tabla în care se lovise fetița. Era tot acolo, alături de altele la fel de ascuțite, gata să mai rănească pe cineva, așa că își propuse chiar a doua zi să facă o sesizare sau chiar o vizită pe șantier, să caute un șef care să înțeleagă despre ce este vorba. Clădirea la care se lucra se înălța vertical chiar la câțiva metri de trotuar și oricând de sus putea cădea ceva în capul trecătorilor. Încerca să își formuleze în minte o asemenea sesizare, când auzi o voce subțirică lângă el.

— Dânsul este.

Și când întoarse capul văzu că lângă el era fetița de ieri, pe care o ținea de mână de data asta o tânără în pantaloni scurți și cu un tricou subțire. Înainte de a apuca să spună ceva, își imaginează iar scena de mulțumire și încercă să se facă pierdut printre călătorii care așteptau în stație. După cât de mult semănau cele două, în mod sigur erau surori, și nu putu să nu observe cât de drăguță și cochetă era sora mai mare. Tricoul scurt lăsa să i se vadă buricul, în care avea prins un inel argintiu, dar nu avea timp să observe mai mult, dacă nu avea chef să i se sărute iar mâna.

— Așteaptă! se auzi strigatul fetei mai mari, dar el mări pasul, sătul de mulțumiri.

— Așteaptă, sau chem poliția, se auzi din nou în spatele lui,.

Și de data asta se opri ca lovit. La orice se aștepta, numai la asta nu.

Cu pași mari, cele două fete au ajuns lângă el. Cea mai mare se așeză cu mâinile în șolduri în fața lui.

— Voiam să cunosc și eu pedofilul care îmi pipăie cu nerușinarea sora, profitând de neatenția oamenilor.

Anton rămase de-a dreptul perplex și făcu ochii mari așa că fata continuă:

— Sunt studentă în ultimul an la medicină așa că pe mine nu mă poți păcăli cu astfel de tertipuri ieftine, țăp bătrân ce ești.

Ridică rochița fetei și-i arată picioarele.

— Uite aici, nici o rană pe niciunul din ele. Știu cum ai procedat și am să mă duc la poliție să reclam. Ai avut o pungă cu sânge pe care ai spart-o pe genunchiul surorii mele, pentru că a ajuns acasă plină de sânge, dar nici urmă de rană. Ai făcut asta ca să ai motiv să o mângâi.

— Iuliana, dar am fost rănită, mi se vedea osul de la genunchi cum se mișcă, șopti fetea cu ochii în lacrimi.

— Andreea, tu să taci, că te-a prostit și pe tine, și pe mama, ca să te poată pipăi pe îndelete.

Fetea se smuci din mâna surorii ei și se repezi în brațele lui Anton, șoptind printre sughituri de plâns;

— Eu i-am spus cum a fost, dar nu mă crede. Stupefiată, Iuliana dădu să se repeadă să își recupereze sora, dar chiar atunci de sus, de pe clădirea în construcție, se auzi un zgomot vibrant urmat de câteva țipete gătuite. Cablul unei macarale care ridica o bucată uriașă de tablă se rupsesse și tabla o pornise vibrând la vale. Mai întâi căzuse vertical spre stația de tramvai, apoi se lovi de ceva, se răsuci brusc într-un incredibil zbor orizontal și zbură fâșâind periculos, ca o pasărea a morții, spre Iuliana, o tăie în talie chiar sub brațele încă în șolduri, ca pe o simplă foaie de hârtie și se opri zăngănind într-o pubelă de gunoi. O clipă, păru că nimic nu s-a întâmplat, apoi Anton văzu cum Iuliana întinse brațele spre el tot cu gândul să o recupereze pe cea mică, dar apoi partea de sus se desprinse și alunecă spre spate cu o clipă înaintea picioarelor și a mijlocului. Împinsă de tabla care o tăiasse, căzuse pe spate, iar acum părea că se odihnește, atât doar că între cele două părți ale corpului erau cam zece centimetri distanță. Mai întâi începu să țipe sora ei mai mică, apoi țipetele se înmulțiră când oamenii din stație se apropiară.

Andreea îl strânse cu putere pe Anton, strigându-i chiar în ureche:

— Salveaz-o, te rog! Numai tu poți să o faci.

— Biata copilă, spuse cineva, încă nu își dă seama că sora ei este pierdută.

Altcineva voia să caute o lumânare, dar Anton se apropie tremurând de fata căzută. În ochii Iuliane mai pâlpâia parcă o ușoară urmă de înțelegere și îi fixă, așa stinși cum erau, asupra lui. Buzele ei, din care culoarea fugise, se deschiseră în încercarea de a spune ceva, iar Anton se apropie și mai mult și auzi o șoptă ca o părere:

— Ajută-mă!

Sângele, care până atunci încă nu începuse să curgă, s-a pornit dintr-odată să țâșnească și Anton se aplecă și

o prinse de mâini. Trase cu putere până când cele două jumătăți ale corpului se uniră, apoi începu să maseze tăietura. Mai trase încă o dată de mâini, apoi încet o răsuci pe burtă și continuă să o atingă cu mâinile de-a lungul tăieturii. În jurul lui lumea tăcea, iar de undeva din depărtare se auzea deja sunetul Salvării. Până când a ajuns ambulanța, Iuliana își revenise destul de mult încât să se ridice în picioare sprijinită de sora ei mai mică. Îi căută ochii, dar Anton se făcu pierdut în mulțime și luă primul taxi: întârziase și voia să ajungă acasă înainte de criză.

Când a ajuns, a evitat să încuie ușa de la intrarea în apartament. „Ca să nu fie nevoiți să spargă ușa atunci când o să mă caute”, gândi el. Deși poate că ar fi trebuit să se ducă direct la spital, dar era convins că nici acolo nu prea aveau ce să îi facă. Există un echilibru în lumea asta și nici un spital din lume nu îl poate încălca. Îl sună totuși pe doctorul Niculescu, căruia îi povesti în câteva cuvinte ce i s-a întâmplat, apoi se așeză în pat, în așteptarea crizei de epilepsie. Sau a doctorului... sau a ceea ce avea să se întâmple, deși nici el nu știa cum să denumească ceea ce se va întâmpla cu el.

„Deci vindecarea celorlalți poate să fie o acțiune secundară. Dar care o fi cea principală?” mai apucă el să se întrebe înainte de a se prăbuși în hăurile întunecate ale crizei.

IDCfînfiĂ DE ÎNGER CU SMÂNTÂNĂ

Pe la noi, când vine seara, din cer încep să cadă îngeri. Mai întâi unul se desprinde pe nevăzute dintre stele și plutește ușor spre crângul de aluni unde îi așteptăm noi, copiii. Apoi al doilea, pe urmă al treilea, până când nu poți să-i mai numeri și se preschimbă pe nesimțite în vârtejuri multicolore de aripi. Cei mai mulți se topesc în aer la fel ca fulgii ușori ai primelor zăpezi, dar unii dintre ei au noroc și ajung până pe covorul verde al ierbii, privind spre noi cu ochi mari și rugători. De cele mai multe ori întind mâinile rugător în dorința de a ne atinge, dar nouă ne este frică. „Dacă te atinge un înger, ai să mori!” sunt cuvintele celor mari și nu avem nici un motiv să nu le credem.

Chiar dacă cad de multă vreme, încă nu a reușit nimeni să-și facă curaj să prindă vreunul. La începuturi veneau oameni din satele din jur să-i vadă, apoi, văzând că nu se întâmplă nimic, sau poate pentru că au început să cadă și prin alte părți, nu au mai venit și fiecare sat a rămas cu îngerii lui. Cu toate că eram copii și toată ziua eram prinși cu joaca, vedeam că viața devenea tot mai grea pe zi ce trecea. Îi auzeam de multe ori pe cei mari cum vorbesc despre recoltele tot mai slabe și despre

animalele care erau tăiate ca să nu moară de foame. O vreme nu am băgat de seamă toate schimbările, prinși cum eram cu ale noastre, dar între o joacă și alta nu puteam uita de privirile tot mai preocupate ale celor mari. Noi ne bucuram că nu mai mergem la școală, dar într-una dintre zile, când mă pregăteam să fug la crângul cu aluni și am cerut de la buna mea o bucată de pâine pe care să o mănânc pe drum, l-am auzit pe Moșu cum îi spune:

— Tai-o mai videroasă!

— Cum adică mai videroasă, mă bărbate? a întrebat Buna.

Moșu a privit posomorât la mine, apoi a lămurit-o:

— Mai videroasă, adică așa, mai subțire, să se vadă prin ea. Nu mai avem nici grâu și nici făină...

La numai o săptămână după asta am mâncat ultima bucată de pâine, apoi am trecut la mămăligă, pentru că porumbul era singurul care crescuse cât de cât pe câmpul de lângă casă. Unii din sat au mai avut un timp făină pentru pâine, apoi li s-a terminat și lor și toată lumea din sat a trecut la mămăligă. Oricum, după Zguduitură animalele nu se mai prăseau. Chiar dacă mai făceau pui, arătau ciudat și nu trăiau mai mult de câteva zile. Nici copii nu s-au mai născut după ziua aia.

— De la radiații se întâmplă asta, spunea preotul. Și de la multe păcate ale oamenilor, nu uita el să adauge în surdină. Lumea nu îl mai asculta nici pe el și nici pe la biserică nu se mai ducea. Grija zilei de mâine îi împiedica pe oameni să se mai ocupe de cele sfinte.

Asta și poate faptul că un Dumnezeu nepăsător a asistat la Zguduitură fără să pară că a făcut vreun efort să-i pună capăt. Acum doi ani, când s-a pornit totul, eram prea copil ca să le înțeleg pe toate, dar tot mai țin minte cum se înroșea din când în când cerul spre răsărit. Venisem în vacanță, ca de obicei în fiecare vară, la bunicii mei dinspre mamă, care locuiau într-un sătuc uitat de lume, într-o vale dintre munți. Tocmai veniseră părinții mei după mine să mă ducă înapoi în oraș că începea școala, când, cu o seară înainte de a pleca, s-a pornit totul și nimeni nu s-a mai dus nicăieri. Lumea se urca seara în Poiana lui Stelică și privea ca la spectacol reprezentația de sunete și lumini care se vedea în zare și fiecare încerca să asocieze luminile unui oraș cunoscut, până într-o seară când o lumină puternică, de un purpuriu murdar a luminat cerul și la numai câteva minute muntele din spatele satului s-a zguduit cu un huruit surd și părea că pământul în întregul lui a pârâit îndurerat.

— Asta da zguduitură, a spus speriată baba Safta și de atunci zilei aceleia toată lumea îi spunea doar Zguduitura.

— Asta a fost Capitala, a adăugat cineva. Cred că au prăjit-o!

Și eu nu m-am putut gândi în clipa aceea decât la hamsterul meu rămas singur în apartament, care era probabil prăjit și el.

Radiourile și televizoarele nu mai funcționau de vreo două zile, curent electric nu mai era cam tot de atunci, așa că preotul își făcu o cruce mare, apoi își luă inima în dinți și spuse oamenilor:

— Dragii mei, luați cu voi apă și de-ale gurii și stați câteva zile în pivnițe, că de-acu' nu-i a bună.

— Nu ar fi mai bine, părinte, să ne adunăm în biserică și să ne rugăm? întrebese baba Safta.

Preotul a privit lung la ea și le-a spus oamenilor care ascultau:

— Dacă Dumnezeu trimitea pe arhanghelii săi să ne pedepsească, atunci era bine să ne adunăm în biserică și să ne rugăm de iertarea păcatelor. Dar astea, arătase preotul spre cerul purpuriu, sunt bombe și radiații și nu sunt trimise de Dumnezeu, așa că stați câteva zile în pivnițe și închideți bine ușile.

Cei mai mulți l-au ascultat, dar de a doua zi tot au mai ieșit, că lumea la munte are animale și nu s-au născocit încă radiațiile care să țină un muntean în beci când animalele îi zbiară de foame în grajd. Au ieșit și le-au adăpat și le-au dat de mâncare și părea că nimic rău nu părea că s-a întâmplat cu ei.

După numai câteva zile au început să urce spre satul nostru orășeni și mintea mea de copil nu putea pricepe de ce li se cojea pielea de pe față și nici de ce cărau în cărucioarele trase după ei televizoare, mașini de spălat și aparate pentru cafea, care nu aveau prea mare căutare în satul nostru nici înainte, când încă mai era curent electric. După un timp au înțeles și ei asta și au început să vină cu bani de aur sau de argint și un timp au mai făcut rost de mâncare. Le povesteau celor care voiau să asculte că în orașe morții erau în grămezi așa de mari, că nici câinii și animalele sălbatice care umblau pe străzi și mâncau din ei nu reușeau să facă față iar mirosul era îngrozitor. Îndemnurile preotului la milostenie creștină erau ignorate și cine nu avea aur nu primea nimic. După o vreme, nu știu dacă s-a terminat aurul, sau oamenii nu mai aveau ce să dea în schimb, destul că la drumul spre oraș s-a pus o poartă și orășenii nu mai erau lăsați să urce. Câțiva au încercat să urce cu forța, dar erau slabi ca niște stafii și nu se puteau pune cu muntenii hrăniți și bine făcuți.

După numai un an s-a văzut că animalele nu mai fătau și nici copii nu se mai nășteau, așa că nu ar mai fi dat cineva o bucată de carne nici pe kilograme de aur. Toată lumea credea că toate astea se întâmplă mai ales din cauza lipsei de carne. Nici eu nu îmi mai aduc aminte de gustul cărnii, cu toate că mama îmi spune că noi am fost îndestulați și am avut aproape la fiecare masă ba un pui tăiat, ba un ciolan de porc. De peste un an nu am mai văzut nici un orășean, numai munteni din satele din jur, dar nici ei nu prea aveau ce să aducă la schimb. Pâinea și rezervele de carne afumată sau uscată se terminaseră după o vreme și ele, așa că oamenii au început să culeagă și să usuce pentru iarnă din fructele pădurii și ciuperci. Noi, copiii, mâncam toată vara zmeură și mure, spre toamnă treceam la alune și nuci. Culegeam ciuperci în neștire, pe care cei de acasă le puneau la uscat în șiruri lungi deasupra sobei. Aveam noroc cu Joiana că încă mai dădea lapte din belșug, mălai mai aveam, așa că am mâncat toată toamna mămăligă cu brânză și smântână.

După ce a dat zăpada, din sat mai ieșea numai bunicul să mai caute câte ceva prin pădure. Dacă pe vremuri mai împușcase câte o sălbăticiune, două, în ultimul timp nici măcar veverițe nu mai reușea să împuște. Capcanele le găsea neatinse și nimic viu nu îi mai ieșise în cale de săptămâni întregi. Mama și tata o ajutau pe Buna la treburile de pe lângă casă, dar mai mult își făceau de lucru, pentru că, după ce au pregătit grămezile de lemne pentru iarnă, altceva nu prea mai aveau de făcut. Toată bogăția noastră era Joiana, dar alții nu aveau noroc nici de atât.

Ne adunam cu toții acasă abia în timpul cinei. Bunicul venea de obicei ultimul, tropăia îndelung în tindă să se

scutute de zăpadă, apoi se spăla și se așeza lângă noi, în capul mesei. Când credea că nu îl vede nimeni căuta din priviri ochii bunicii și clătina numai din cap. După cină i-am auzit odată stând de vorbă cu voce șoptită.

— Nu știu cum o vom scoate din iarnă numai cu mămăligă cu lapte și cu hribi, îi spunea Moșul cu voce sugrumată de furie neputincioasă.

— Mai avem mălai destul, spunea cu voce domoală Buna. Și când nu vom mai face față sunt sigură că va trimite bunul Dumnezeu ceva să ne scoată din necazul ăsta.

În ziua când am adus îngerul acasă, ieșisem la săniuș cu vărul meu Săndel. Ne umpluserăm buzunarele cu nuci și după ce coboram dealul în viteză, chiuind cât ne ținea gura, spărgeam câteva nuci, beam de la fântâna din capul satului câte o cană de apă rece ca gheața și porneam iar voinicește pe deal.

Dar pe înserate atât eu, cât și Săndel ne-am dus, ca în fiecare seară, în crângul cu aluni să vedem îngerii. Soarele abia scăpătase, așa că încă nu căzuse niciunul. La fel ca noi, în aluniș mai erau vreo câțiva băieți și fete de vârsta noastră.

Am privit spre primele stele care începeau să sclipească deasupra noastră și mi-am tras sania mai aproape de Săndel.

— În seara asta vreau să prind un înger! i-am spus și l-am văzut cum face ochii mari.

— O să mori, spuse el înfricoșat.

— Prostii de-ale oamenilor mari, i-am răspuns eu. Spun asta ca să ne sperie.

Și în același timp i-am aruncat sfoara de la sanie ca să mi-o țină și eu am fugit acolo unde credeam că va cădea primul înger.

Am ajuns aproape în același timp cu el și l-am prins de mâini, rostogolindu-ne în zăpadă. Avea mâinile calde și zâmbea, privind tot timpul în ochii mei. Nu s-a mai topit în aer și nici nu s-a mai scurs în pământ ca altă dată, așa că l-am luat în brațe. Nu era mai greu decât un câine și după ce l-am luat în brațe s-a prins cu brațele de gâtul meu și mi se părea că scoate un fel de sunete ca și cum ar fi ugit un porumbel.

După primele momente de buimăceală, văzând că nu am pățit nimic, fiecare băiat și fată a prins câte un înger și ne-am întors chiuind în sat.

Când am dus îngerul acasă Buna și-a făcut cruce, iar Moșul meu s-a încruntat:

— Ce-i cu arătarea asta aici?

— E îngerul meu. Vreau să îl cresc și când s-o face mai mare să îl iau de nevastă, că, uite, e fată, am spus eu arătând spre sânii mici, abia îmbobociți ai îngerului.

Maică-mea a continuat să își facă cruci mărunte, în timp ce tatăl meu a început să râdă. Tot râzând, m-a luat în brațe și mi-a arătat spre înger.

— Mă copile, îngerii nu au nici de unele ca noi, oamenii. Uite aici.

Și i-a desfăcut cu degetele gura zâmbitoare. Sub buzele palide nu se vedeau nici dinți, nici limbă, ci doar gingiile lipite. Cred că de asta se dizolvau în aer așa de repede, pentru că altfel ar muri de foame și de sete după numai o zi de viață.

— Sunt ca emferidele, făcuți să trăiască numai o zi, spuse tatăl meu, iar eu mi-am amintit că el fusese pe vremuri profesor de biologie.

Bunicul meu îl luă de la taică-meu și îl prinse de picioare, parcă cântărindu-l.

— Mai târziu o să mă duc să caut capcanele de iepuri, așa că mai bine îl iau eu să îl duc în pădure, la ai lui.

Dezamăgit de cele văzute, nu m-am mai împotrivit, așa că bunicul a plecat cu el, și totuși se pare că îngerul ne-a purtat noroc, pentru că Moșul a găsit în seara aia un iepure mare de tot în capcane, lucru care nu se mai întâmplase tare de mult. Buna a făcut din toată sărăcia o mămliguță și în timp ce mâncam tocană de iepure cu smântână și cu mămligă caldă se părea că viața era din nou frumoasă.

— Să aduci și mâine unul, mi-a spus Moșul la terminarea cinei, că văd că ne-a adus noroc.

Am fost și a doua seara și am adus un înger, și am fost mirat când am văzut că și oameni în toată firea se reped ca niște copii încercând să îi prindă. Nu reușeau de prima dată, dar nu s-au dat bătăuți și până la urmă fiecare s-a întors acasă cu îngerul lui.

Ce înseamnă să fii copil și să crezi tot ce spun cei mari. Aproape trecuse iarna și noi mâncam seară de seară carne dulce de iepure, și nici o bănuială nu trecea prin capul meu de copil ascultător, până într-o zi când am văzut că mâța noastră roade o aripă care mi s-a părut a fi de găină, dar de unde găină, când ultima o mâncaserăm cu peste un an în urmă. M-am apropiat mai mult și am văzut că era o aripă de înger. Chiar și atunci i-am crezut pe ai mei când mi-au spus că probabil mâța a prins ea singură un înger. La numai câteva săptămâni după asta mâța noastră a fătat patru pui dolofani și toți cei din sat au venit să-i privească cu ochii mari și plini de speranță.

— Minune dumnezeiască, spuse preotul. Dumnezeu în marea lui milă și-a sacrificat fiul pentru a ne salva sufletele, iar acum și-a sacrificat îngerii pentru a ne salva trupurile nevolnice.

— Nu știu ce vorbești, părinte, spuse morocănos Moșul, cu ochii la mine. Noi doar avem noroc că prindem mulți iepuri.

Dar din vorbă în vorbă, până la urmă mă lămurisem și eu cum stă treaba, așa că nu am zis nimic când bunicul l-a invitat pe preot la cină. Noi eram obișnuiți cu tocănița de iepure cu smântână, dar preotul, când a dat de gustul ei, părea că nu se mai satură și a cerut a doua porție și a mâncat-o cu ochii în lacrimi.

— Iartă-ne, Doamne, spuse el și stropi din tocană i-au sărit pe barbă din cauza poftelor cu care mânca. Iartă-ne, Doamne, că nu știm ce facem. Nu credeam vreodată că voi ajunge să mănânc tocană de înger cu smântână, izbucni el în lacrimi, dar fără să se oprească din mâncat.

Mi-a adus aminte de copilul din poezia „Moartea căprioarei” și m-am ridicat brusc de la masă și am ieșit afară. Cei din încăperea au privit după mine vinovați fiindcă au crezut că plâng după îngerii sacrificați, dar pe mine mă bufnea râsul: numai de tocană de înger cu smântână nu mai auzisem vorbindu-se până atunci, așa că mi-am înăbușit râsul când a ieșit după mine mama. Ca să mă îmbuneze, mi-a spus cu o voce șoptită să mă bucur pentru că în curând o să am un frățior. Eu nu mam mai mirat absolut deloc și am privit în sus spre stele, de unde se părea că vin în ultima vreme toate bucuriile noastre.

PUTEȚI SĂ *IHISPUNEȚIDUMNEZEU*

Nava-mamă Speranța se îndepărta de planetă, mărimdu-și treptat viteza. Chiar privită de la o asemenea distanță părea imensă, așa cum ar trebui să fie întotdeauna speranța. Am așteptat cu răbdare să se îndepărteze, nu atât pentru a fi în litera regulamentului cât pentru a mă simți cu inima împăcată. Nu am început coborârea decât după ce Speranța a dispărut în scânteierea albastră a saltului în hiperspațiu.

Lângă mine, Pauline mă privea zâmbind încurajator. Mă plăcea așa cum o plăceam și eu pe ea. De fapt atracția reciprocă era una dintre condițiile ca să poți forma o pereche pentru terraformare. Dacă totul mergea bine și terraformarea se desfășura într-un mod acceptabil puteam să trimitem un semnal spre nava-mamă ca la următorul ciclu să oprească la planeta noastră și să-și reverse pe ea mulțimile de oameni care căutau o nouă casă în locul Terrei distruse. Din miile de navete lansate înainte ca noi să părăsim nava-mamă, niciuna nu trimisese un astfel de semnal. De sute de ani mama-navă rătăcea prin spațiu, iar când ajungea lângă o planetă cu caracteristici cât de cât apropiate de cele ale Terrei mai trezea o pereche de terraformatori și o lansa spre noua lor posibilă patrie. Dacă terraformarea dădea greș sau nu se încadra în parametri prestabiliți

aveam să ne petrecem zilele unul alături de altul până când vom hotărî altfel.

I-am răspuns la zâmbet, am îmbrăcat și eu costumul, apoi mi-am prins centura de siguranță conform regulamentului și am introdus datele de coborâre, după care am apăsat maneta și m-am rezemat de spătar: de aici încolo totul avea să se desfășoare automatizat. Am ajuns cam la doi kilometri de suprafața planetei când mi-am dat seama că exista ceva care nu mergea cum trebuie. Deși nu era nicio turbulență, naveta se zguduia părând că dintr-o clipă în alta avea să se desfacă în bucățele. Doar o clipă mai târziu centura de siguranță sa rupt și m-am lovit cu capul de ceva, apoi mi-am pierdut cunoștința.

*

Nu știu cât am zăcut inconștient, dar după toate semnele cred că destul de multă vreme. Când mi-am revenit eram întins pe spate pe o suprafață dură, iar în jurul meu se zăreau la limita câmpului vizual câteva stânci roșcate. Am respirat adânc, mi-am adunat puterile și am ridicat puțin capul. Naveta, care părea dea dreptul indestructibilă, își etala rămășițele pe o lungime de aproape o sută de metri. Modulul de teraformare care avea și el propria lui capsulă de rezistență era zdrobit, iar semințele și embrionii pe care ar fi trebuit să-i punem în incubatoare erau și ei împrăștiți prin praful roșcat dintre stânci. Dar cel mai rău era că la numai câțiva pași de mine zăcea Pauline. Avea casca spartă și picioarele răsucite într-un unghi imposibil. Am lăsat capul pe spate și am început să mă gândesc, dar nu prea aveam multe opțiuni. Mai aveam oxigen pentru încă vreo cinci ore, dar chiar dacă aș fi avut pentru cinci zile ar fi fost același lucru. Mâna mi sa îndreptat spre clapa de deschidere a căștii, apoi m-am oprit: în afară de o durere surdă în umărul drept nu simțeam altceva, așa că mai puteam aștepta. Am ridicat iar capul și am încercat să mă uit la Pauline care privea cu ochii goi spre cerul înstelat. Dincolo de modulul de teraformare se zăreau rezervoarele cu alimente, iar puțin mai departe, din rezervorul de apă, se scurgea un șuvoi subțire și cristalin. Planeta avea în mod sigur atât apă cât și oxigen, echipele de teraformare nu erau lansate chiar la întâmplare, dar în ce măsură puteam să folosim și una și alta era greu de spus fără laboratorul portabil. M-am lăsat iar pe spate, am răsuflat adânc și am deschis casca: dacă nu puteam respira aerul planetei nu avea rost să mai lungesc agonia. M-am sufocat în încercarea de a respira amestecul urât mirositor de gaze care mi-a asaltat nărilor. Spre surpriza mea în curând calitatea aerului din jur păru să se îmbunătățească brusc și, în afara unui ușor miros de praf, în scurtă vreme nu am simțit nimic altceva. Aerul mi se părea mai dens decât eram eu obișnuit, așa că tras de câteva ori adânc în piept ca să mă conving că totul era în regulă și că puteam respira normal, apoi, ajutându-mă numai de mâna stângă, mi-am dat jos costumul. Nu am leșinat, dar efortul m-a epuizat, așa că m-am întins iar pe spate pe solul pietros acoperit de praf. Mă simțeam transpirat de efort și când am întins mâinile în praful roșcat

primul gând a fost și cel mai irealizabil: „aș face o baie" am șoptit și vocea mi-a răsunat ciudat de tare în aerul dens.

— Bae, bae, mi s-a părut că îmi răspunde cineva la șoapta mea și am început să râd încetișor.

Mi s-a părut că aud un fel de ecou al râsului meu, așa că m-am oprit și am ascultat atent. Nu se auzea nimic decât un fel de fâșâit, ca și cum undeva în depărtare ar trece vântul prin sălcii. De unde naiba sălcii? M-am gândit eu și atunci am auzit iar șoapta, ca și cum ar fi fost adusă de vânt:

— Bae, bae.

— Da vreau o baie, am spus înainte de a-mi da seama ce fac. O baie caldă, într-o cadă imensă și multă spumă și un burete aspru.

Un timp s-a așternut tăcerea, apoi ceva a pocnit la câțiva metri de mine și chiar lângă modulul spart de teraformare a apărut o cadă de baie. Am ridicat capul și am văzut că era plină cu apă caldă acoperită de spumă, iar un burete în formă de inimă era pe marginea căzii și l-am recunoscut imediat: un burete exact ca ăsta avea și bunica mea. Ba chiar și cada de baie era asemănătoare cu a bunicii: avea mânerele aurite și picioarele le avea în formă de gheare de leu. Am oftat adânc și m-am ridicat în picioare, clătinându-mă: în umăr nu mai simțeam nicio durere. Oare eram mort și mă aflu în Rai? În Rai trebuia să fiu fără îndoială pentru că dacă m-aș fi aflat în iad în locul căzii de baie ar fi fost probabil un cazan cu smoală clocotită.

— Rai, Rai, șopti vocea depărtată, iar eu m-am dezbrăcat pe îndelete, cufundându-mă în îmbrățișarea înspumată și caldă a apei. M-am frecat îndelung cu buretele aspru și am încercat să gândesc rațional. Dar cum să gândesc rațional când mă lăfăiam într-o cadă de baie care în mod logic nu avea ce căuta acolo? Am deschis ochii și am privit la peisajul supreal din jurul meu. Eu într-o cadă cu spumă roz și mâner aurit în mijlocul unui peisaj apocaliptic: bucăți din navetă împrăștiate peste tot printre stâncile roșcate, Pauline moartă, iar eu prizonierul unor halucinații absurde.

— Rai, Rai, șopti iar vocea depărtată și eu am scuturat din cap.

— ăsta nu-i raiul, am spus eu și fără să vreau mi-am adus aminte de Biblia pentru copii din care îmi citea bunica mea și de pozele colorate ale cărții. Raiul are iarbă verde și flori frumos mirositoare, iar păsări de toate soiurile ne încântă urechile cu trilurile lor minunate sub soarele strălucitor și cerul fără niciun nor... Și prin Rai curg râuri cu lapte și miere și...

M-am oprit abia în clipa în care mi-am dat seama că citeam parcă din vechea Biblie pentru copii. Și am avut o senzație neplăcută că mai citea cineva alături de mine din memoria mea care devenise oarecum un fel de bibliotecă publică. Am încercat să trântesc ușa bibliotecii, dar se pare că era deja prea târziu: foșnind ușor dinspre dealurile roșcate din jur, cobora spre mine un covor mătăsos de iarbă de un verde incredibil. Din loc în loc, flori multicolore spărgeau monotonia verde a ierbii și câțiva pomi au apărut de nicăieri. Unii păreau a fi smochini, dar mai erau și alții

pe care nu îi puteam recunoaște, deși toți păreau încărcăți de roade. Un stol de păsări de toate mărimile a apărut de după dealuri și s-a instalat jumătate în pomi, jumătate pe resturile sfărâmate ale navetei, iar stelele dispărură și pe un cer incredibil de albastru un soare prinse a străluci vesel. Am încercat să-mi închid mintea ca să nu mi se poată citi și restul pentru că acum îmi era clar că halucinațiile mele luaseră forma imaginii pe care mi-o formasem eu în copilărie despre Rai.

— Fără harfe te rog, am șoptit dar se pare că era deja prea târziu.

Am simțit o atingere ușoară undeva în eul meu interior și după numai o clipă m-am dat bătut: la poalele fiecărui pom apăru o harpă care părea a fi din aur și ale căror strune se mișcau ușor, aparent mișcate doar de boarea abia perceptibilă care adia în jurul lor. Am închis ochii strângându-i cât am putut, dar totul a fost în zadar pentru că numai după câteva clipe am auzit un clipocit ușor și când i-am deschis am văzut un râușor de lapte cum curgea vesel prin dreapta mea făcând spume de parcă abia atunci ar fi fost muls. Unduindu-se încet, un râu de miere aurie apăru din senin și prinse să curgă în stânga. M-am apropiat neîncrezător și am cufundat degetul în râu: după gust, părea să fie miere de tei așa că, deși puțin probabil să răcesc în Rai, în caz de ceva aveam la îndemână un remediu naturist.

Aducându-mi aminte de rezervoarele de apă sparte, am spus:

— În rai curgea și un râu cu apă curată și cristalină. La urma urmei dacă tot era visul meu, măcar să îl fac ca lumea.

Iar atingerea ușoară prin mintea mea și aceeași voce șoptită spuse cu tristețe:

— Nu apă. Numai lapte și miere. Nu apă...

Am ezitat puțin, dar mi-am înghițit vorbele pentru că nu prea credeam că o înjurătură ar fi fost bine primită mai ales în Rai. Poate că trebuia să procedez altfel. Am închis ochii și mi-am imaginat că imediat dincolo de râul de miere curge un izvorăș zglobiu de apă limpede. Apoi am spus:

— Sunt sigur că dincolo de râul de miere era și un râu cu apă limpede. Era așezat acolo pentru că de câte ori mănânc miere mi se face sete și trebuie să am apă la îndemână.

Câteva minute de liniște apoi un pârliaș limpede își făcu apariție dincolo de râul cu miere. Clipoci câteva minute, apoi dispăru. Tocmai eram gata să protestez când se auzi un oftat exasperat și pârliașul apăru din nou, de data asta definitiv. Am rotit ochii prin Raiul meu personal să văd ce îmbunătățiri i-aș mai putea aduce pentru că eram sigur că urma să mă trezesc din moment în moment trântit pe spate printre stâncile roșcate.

Pe nava-mamă aveam la dispoziție săli de gimnastică și o sală de jocuri; am încercat să suprapun peste imaginea raiului din copilărie, undeva, dincolo de copacii din zare, cele două săli și am simțit că ceva nu este în regulă. Atingerea minții mele fusese de data asta mai puțin ușoară

ca până acum. Ba a fost chiar insistentă, undeva la limita durerii, dar când a încetat am auzit un oftat dezolat.

— Fără sală, fără jocuri, a susurat vocea și eu am ridicat resemnat din umeri: măcar am încercat.

Urmă un moment lung de pauză, dar simțeam aerul vibrând ușor în jurul meu ca și cum s-ar fi chinuit să formeze cuvintele. În cele din urmă se formară și dacă până atunci păreau neutre de data asta întrebarea părea de-a dreptul acuzatoare:

— Tu ești Adam? Sau Pierre?

Am început să gândesc cu cea mai mare viteză de care mă credeam capabil: Pierre era pilotul navetei cu umărul dislocat, închis într-un costum de supraviețuire cu o rezervă de numai cinci ore de oxigen, răătăcit iremediabil într-un peisaj apocaliptic presărat cu stânci tăioase și inospitaliere. Pe de altă parte, Adam era răsfățat cu aer din belșug, baie înspumată și râuri cu lapte și miere. Dar cum avea să reacționeze creatorul micului meu Eden dacă avea să-și dea seama că îl mint? Mi-am mișcat umărul și am fost încântat de mobilitatea lui așa că am spus hotărât:

— Adam sunt acum. Când eram acolo în navetă eram Pierre dar aici în Eden sunt Adam. Așa trebuie să fie!

Am auzit ceva ca un mormăit neîncrezător apoi vocea ceva mai puțin tăioasă de data asta m-a întrebat:

— Atunci unde este Eva?

Am privit plin de speranță spre costumul sfâșiat al Paulinei și am arătat cu mâna:

— Acolo este Eva. Când eram în navetă era Pauline, dar aici este Eva.

O gheară curioasă și iscoditoare îmi scotoci iar prin memorie și după câteva minute care mi s-au părut interminabile am văzut că Pauline începe să miște ușor, iar picioarele îndoite în unghiul acela imposibil se îndreaptă ca de la sine.

M-am repezit spre ea și am luat-o în brațe privind uimit cum pleoapele i se zbat ușor apoi ochii ei verzi ca iarba de sub ea m-au privit întrebători:

— Ce se întâmplă, Pierre? Și eu i-am pus repede mâna pe gură apoi, am ajutat-o să își dezbrace costumul greoi: pe corpul superb nu avea nici măcar o singură vânătaie. În timp ce o ajutam privirea i s-a oprit pe zgârieturile și rupturile costumului de supraviețuire. Nu era deloc fata prostuță pe care o crezusem eu atunci când am întâlnit-o prima dată, pentru că, după ce privi scurt costumul sfâșiat, aruncă o privire și spre resturile navetei acoperite de iarbă și de flori. Puțin probabil ca vreo persoană să scape fără nici măcar o vânătaie dintru n asemenea impact. Ochii începură să i se lumineze de un început de înțelegere, dar eu am lămurit-o rapid de frică să nu înceapă iar să întrebe:

— Eu sunt Adam și tu ești Eva și suntem în Grădina Edenului. Nu mă întreba mai multe pentru că nu știu. Dar dacă vrei să rămâi în viață așa trebuie să fie, am spus eu cât de serios și apăsător am putut.

Fără să mă înțeleagă pe deplin, am văzut-o cum dă afirmativ din cap. Ne cunoșteam de prea multă vreme ca să nu știe când vorbeam serios. O clipă mai târziu am văzut-o cum se strâmbă ușor și am bănuț că era scanată și

memoria ei. Se pare că imaginea ei despre Eden era ușor diferită față de a mea pentru că mici schimbări aproape imperceptibile au început să se producă în jurul nostru: numărul de flori a crescut spectaculos, o pasăre albastră a paradisului s-a așezat pe cel mai apropiat copac din preajma noastră, s-a agățat de o creangă și cu capul în jos a început să cânte atât de tare și de ritmat încât am crezut că are ascunsă pe undeva vreo stație de amplificare. Spre bucuria mea au dispărut ca duse de vânt și harfele, dar odată cu ele și micul râuleț cu apă cristalină.

Am prins-o pe Pauline, mă rog, pe Eva, ușor de cot și i-am explicat:

— Dacă ce bănuiesc eu este adevărat nouă sute de ani vom mânca numai lapte și miere așa că în mod sigur ni se va face sete după o vreme. Pune râul înapoi!

— Cum? m-a întrebat Eva perplexă.

— Tot așa cum l-ai și eliminat!

A închis ochii și după numai câteva clipe râul a reapărut și era acum mult mai lat și mai bogat în ape. Pe maluri se vedea un pietriș fin, iar din loc în loc un nisip auriu se întindea pe maluri formând o mică plajă.

— Bine că nu ți-ai făcut o piscină, am mormăit eu, dar Eva nu mă băgă în seama. Se apropie de unul din copaci și rupse o crenguță mică. O curăță de frunze, apoi bățători cu piciorul o porțiune de plajă cu nisip mai fin și scrisese cu capătul crenguței cu litere de tipar ca să pot citi și eu:

„Ce se întâmplă?" apoi mi-a întins crenguța ca să-i răspund.

Ca să poți scrie câteva cuvinte trebuie mai întâi să te gândești la ele, așa că mi se părea inutil să folosesc creionul improvizat: oricum mi s-ar fi citit gândurile. Mi-am cântărit așadar cât am putu de atent cuvintele apoi i-am spus:

— Naveta s-a deteriorat la impactul cu solul, iar noi, împreună cu componentele ei, am fost aruncați la sute de metri. Un peisaj dezolant ne înconjură peste tot: stânci aride, praf roșcat și nicio speranță. Tu aveai casca de la costum spartă, picioarele rupte, ce mai, păreai moartă de-a binelea, iar eu aveam un umăr dislocat și o rezervă de numai câteva ore de oxigen. Din navetă nu mai puteam recupera nimic, nava-mamă era la zeci de ani lumină depărtare, așa că am hotărât să-mi scot casca ca să termin mai repede. M-am asfixiat câteva secunde, apoi aerul a început să devină respirabil. Am crezut că sunt pe moarte și am un vis final, așa că am hotărât să mi-l îmbunătățesc și mi-am dorit o cadă cu apă caldă și înspumată. A apărut, m-am dezbrăcat și am intrat în apă și m-am simțit așa de bine încât am hotărât că în mod sigur sunt în Rai. Așa că praful și

bolovanii roșcați din jurul meu au început să se transforme în ce vezi tu... Am continuat să cred că este un vis până când... tu ai înviat. Concluzia trage-o singură dacă poți.

Un hohot ușurel de râs răsună peste ritmurile pasării paradisului și am văzut-o pe Eva cum se încruntă gânditoare, privind în gol:

— Asta înseamnă că mintea noastră a fost scanată, iar acest Rai este un amestec din ceea ce a fost găsit în mintea noastră cu ceea ce ne-am dorit noi.

— Scanată de cine, Eva? am întrebat eu și am privit în jur căutând un răspuns.

— Nu știu, ridică Eva din umeri. O entitate atotputernică și capabilă de toate aceste modificări. O entitate care locuia aici pe planetă și care probabil că se plictisea așa că noi i-am apărut ca o interesantă divagație a monotoniei zilnice.

— Interesantă ipoteză, am spus. Și cum ar trebui să numim această entitate?

O clipă mi s-a părut că râurile s-au oprit din curgerea lor, pasărea paradis și-a strâns aripile și a tăcut, apoi șoapta s-a auzit clar și parcă puțin timidă:

— Puteți să îmi spuneți Dumnezeu.

DRAGA MEA CLARA

— Hei, sergent! Nu vrei să mă iei cu tine?

Vocea suna suficient de sexy ca să facă orice bărbat să reacționeze ca un cowboy căruia i se cere ajutorul în mijlocul preriei, dar anii de război și de antrenament mau făcut să rămân un timp nemișcat și abia apoi să privesc precaut în jur. Mă simțeam mai degrabă, ca să rămân la tema westernurilor pe care le devoram în copilărie, ca un șerif din vechime căruia apașii îi asediau orașul, iar cei șase morloci din capătul străzii puteau trece la o privire fugară drept apași, dar asemănările se opreau aici. Cele șapte, opt clădiri care alcătuiau în urmă cu numai câteva ore orașul Free Town erau acum doar niște biete ruine fumegânde, iar coloniștii, șazeci și doi după ultimul recensământ, păreau a fi înșirați toți de-a lungul străzii centrale așa cum fuseseră surprinși de gloanțele sau de razele laser ale morlocilor. Printre ei se zăreau din loc în loc uniforme cenușii ale celor din prima echipă de intervenție. Cincizeci de oameni dintre cei mai bine pregătiți, căsăpiți ca niște biete căprioare. „Ambuscadă”, au apucat ei să transmită navei bază, dar, la naiba, pentru ambuscade și lupta în orice condiții erau pregătiți, la urma urmei. Ce anume se putuse întâmpla? Asta urma să aflăm noi, cele trei plutoane ale

Companiei 523 de intervenție. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine, mai ales că unul dintre coloniști era fiul unui senator din Comisia de armament. Pregătirea noastră era mult sub nivelul primei echipe, dar numai noi mai eram disponibili pe nava bază și, dacă voiam ca la intervențiile viitoare să nu luptăm cu praștii, trebuia să arătăm tot ce putem. Adică nu prea multe, ținând seama de numărul mare de recruți. Când e să meargă ceva prost, atunci merge de la bun început și o ține tot așa până când ceea ce mai rămâne din noi este adunat de pe planetele îndepărtate unde suntem trimiși, pus în sicriile militare tip, decorat după cum le vine bine mahărilor și îngropat în sunetele unui imn care de multe generații nu ne mai spune nimic.

— Suntem bruiiați foarte puternic, a spus pilotul navei la numai câteva minute după ce am fost ejectați de pe nava bază într-o navetă de intervenție, în care eram înghesuiți mai rău ca sardelele într-o cutie.

— Mare noutate, mormăi locotenentul. Nu suntem noi bruiiați la fiecare intervenție?

— Asta este un bruiaj deosebit, spuse pilotul. Interferează cu sistemele de control ale direcției. Dacă își mărește puterea, în curând naveta o să cadă ca o simplă bucată de fier.

Dinspre postul de pilotaj s-au auzit zgomote suspecte, apoi câteva șuvițe de fum au ieșit din cadranele încastrate în pereții navei.

Câteva minute de tăcere apoi pilotul, un tip calm și liniștit de felul lui, pentru care aveam toată admirația, sa întors brusc spre noi și a strigat cu o voce din care răzbătea panica:

— Nu mai am niciun control asupra comenzilor. Trebuie să săriți de aici. Acum!

Locotenentul îi arată altimetrul:

— Ești nebun? Suntem la 20 de kilometri.

— Săriți acum, sau o să fiți la 20 de metri sub pământ când ajungem.

Costumele de intervenție pe care le aveam erau dotate cu un simulacru de protecție, dar nu pentru presiunea scăzută de la 20 de kilometri înălțime.

Locotenentul cântări puțin situația, apoi îmi întinse kitul de supraviețuire și îmi spuse:

— Predă comanda grupei locuitorului și încearcă să sari de aici. După ce ajungi, fă tot posibilul să iei legătura cu nava bază și raportează ce se întâmplă.

În timp ce îmbrăcam kitul, locotenentul se întoarse spre pilot:

— Iar tu du-ne cât de jos poți!

M-am ejectat cam de la 18 kilometri, la antrenamente cea mai dură lansare fusese de la 15 kilometri și jur că am simțit fiecare dintre cei trei kilometri suplimentari înfigându-și colții în obrajii mei, chiar și așa cum erau apărați cât de cât de membrana kitului.

Se pare că m-am ejectat la timp, pentru că după numai două, trei minute am văzut o rachetă de-a morlocilor cum urca drept spre navetă. Numai distanța a făcut să nu fiu atins de nici unul dintre miile de fragmente incandescente care au luminat cerul când racheta și-a atins ținta.

Sunt sigur că moartea lor a însemnat și salvarea mea, pentru că probabil nimeni nu își închipuia că cineva a putut fi atât de nesăbuit, încât să se lanseze de la înălțimea aia. Oricum, nu am fost scanat și am coborât liniștit la câțiva

kilometri de ruinele micului orășel pe care ar fi trebuit să îl apărăm.

Iar acum stăteam la intrarea în localitate, ascuns după ruinele primei case din orășel, privind la cei șase morloci care dansau un fel de dans ritual în piața centrală, și mă întrebam ce să fac. Nu voiam să iau încă legătura cu nava bază ca să nu fiu depistat, dar în același timp trebuia să comunic cât mai repede că morlocii puseseră la punct un nou sistem de bruiaj, care anula posibilitatea de a manevra o navetă. Mă întrebam doar cum reușise prima navetă să ajungă pe sol în siguranță. Poate că morlocii au avut totuși nevoie de ceva timp până să își regleze sistemul de bruiaj. Oricum, noi nu mai avuseserăm același noroc.

— Hei, mă iei sau nu? mă trezi vocea din gândurile mele.

În jurul meu nu se vedea nimeni, așa că am început să mă întreb dacă morlocii nu puseseră cumva la punct și un sistem de inducere a gândurilor. Nu treceau drept telepați, dar altfel erau destul de buni tehnicieni. La informările lunare despre principalele realizări ale arătărilor cu care ne confruntam, nu puțini dintre noi făceau ochii cât cepele când vedeau ce le mai trecea prin cap. Uimirea era cu atât mai mare, cu cât morlocii semănau extrem de mult cu oile. Nu cu berbecii, ci cu oile, animalele acelea blajine și nevinovate. Mulți oameni bine pregătiți au trebuit să moară înainte să aflăm că blajinele animale se pot la o adică ridica pe două picioare și, folosind cel mai sofisticat armament, pot să ne decimeze rândurile înainte măcar să ne dăm seama ce se întâmplă. Auzisem că au fost numiți așa după creaturile dintr-o carte științifico-fantastică din vechime. Nu știu cum își imaginase autorul din vechime că arătau morlocii lui, dar ăștia din fața mea erau tare derutanți.

— Sunt la trei metri înaintea ta și puțin în dreapta. Lângă cadavrul sergentului Bradley.

Întâmplător, îl cunoșteam pe sergentul Bradley, dar bineînțeles că nu îmi imaginam că al lui este trupul care zăcea în praful străzii chiar în fața mea, pe jumătate decapitat de una dintre armele ciudate ale morlocilor. Am ridicat puțin capul și am privit lângă sergent: la nici un metru de el, culcată pe o bucată de lemn pe jumătate arsă, odihnea o superbă pușcă prototip, adică un ATSM - Automat total de asalt modernizat. Din câte auzisem, era ceva experimental și în toată Forța de intervenție existau numai vreo trei bucăți. Costa o avere, dar din câte se auzisem își merita și ultimul bănuț. Iar acum stătea acolo nefolositoare.

— Parcă erai de neînvins dacă ai o ATSM în mână. Cel puțin așa am auzit eu, am spus puțin mai sarcastic decât aș fi vrut.

— Ai pus punctul pe I, sergent. Dacă o ai în mână, bine zis. Atâta doar că sergentul Bradley m-a lăsat din mână ca să arunce o grenadă. Greșeală fatală: putea să mă comute pe mine pe modulul grenadă și o aruncam eu în locul lui. În mod sigur cu mult mai multă precizie.

Așa, a scos capul de după colț ca să arunce grenada și unul din morloci l-a țintit la fix. Nu sunt țintași răi și au arme foarte bune. Nu sunt de calibrul meu, dar foarte bune totuși.

Am zâmbit fără să vreau, pentru că prin modul în care se lăuda îmi aducea aminte de John Limbutul, unul dintre camarazii prefăcuți azi-dimineață de morloci în praf de stele, care se lăuda că se culcase cu mai multe femei decât toți ceilalți soldați din grupă la un loc.

— Cred că jumătate din softul pe care ți l-au implementat este într-un modul separat în care te-au învățat cum să te lauzi, am spus eu mai ironic decât de obicei. Cum fac să ajung până la tine? Morlocii ăștia văd destul de bine și după cum sunt poziționați pot foarte bine să mă zărească dacă vin până acolo.

Urmă un moment de tăcere, apoi din armă se ridică o mică cameră mobilă. Scană puțin împrejurările, pe urmă se fixă asupra grupului de morloci prinși în ritualul lor ciudat.

— Dacă privești cu atenție la cei șase morloci, ai să vezi că dansul lor are un caracter repetitiv. Tot la a șasea mișcare se prind toți de mâini și formează un cerc, apoi se apropie unul de altul, se înclină și privesc atenți la ceea ce cred eu că este trupul căpitanului Morra și abia după câteva secunde se despart din nou. Dacă ai profita de acest moment, ai putea ajunge până la mine. Pe urmă nu mai este nevoie să te întorci, ci doar să mă prinzi în mâna dreaptă și să mă ridici puțin.

— Îmi explici și mie cum o să procedezi?

— Sigur că da. Una dintre mișcări, dacă o să mai țină dansul destul și dacă va fi destul de repetitiv, îi pune pe toți în linie dreaptă. Pentru a optimiza timpul, aș începe cu cei doi din stânga, care au arme mai sofisticate, apoi aș continua cu ultimul din dreapta, care are o rachetă portabilă în spate și nu aș dori să îi dau timp să o folosească, apoi aș termina cu ceilalți trei. Simplu, dar dacă ai altă schemă de tragere o accept cu plăcere. Dacă este mai bună, adăugă ea după un timp.

Am privit iar după colț, am calculat în gând și am ajuns la concluzia că ATSM-ul din fața mea își merita toți banii, așa că la următoarea mișcare favorabilă m-am târât până lângă trupul sergentului Bradley și am prins automatul cu mâna dreaptă. Am avut o senzație ciudată, ca și cum aș fi prins sânul unei femei: câteva brățări mătăsoase mi-au înconjurat mâna și o căldură ușoară m-a înfiorat. Un palpator a găsit cipul de conectare de pe antebraț și s-a fixat cu un pocnet ușor.

— Mă bucur să te cunosc, sergent Manny. Eu sunt Clara, spuse vocea mai sexy ca oricând. Să nu îmi mai dai, te rog, niciodată drumul din mână. De acum vreau să fiu numai a ta, susură ea în continuare.

— Bine, am acceptat eu, pierdut, de parcă aș fi fost un puști rătăcit în patul unei curtezane, și nu un biet luptător sub tirul unor extratereștri.

Momentul de amețeală a trecut și Clara mi-a spus:

— Și acum să trecem la treabă. Ți se pare bună schema de tragere pe care am propus-o, sau vrei să îi aduci vreo modificare?

— E bine așa, am spus eu, fără să îmi fi revenit încă pe deplin.

— Ridică-mă puțin, atunci, spuse Clara. Încă nu mam obișnuit pe deplin cu tine și, chiar dacă îți pot accesa cipul, nu ți-l pot comanda chiar așa cum aș dori.

Am ridicat arma și o clipă am crezut că am redevenit adolescentul de altădată care trăgea după extratereștri la jocurile electronice.

Arma se mișcă singură în mâna mea și am simțit doar scurte impulsuri care îmi comandau mușchii făcând-o să se îndrepte spre ținta care trebuia. Numai patru secunde a durat și cei șase morloci erau întinși lângă căpitanului Morra, iar eu m-am ridicat precaut în picioare, cu Clara la îndemână pentru orice eventualitate.

Am verificat apoi atent și pe îndelete micul orășel, dar am întâlnit doar morți, atât din rândul morlocilor, cât și dintre ai noștri. Am ajuns la baza pe care și-o construiseră în grabă morlocii undeva în afara orășelului și am găsit noul lor sistem de bruiaj. Părea ceva mai sofisticat decât ce întâlniserăm noi până acum, dar, cum nu eram tehnician, nu m-am hazardat să îl demontez, ci am preferat să-i întrerup alimentarea cu energie și să îl indic printr-o baliză ca să îl cerceteze alții mai cu folos.

Am luat apoi legătura cu nava-bază și au avut un adevărat șoc când mi-au auzit vocea: ei trecuseră și al doilea val de atac în rândul pierderilor. De pe nava-bază mi-a răspuns la primul apel o voce feminină și s-a recomandat ca fiind locotenentul de transmisiuni Ella Pemberton. I-am dat și amănuntele despre cum am lichidat ultimii morloci, apoi am transmis și fișierele video pe care ATSM-ul le salvase. Am auzit apoi ceva zgomote ca și cum cineva ar fi încercat să-i ia microfonul, câțiva oameni care se contraziceau, apoi am auzit o voce autoritară:

— Sergent Manny, aici generalul Everdeen: debarasează-te imediat de ATSM-ul pe care l-ai luat. Este o armă nouă, experimentală și utilizarea ei fără o instruire prealabilă este plină de pericole.

Am ezitat o clipă ca să mă gândesc dacă mai vorbisem vreodată direct cu un general. Nu mai vorbisem, dar amintirea modului perfect în care Clara îmi mișcase mâna de la o țintă la alta m-a făcut să găsesc putere să mă împotrivesc:

— Permiteți să raportez, domnule general: se comportă extraordinar de bine în luptă, așa că aş prefera să o păstrez.

O tăcere consternată s-a așternut între noi, apoi generalul izbucni:

— Ascultă un ordin direct, sergent: aruncă arma aia cât mai departe de tine, până nu vin eu să ți-o arunc cu tot cu mână! Ai înțeles?

Am privit lung la arma din mâna mea, apoi am oftat și am spus:

— Da, domnule general, am înțeles. Chiar acum arunc arma.

După ce linia de transmisiuni a fost închisă, Clara a spus:

— Sper să nu fii așa de fraier, sergent! Încă mai pot fi inamici ascunși. Numai amândoi le putem veni de hac.

— Stai liniștită, Clara. Îmi cunosc interesul. Burtosul ăla de general poate din fotoliul lui să îmi spună orice, dar aici, printre munții ăștia de cadavre, mă simt în siguranță numai cu tine în brațe.

Între timp vestea despre înfrângerea noastră se dusesse până departe, așa că orbita planetei se cam aglomerase: trimise de urgență de Confederație din hiperspațiu, apăruseră nu mai puțin de trei crucișătoare și încă o navă-bază, sosite să ne dea ajutor. Când au aflat că pe toată planeta probabil nu mai eram decât eu în viață au părut destul de dezamăgiți dar au hotărât să trimită totuși pe lângă obișnuita comisie care urma să analizeze cauzele dezastrului și un grup de intervenție și protecție. Să protejeze pe cine de cine? Aici jos eram eu cu Clara și ne făceam destul de bine treaba.

Cea de-a treia navetă a ajuns în siguranță și m-am apropiat de ea cu Clara în mână, în timp ce grupul de intervenție lua poziție de apărare în jurul navetei. Așa era procedura, nu că ar fi fost cu adevărat vreun pericol. Abia

după ce toți soldații au coborât din navetă pe rampa de acces, și-a făcut apariția și generalul, împreună cu membrii comisiei. M-am apropiat să raportez, când generalul a văzut pușca din mâna mea. S-a oprit ca lovit de trăsnet și a început să țipe:

— Luați-i imediat pușca! Dezarmați-l!

Am simțit cum Clara tresare în mâna mea și îmi șoptește:

— Sunt numai a ta. Nu mă da nimănui, te rog.

Am privit cum soldații se apropiau de mine și am început să spun:

— Știi, Clara, dacă...

— Am o schemă de tragere perfectă. Voi începe cu generalul, pentru că vorbește numai prostii, apoi cu cei care ascultă de ordinele lui.

Am simțit numai o ușoară înțepătură în cip, ca și cum Clara ar fi injectat în mine cine știe ce drog, pentru că imediat am simțit cum mă cuprinde un val de căldură.

— OK, am spus eu către cei din fața mea. Mă predau.

Am dat să ridic mâinile, dar chiar atunci Clara a început să tragă. Mai întâi generalul s-a prăbușit ca o păpușă dezarticulată pe pasarela de debarcare, apoi i-au urmat soldații care se apropiau de mine.

Probabil că substanța injectată de Clara în mine conținea un stimulator sau accelerator, pentru că niciodată în viața mea nu m-am mișcat așa de repede. Se pare că de data asta Clara preluase complet controlul asupra mușchilor mei, pentru că după ce am terminat cu primii soldați am făcut un pas în lateral, pentru că nu mai aveam linie de tragere spre ceilalți, și înainte de a apuca măcar să ridice armele au fost terminați. Abia apoi Clara m-a întors spre cei din comisie, care au ridicat mâinile, dar oricum nu erau înarmați. Acest lucru nu prea a contat pentru minunata mea pușcă, pentru că în numai câteva secunde s-au întins cuminți lângă general cu câte o mică gaură în frunte fiecare.

Am privit năucit în jur: comisia de anchetă, generalul și plutonul de intervenție erau terminați, iar eu eram buimăcit de-a binelea.

— Ce-ai făcut, Clara? am reușit să spun cu voce stinsă și dinspre Clara s-a auzit ceva ca un scâncet.

— Voiau să mă ia de la tine, Manny. Voiau să mă ia și să mă distrugă. Sau să mă dea altcuiva, și eu numai pe tine te vreau, Manny. M-am săturat să trec de la un soldat la altul ca o târfă. Promite-mi că o să mă păstrezi numai pentru tine. Promite-mi, Manny, scânci Clara și se puse pe un plâns în hohote care îmi rupea inima.

— Promit, am spus eu și am simțit cum brățelele ei mă strângeau cu duioșie, dar nu se opri din plâns, astfel că îmi venea să caut o batistă să-i dau să-și șteargă nasul.

Situația era de un absurd total, dar probabil că substanțele injectate de Clara mă făceau să accept senin paradoxul situației.

Totuși, privind mormanele de cadavre din jurul meu, nu credeam că forțele Confederației vor înghiți chiar atât de ușor faptele. Am participat chiar eu la misiuni de pedeapsă împotriva unor oameni sau comunități care greșiseră cu mult mai puțin.

M-am hotărât să o întreb pe Clara:

— Și totuși, cum ne vom descurca? Din transmisiile de pe orbită am înțeles că în jurul planetei sunt vreo trei

crucișătoare și încă o navă-bază plină cu soldați de elită care nu au alt scop în viață decât să ne facă felul.

Nu știu ce fel de creier pervers i-au implantat fabricanții, dar răspunsul Clarei m-a lăsat cu gura căscată, deși credeam că le-am întâlnit pe toate în viață.

— Păi, eu zic că este simplu de rezolvat: crucișătoarele sunt mai mult pentru intimidare. Ele sunt construite pentru lupta în spațiu, nu prea au ce face împotriva unei ținte situată pe o planetă. Deci ca să ne facă ceva ar trebui să coboare aici, unde ne-am descurca lejer cu ei. Pe de altă parte, pot coborî numai cu navele de debarcare, așa că ar fi mai bine poate să pornești iar sistemul de bruieră a morlocilor.

Am alimentat iar cu energie sistemul de bruiaj, dar tot nu eram cu inima împăcată, așa că am întrebat:

— Și totuși, crucișătoarele nu ne pot face chiar nimic?

— Stai puțin să accesez baza de date să mă lămuresc, a spus Clara, apoi, după câteva minute, a spus cu o ușoară satisfacție în glas: O singură dată s-a încercat atacarea unei planete de pe un crucișător spațial, și fără rezultate prea vizibile. Laserele, chiar cele de mare putere, nu le sunt de prea mare folos din cauza atmosferei, așa că au încercat cu rachetele. Problema cu rachetele este că trebuie să poziționeze crucișătorul în așa fel, încât ținta să fie vizibilă. Or, până vor poziționa un crucișător de un milion de tone în poziția potrivită de tragere, noi putem ajunge la antipozi, dacă folosim una din navele abandonate de morloci. Ca să nu mai vorbesc de faptul că și rachetele vor fi bruiate, deci vor cădea aiurea, nu lângă noi.

Am dat să-i răspund, dar în casca încorporată am auzit un păcănit ușor, apoi o respirație ușoară. M-am oprit ca să pot asculta mai bine și am auzit o șoaptă la limita audibilității:

— Manny.

Nu știam cine este, așa că nu am răspuns, așteptând să văd ce mai urmează.

— Manny, sunt eu, Julia. Julia Stiles, de la plutonul de comunicații. Dacă mă auzi, răspunde, te rog.

Pe Julia Stiles o cunoscusem cu peste un an în urmă și avusesem câteva întâlniri plăcute cu ea. Pe o navă-mamă nu sexul în sine era o problemă, ci locul unde să te întâlnești pentru sex. Julia Stiles nu numai că era o fată plăcută, ci mai ales avea avantajul că ea și prietena ei dispuneau singure de o cabină. Și lucrau tot timpul în schimburi opuse, așa că într-o perioadă m-am întâlnit cu ea cât de des am putut. Cum îi păstram o amintire plăcută, am ezitat doar câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Sunt Manny, Julia. Spune despre ce este vorba. Încă o clipă de tăcere dincolo, apoi se auzi o respirație precipitată și Julia spuse dintr-o suflare:

— Manny, locotenenta care este șefă de tură a ieșit pentru câteva minute, așa că fii atent ce am aflat despre situația ta. A avut loc o lungă ședință cu un amiral și cu toți șefii de pe nava-bază și crucișătoare ca să hotărască ce să facă cu tine. Au vrut să bombardeze planeta cu rachete, dar au ajuns la concluzia că rachetele de pe crucișătoare costă prea mult ca să le consume pe tine. Mai ales că rezultatul ar fi fost incert, pentru că au presupus că pușca ta te va sfătui să pornești instalația de bruieră a morlocilor și rachetele ar fi fost și ele bruiate și deviate.

— Stai puțin, am întrerupt-o eu. Ce naiba știi despre pușca asta a mea atât de minunată?

O clipă de tăcere, apoi de dincolo se auzi un chicotit:

— Credeam că știi, spuse Julia.

— Nu știu nimic, Julia, așa că fă bine și lămurește -mă până nu te prinde cineva.

— Păi, este simplu: arma asta este tot ce a fabricat mai bun până acum Confederația. Problema a fost la soft. Unora li s-a părut foarte interesant să le atribuie personalitatea unor femei, în așa fel încât armele să se atașeze de posesorul lor. Nu s-a implantat chiar creierul, pentru că ar fi fost greu de asigurat sistemele de supraviețuire, dar a fost copiat în întregime pe un cip și apoi implantat în fiecare armă. Îmbunătățit cu noile tactici de luptă, capacitatea de a-și lua din atmosferă sau sol microelementele necesare pentru reparații și confecționarea de muniție sau substanțe psihotrope. Are un microreactor atomic practic indestructibil și care va dăinui mult după tine. O adevărată bijuterie.

Am ascultat atent, apoi am spus:

— Dacă tot este așa o bijuterie, atunci, de ce te distrezi așa de bine?

— Nu spun, chicoti Julia.

— Julia, eu sunt blocat aici, pe planetă, cu o armă nebună și tu nu vrei să îmi spui ceva ce mi-ar putea salva viața?

După ce mai chicoti puțin, Julia spuse:

— Credeam că știi... acum doi ani, când morlocii au ocupat planeta Pandora, au experimentat o nouă armă și i-au gazat cu un gaz letal pe toți locuitorii unui oraș. Isteții de la Divizia Armament au cerut să li se pună la dispoziție câteva creiere de femei pentru implantarea în noile lor arme. Majoritatea locuitorilor uciși aveau rude care s-au împotrivit ideii, așa că singurele fete disponibile au fost cele din bordelul orașului. Dar zău că știe toată lumea despre asta... circulă o întreagă legendă.

— Uite că eu nu știam nimic, am mormăit și nu știam dacă să râd sau să plâng, blocat cum eram pe o planetă pustie cu o pușcă-târfă.

Dinspre pușca mea minunată s-a auzit un suspin:

— Sunt numai minciuni, așa să știi. Oare tot timpul voi fi urmărită de tâmpenia asta de legendă stelară? Este o prostie la fel de mare cum erau pe vremuri vechile legende urbane.

De dincolo am auzit cum Julia râdea acum în hohote, fără să se mai ascundă, apoi am auzit o ușă care se deschidea, pe urmă câteva voci precipitate, iar legătura s-a întrerupt.

— Sper să o prindă și să o exileze aici, pe planetă, să încapă pe mâna mea, a bombănit Clara. Să vezi ce-i fac!

Am încercat să o îmbunez:

— Clara dragă, pentru mine nu contează dacă ai fost virgină sau târfă. Pentru mine contează că mi-ai salvat viața și că ești o armă minunată. Pentru asta îți sunt cu adevărat recunoscător, dar acum hai să vedem ce putem face.

Nu am apucat să hotărâm nimic, pentru că legătura s-a restabilit:

— Sergent Manny Cooper. Aici amiralul Paul Herman. Mă auzi?

Ce era să răspund? Îl auzeam, deși nu eram sigur că aveau chef să aud ce va urma.

— Da, domnule amiral. Vă aud perfect.

— Atunci, fii atent aici la mine, sergent. Spre deosebire de cei de aici, eu am participat din primele faze la proiectarea și îmbunătățirea armei-minune pe care o ai în dotare. Știu că este practic indestructibilă și noroc că nu își pune mintea cu noi, dar cred că, la cât este de sofisticată, ar găsi o schemă de tragere să distrugă o navă-bază pe orbită. Nu mă întreba cum, pentru că pe urmă chiar că ar trebui să dau ordin să fii eliminat.

Urmă o pauză în care se auzi cum răsfoiește niște hârtii, apoi continuă.

— Pentru noi planeta are o importanță mai mult strategică decât comercială. Ne mulțumim să știm că este a noastră și nu a morlocilor. Așa că o să îți trimit prin sergentul Julia Stiles, exilată douăzeci de ani pe planeta Dade ca pedeapsă că și-a încălcat atribuțiunile de serviciu, ordinul de numire a sergentului Manny Cooper ca guvernator al planetei Dade. Ordinul este semnat de mine, Paul Herman, în calitate de amiral al flotei confederate, prin prerogativele atribuite mie de aceasta. Tot prin același curier voi trimite și ordinul de numire a sergentului Manny Cooper în calitate de conducător militar al aceleiași planete. Și tot același sergent este numit șef al poliției planetare. Ar fi bine să dezactivezi sistemul de bruiaj pentru a permite navetei să ajungă la sol în bune condiții. Am ordonat să se încarce și câteva tone de provizii, deși am înțeles că nu asta ar fi problema, ci cu totul alta.

— Da, să trăiți, am spus și am început să mă gândesc la adevărata problemă pe care amiralul a lăsat-o în

suspensie: aveam fix nouăzeci de minte, adică până
ajungea naveta pe sol, să găsesc o cale să le împac pe cele
două femei din viața mea, altfel, guvernator sau nu, viața
mea avea să devină un iad.

MÂNA CARE SCRIE CARTEA

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, un roman horror cu un titlu pe măsură, „Grotă însângerată”, am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la școală dacă al meu șef a auzit ceva de anul sabatic. „Adică un concediu fără plată de un an?” întrebă nu foarte sigur de el directorul școlii unde predam istoria de vreo 20 de ani. „Așa ceva”, i-am răspuns eu și am început să fac hârtiile necesare și să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiții: ca eu să găsesc pe cineva să îmi țină locul în tot acest timp. De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă și, ținând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învățăturile maestrului. Dimineața, după ce soția ducea fetița la școală, mă așezam în fața topului de coli albe de hârtie și așteptam. Să vină inspirația, bineînțeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să țin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puțin zece la sută mai scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două și

eu tot nu trecusem de titlu și de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau să rămână numai nouă rânduri mari și late. Aveam un afurisit de blocaj și nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoșteam și acțiunea romanului până la crima ultimei fantome - era tot un roman horror -, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Așa că, deși stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puțin programul recomandat de el, adaptându-l nițel temperamentului meu. După plecarea celor două femei din viața mea la treburile lor, făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să îmi aducă ziarul de la poartă, mă așezam pe șezlongul de pe terasă și răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe știri din micul nostru orașel. Știrile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineții prin copacii pădurii și aveau, cel puțin așa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puțin partea creatoare din mine în căutarea unei rămășițe de roman. Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu pași mărunți.

Mă opream mai întâi la tumul - de fapt o simplă movilă care se înălța vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă și în care câinele săpase o mulțime de galerii cu un scop numai de el știut. De fapt acum câțiva ani, când am cumpărat casa și grădina, fostul proprietar - pentru a mări prețul, probabil - a încercat să scoată în evidență eventuala valoare a tumulului. „Sunt sigur că, dacă vă faceți timp odată să săpați numai un metru în tumul, veți descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie și le-ar dori!" Nu i-am dat nici un leu mai mult și am încercat să îi explic că există o mică diferență între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber și un arheolog. După ce am bătut palma și am perfectat actele la notar, mi-a spus oarecum triumfător la despărțire:

— De fapt tocmai din cauza tumulului vând așa de ieftin casa și grădina.

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— În nopțile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopote.

Apoi s-a aplecat spre mine și a continuat în șoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Și uneori se aud chiar voci și țipete. Am zâmbit și i-am răspuns tot în șoaptă:

— Mulțumesc pentru atenționare! Promit că în nopțile cu lună plină vom ține gemurile închise ca să nu ne deranjeze zgomotele.

Bineînțeles că în cei câțiva ani de când ne-am mutat nu am auzit nici un fel de zgomote din tumul și, în afară de

interesul constant pe care i-l acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul și îl lăsam pe câine să își facă numărul de atacuri simulate asupra unor dușmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam prin pădure plimbarea. Culegeam absent două-trei fragi, speriam fără să vreau câteva căprioare și veverițe, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă tot cu gândul la roman. Trecuseră trei luni de plimbări zilnice și eu eram tot la primul paragraf, așa că într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului să văd ce recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschiso bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit eu o voce mai sonoră ca de obicei și, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nicio plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu care acum păstorea ziarul local despre care tocmai vorbisem. Era și patron, și director la ziarul acela și uneori mă întrebam cum naiba face că reușește să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori șaisprezece pagini ale fițuicii lui. Din câte știam, avea numai o secretară și un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi își scotea fițuica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forța de muncă și capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viața cotidiană a unui mic orașel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu și am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt am să pot...

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Și, înainte de a apuca să mă gândesc la cine știe ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care bineînțeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieșit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala și treci la subiect, am mormăit deranjat de premonițiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg își drege vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Știi, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioși, cât să se înghesuie și mai tare apoi să îți cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am așezat apoi foaia altfel, așa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

— Alo, țipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine așa ceva. Doar analizez propunerea ta. Va trebui să discut cu cei de la editură să vedem ce părere au. Nu știu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situații. Dar am să te sun imediat cum am să aflu vești.

— Bine atunci aștept un telefon, spuse Radu și închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aș fi dat cu dragă inimă, nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde să îi dau nimic. Furios pe mine însumi, am încleștat din dinți și am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucățele mici și le-am aruncat ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilitățile de intervenție pe text sunt net superioare, așa că a doua zi dimineață am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul tot nu avansa nici așa. Ocupat cum am fost cu laptopul și cu punerea lui în funcțiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese ca în fiecare dimineață ziarul. Nu că i-aș fi dus cine știe ce lipsa, dar devenise un tabiet și parcă îmi venea greu să îl încalc așa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua și l-am chemat pe Churchill, pe care îl auzeam lătrând ca de obicei prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spăsită și m-a privit de parcă ar fi bănuț că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te și adu ziarul!

S-a dus până la poartă și a amușinat ostentativ pe lângă cutia poștală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat și m-am dus și eu până la poartă, unde am căutat atât în cutie, cât și în locul unde îl arunca de obicei poștașul, dar nu era, și gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porția zilnică de noutăți locale până îi dau un fragment de roman, ori Churchill găsisese o utilizare mai potrivită pentru ziar.

M-am dus iar pe verandă și, deși a doua ipoteză era puțin plauzibilă ținând seama cât de ascultător era bietul cățeluș, m-am hotărât să îl cert puțin înainte de a-i da telefon lui Radu și de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul de ieri și i l-am fluturat amenințător câinelui prin față.

— Ziarul, Churchill, du-te și adu ziarul. Să nu îndrăznești să te întorci fără ziar.

Săracul cățel nu prea era obișnuit să fie certat, așa că mi-a aruncat o privire vinovată și a plecat cu coada între picioare. Mi-era puțin milă de el, dar nu voiam să își facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reușit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram mulțumit. Tocmai îl

reciteam satisfăcut când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit și cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui vinovată, așa că m-am mulțumit să îl scarpin puțin după urechi și apoi am căzut la pace. Împăcat cu mine însumi și cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, așa că mi-am mai făcut una și am luat ziarul la purecat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă și mam dus glonț la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar data era douăzeci și trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot știrile din douăzeci și trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-l adusese Churchill era data de douăzeci și patru mai. Și nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greșeală de tipar. Ziarul era într-adevăr cu o zi înainte și descria evenimentele care abia erau în curs de desfășurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două mașini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăsprezece, chiar în fața poștei. M-am uitat la ceas și am hotărât că dacă mă grăbesc am tot timpul să ajung chiar dacă merg pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau mașina și să fiu tocmai eu cel care provoacă tamponarea. Am ajuns la doisprezece fără câteva minute, am intrat la poștă și mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri și timbre când în spatele meu am auzit o bușitură puternică și lume țipând.

Am ieșit și eu afară și am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aș fi simțit vinovat față de ele că nu am făcut ceva ca să le salvez. Deși stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aș fi proțăpît în mijlocul intersecției de la poștă, strigând în gura mare: „Aveți grijă cum conduceți! În curând aici se va petrece un accident". Probabil că aș fi reușit să fac în așa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă mergând cât mai încet posibil, în așa fel încât să pot întoarce problema pe toate părțile. Puteam să o întorc și să o răsîntorc, că tot nu îi dădeam de capăt.

În mod sigur, din motive care nu contează, ziarul meu de astăzi nu a fost adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când a fost certat, a făcut cumva rost de ziar. De un ziar, numai că de ziarul de mâine, așa că urma să aflu de unde îl adusese și cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat niște crăntănele din care știam eu că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care tocmai îl adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat destul de mult până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit a luat-o încet spre grădină și - de ce eram eu oare sigur de asta? - s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi și l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

Churchill a intrat în una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca și cum ar fi intrat într-o peșteră uriașă de unde lătratul se auzea cu ecou, și după câteva minute a mai adus un ziar. Lam lăudat cât am putut de mult și i-am mai dat un pumn de crănțanele. Bietul câine era așa de fericit că mă mulțumise în sfârșit, încât sărea mereu în jurul meu și părea că nu are de gând să se mai oprească niciodată. Apoi, într-un sfârșit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieșit în numai câteva clipe cu încă un ziar. Scărpinat, crănțanele, mângâieri, până am simțit nevoia să mă așez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine! Aveam gura uscată, dar nu aveam nimic la îndemână să îmi ud buzele și nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat și am respirat adânc, apoi mi-am forțat norocul și l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puțin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate și le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci și șapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. În ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul șapte pe care se presupunea că îl scrisesem. Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem așa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu și i-am spus că am vorbit cu editura și că nu are nimic împotrivă să public chiar tot romanul, ținând seama că este vorba de un ziar local cu un tiraj total de numai cinci- șase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap și să zic că pe măsură ce câinele va mai

scoate altele din tumul i le voi trimite și pe celelalte, dar știam că nu ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns aproape obez de câte crăntănele mănâncă zilnic, eu am reușit să copiez pe laptop din ziarele aduse de câine până la capitolul cincizeci și, după cum decurge acțiunea, cred că romanul se apropie de final. În mod sigur zilele astea îl voi termina de scris, sau ar fi trebuit să folosesc termenul de copiat? Oricum întrebarea finală nu o pot eluda, dar nici nu pot răspunde la ea: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, a cui este mâna care scrie cartea?

Îmi pare rău că nu am mai reușit să scriu pe blog de aproape două săptămâni. Motivele sunt mai multe...

POFTA PREȘEDINTELUI

Chiar dacă ești al doilea procurist al republicii, atunci când ești trezit la ora trei din noapte și purtat mai mult pe sus până la o tanchetă care așteaptă în stradă, iar de aici mai departe la palatul prezidențial, nu prea ai cum să te simți bine și nici în siguranță. Zvonuri despre oameni mai importanți ca mine ridicați în toiul nopții și pe care apoi nu i-a mai zărit după aceea nimeni circulau de multă vreme și nu aveam niciun motiv să nu le dau crezare. Nici faptul că la coborâre i-am recunoscut în sala unde am fost dus pe primul și pe al treilea procurist al republicii nu m-a făcut să mă simt mai bine. Am încercat să îmi amintesc ce livrasem ultima dată palatului prezidențial, dar privirea dură a comandantului gărzii nu mă ajuta deloc să mă concentrez. Ne-a privit pe rând insistent, apoi a spus doar atât:

— Președintele are nevoie de voi! Intrați!

O ușă cât o poartă de cetate s-a deschis și am pătruns toți trei într-o încăpere de mărimea unui hangar, urmați îndeaproape de comandantul gărzii și de câțiva soldați înarmați. Un covor albastru ducea de la

ușă până la ceva ce părea a fi un fel de tron pe care stătea sprijinit de una din rezemători o arătare ce aducea cu un bărbat supradimensionat și lăbărțat, aproape revărsat în tot fotoliul, arătând de-a dreptul hidos în lumina puternică ce îl arăta în toate detaliile.

— Înaintați, ne-a spus rece comandantul gărzii și nea îndrumat spre fotoliu.

Ne-am apropiat toți trei cu pași mărunți, răstimp în care eu am privit pe furiș împrejur pentru a-l zări pe președinte chiar în clipa în care avea să apară. Fața lui îmi era binecunoscută din afișele care împânzeau țara, așa că nu ar fi trebuit să îmi fie prea greu să-l recunosc. Am mai făcut câțiva pași spre tronul-fotoliu și atunci binecunoscuta voce a președintelui nostru a răsunat dinspre arătarea de pe fotoliu:

— Mișcați-vă odată, popândăilor! Vă aștept de ore întregi, și toți trei am mărit pasul oprindu-ne abia în fața sa.

Încercam să nu privesc înspre lăbărțarea de grăsime din fotoliu de frică să nu îmi scape vreo grimasă de dezgust, știind prea bine că ar fi fost și ultima din viața asta.

Se pare că al treilea procurist nu a avut același noroc ca mine, pentru că ridicat ochii și un icnet de scârbă s-a făcut auzit dinspre el.

— Ce-i, procuristule? Ți-e silă de înfățișarea președintelui tău? Teai gândit vreun moment că din pricina problemelor țării am ajuns așa?

Am riscat o privire spre muntele de grăsime și i-am zărit ochii cruzi, înecați în osânză, căutând privirea comandantului gărzii. A făcut un semn scurt și doi oameni din gardă au pășit spre al treilea procurist și aproape că l-au săltat pe sus. Un scâncet ușor, ca de iepure prins în capcană, a fost tot ce a ieșit de pe buzele tremurânde ale procuristului în momentul în care a fost scos din cameră.

— Așa deci, hohoti președintele nostru ascuns în maldărul de grăsime de pe fotoliu, am rămas cu numai doi procuriști. Sper că sunt și cei mai buni, altfel va trebui să găsim alții cât de curând.

Făcu semn spre comandantul gărzii care zâmbea crispat:

— Să vină biochimistul!

Pe una din ușile laterale își făcu apariția un bărbat mărunțel cu un barbișon care îl făcea să semene cu un țăp, iar, după cât era de înspăimântat, părea mai degrabă să fie țăpul ispășitor decât primul biochimist al republicii. Înaintă cu pași mărunți până ajunse lângă noi, după care se opri brusc, lăsându-mi pentru o clipă impresia că vrea să îngenuncheze.

— Spune-le! lătră scurt președintele. Biochimistul se înclină respectuos în direcția președintelui, apoi se întoarse spre jumătate spre noi.

— În urma cercetărilor întreprinse în laboratoarele noastre s-a observat că toată hrana pe care o consumăm noi este formată din substanțe organice care sunt levogire, adică deviază lumina polarizată spre stânga. Am ajuns la concluzia că dacă procuriștii prezidențiali ar reuși să aducă din universurile paralele în care călătoresc ei hrană formată din substanțe organice

dextrogire, atunci preastimabilul nostru președinte ar putea mânca tot ce dorește și în orice cantități astfel că în curând va reveni la greutatea normală. Bineînțeles că o ușoară cantitate de hrană levogiră va trebui păstrată în porția zilnică pentru a menține metabolismul bazal.

Am privit uluit spre micul omuleț de lângă mine: dacă teoria lui era corectă președintele nostru va putea să se ghiftuiască precum un porc și să arate ca o gazelă.

Primul procurist se dovedi ceva mai pragmatic și întrebă:

— Presupunând că această teorie este valabilă, am dori să întrebăm pe stimabilul biochimist cum vom recunoaște acest tip de hrană. Pentru că, în ciuda talentului nostru special care ne permite să călătorim între universurile paralele, suntem în fond niște oameni destul de simpli și uneori chiar cu o educație precară.

Partea cu educația precară se referea la mine, dar nu îmi mai păsa de asta de multă vreme. Am fost ridicat de pe băncile școlii când s-a aflat de talentul meu, pus la dispoziția cancelariei prezidențiale și obligat să procur tot fel de lucruri mai mult sau mai puțin utile țării, dar în mod sigur plăcute președintelui.

Biochimistul deschise trusă elegantă pe care o avea, făcându-i pe soldații din gardă să ridice precauți armele spre el, și scoase trei mici dispozitive de mărimea unui ceas de mână fiecare. Ne prinse câte unul la încheietură și cum a rămas cu ultimul în mână a privit încurcat spre președinte.

— Mă scuzați, dar mi s-a spus că vor fi trei procuriști, și dinspre fotoliul prezidențial s-a auzit un hohot sarcastic de râs.

— Trei au fost, biochimistule, dar unul a căzut la testul de estetică. Și hohotele stârnite de această glumă macabră au răsunat multă vreme sub tavanul boltit al sălii. Pe unul dă-l comandantului gărzii să-l păstreze pentru a-l avea de rezervă în cazul în care cei doi procuriști rămași nu se vor descurca onorabil.

Biochimistul a înmănat dispozitivul rămas comandantului, apoi ne-a instruit cu privire la modul de folosire a detectoarelor de substanțe levogire. Era simplu: dispozitivul de forma și mărimea unui ceas de mână avea un mic locaș în care trebuia introdusă o bucățică de substanță de mărimea unui bob de orez sau chiar mai mică. Un led verde care lumina indica substanțele dextrogire. În schimb, dacă lumina ledul roșu, substanțele erau levogire, deci le puteam ignora.

— Gata cu vorbăria! Iătră vocea președintelui. Plecați și aveți grijă ce aduceți! Luați cu voi containere mai mari și primul lucru pe care îl vreau e un jambon uriaș... și dextrogir, bineînțeles, ca să pot mânca pe săturate.

Am fost duși spre sala procuriștilor și, înainte de a ne lua fiecare cheile de activare a cabinei, primul procurist îmi spuse cu voce tare:

— Noroc bun să avem, partenere!

— Mulțumesc la fel, am spus eu și am înțeles din felul în care fusese formulată urarea că voia să ne întâlnim înainte de a pleca la treabă.

În infinitatea de lumi paralele pe care puteam bântui fără nicio grijă, era una care avea o planetă la fel ca a noastră, atât că era nelocuită. După ce o descoperisem cu totul întâmplător, am reușit să comunic cumva coordonatele ei primului procurist și am stabilit ca de câte ori urarea de noroc folosea pluralul să ne întâlnim cât mai urgent acolo. Nu se punea problema să fim urmăriți sau ascultați pentru că numai un procurist ar fi putut ajunge

acolo și numai dacă știa coordonatele. Sau ar fi putut să ajungă cu totul întâmplător, așa cum ajunsesem și eu, dar asta era o întâmplare cu o probabilitate atât de scăzută încât nici nu o luam în seamă.

Am pus în cabină un container de alimente mai mare decât de obicei și sub privirea atentă a unui soldat din gardă care ne privea de parcă ar fi priceput ceva am răsucit cheia de activare. A urmat obișnuitul vertij și am fost înconjurat de un întuneric lăptos, care atunci când s-a risipit m-a lăsat să văd în zare o plajă cu nisip auriu și mai mulți cocotieri care se aplecau deasupra unui golf ale cărui ape erau de un albastru incredibil. Chiar lângă mine se materializă, la doar câteva secunde distanță, și primul procurist, care mă privea posomorât.

La început, imediat după ce descoperisem mirifica lume, i-am propus să evadăm aici. Să găsim o cale oarecare și să ne aducem familiile aici. Primul procurist mă bătuse blând pe umăr:

— Nu se poate, puștiule. După ce ne aducem familiile noastre va trebui să aducem aici și prietenii ca să nu ne plictisim, apoi vecinii ca să avem cu cine să ne certăm și așa mai departe până am ajunge să mutăm toată lumea noastră pe această planetă. Ar fi mult mai simplu să aducem aici 20-30 de oameni fideli președintelui și lumea noastră ar fi la fel de minunată ca oricare alta.

În călătoriile noastre ajungeam uneori pe planete identice cu ale noastre, atât doar că președintele lor era ales pentru numai patru ani și nu pe viață așa cum se întâmplă cu al nostru. Pe străzi lumea vorbea tare, tinerii se distrau și oamenii aveau fețele vesele și luminoase. Erau și în acele lumi procuriști, dar se numeau altfel și erau folosiți pentru cercetări științifice și pentru a stabili legături între planete care altfel nu ar fi știut niciodată de altele. Unii erau uniți într-un soi de Ligă profesională care să le apere drepturile, dar noi nu am îndrăznit niciodată să ne afiliem și nici măcar să ne gândim la așa ceva.

— Ce-ai de gând să faci? l-am întrebat văzându-l cât de încruntat privea nisipul de la picioarele lui.

A tăcut multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Am de gând să le cer ajutorul, Tom.

De multă vreme nu îmi mai spusese pe nume. Relațiile prea strânse nu erau bine văzute și folosirea numelor era privită ca un prim pas spre planificarea unui complot.

— Cui? am întrebat eu deși aveam o bănuială.

— Celor din Ligă. Adu-ți aminte ce spuneau. Ori de câte ori avem nevoie de ei, ne vor ajuta. Mai multe minți reprezintă mai multe idei și poate mai multe șanse.

— Și cum ai să procedezi concret? am întrebat eu.

— Așteaptă-mă aici, a spus el și și-a activat cheia individuală, dispărând din fața mea în aceeași ceață lăptoasă obișnuită.

Am început să mă plimb nerăbdător pe plajă, deși eram conștient că voi avea destul de mult de așteptat. M-am urcat pe o tulpină de palmier care se întindea aproape orizontal deasupra apei și am privit mulțimea de pești care se zbenguiau fără griji dedesubtul meu. Măcar dacă aș fi avut din ce să confecționez o undiță să îmi încerc norocul ca să treacă mai ușor timpul. Dar pe planeta asta probabil că se va auzi de fier și de ace de oțel peste multe, foarte multe sute de milenii. Imediat după ce am descoperit acest minunat loc am propus să construim măcar o colibă unde să stăm atunci când avem de vorbit mai multă vreme.

— Nu cred că este bine, s-a împotrivit atunci primul procurist. Pe aici nu este niciodată vreme rea ca să avem

nevoie de un adăpost și apoi ne-am atașa prea mult de locul acesta și ne-ar veni din ce în ce mai greu să îl părăsim. Până într-o zi când nu am mai dori să plecăm deloc de aici.

Lucru pe care nici nu îl găseam chiar așa de rău și mă întrebam: din zecile de procuriști care de-a lungul vremii nu s-au mai întors din misiuni oare câți din ei pescuiau împăcați cu lumea în astfel de locuri mirifice? Explicația oficială era că au căzut la datorie pentru că în orice moment, oricât de multă grijă am avea, oricare din noi am putea ajunge pe o planetă aproape identică din toate punctele de vedere cu Terra, mai puțin în privința unui mic amănunt mortal: oxigenul din aer să fie înlocuit cu amoniac sau alt gaz irespirabil, temperatura să fie coborâtă mult sub limita la care un om putea supraviețui ori mii de alte amănunte poate mai subtile, dar la fel de mortale. Un procurist bun avea un al șaselea simț cu ajutorul căruia evita instinctiv astfel de planete. Dar tot se mai întâmplau accidente lucru care ne diferențiau net de porcii cu ajutorul cărora se căutau trufele pentru mesele grandioase ale președintelui și care își desfășurau activitatea în relativă siguranță. Pentru că, absolut întâmplător, am aflat că sumele alocate unui procurist erau egale cu acelea alocate dresajului și întreținerii unui porc specializat în căutarea trufelor. Tocmai rumegam aceste gânduri care nu aveau deloc darul să-mi ridice moralul când l-am văzut pe primul procurist apărând din ceață.

Avea cu el două containere pentru alimente și prin capacul transparent li se putea vedea foarte ușor conținutul: era aproape identic și părea extras din visul unui gurmand fericit. Totuși, unul din containere avea conținutul în mod ușor diferit: nu era nici pe departe la fel de apetisant ca al celuilalt. Jambonul era la fel de uriaș și îmbietor, dar părea un pic mai fad și culoarea puțin mai ștearsă. La fel și cârnații, pastrama sau bucățile de salam. La suprafața fiecărui container trona câte o uriașă pâine proaspătă, ce părea abia scoasă din cuptor și la fel, în unul dintre containere pâinea părea o idee mai veche și trecută.

Primul procurist îmi întinse containerul cu mâncarea care părea de calitate a doua și îmi spuse:

— Să mergem, dar te rog să ai grijă: sub niciun motiv să nu guști din mâncarea din containerul meu. Invoci ce motiv vrei tu dacă ești obligat, dar să nu guști. Spune, de exemplu, că nu poți să îți asumi răspunderea pentru alimentele aduse de mine, ci numai pentru alte tale.

Dori să aranjeze puțin mâncarea în containerul lui, iar când înlătură capacul ca să facă asta un miros atât de înnebunitor ieși din el încât aproape că îmi veni să-i dau peste mână și să rup măcar o bucățică din bunătățile lui. Îmi observă privirea și îmi spuse zâmbind:

— Feromoni alimentari din belșug... sper să reacționeze la fel și președintele când vom ajunge. Și acum hai că o fi devenit nerăbdător.

Când am intrat în sala de acum binecunoscută, în ciuda luminii feerice totul mi se părea aproape întunecat în comparație cu paradisul albastru din care tocmai sosisem. Purtam amândoi containerele cu alimente ca pe niște trofee pe care le-am lăsat la numai câțiva pași de fotoliul prezidențial. Fără să aștepte altă invitație, primul procurist dădu la o parte capacul de pe containerul lui și un miros îmbietor se răspândi în sală.

— Mda, recunosc președintele, miroase foarte apetisant, dar poate fi la fel de periculos pe cât de frumos

arată. Am să te rog, stimate procurist, să guști dumneata primul.

Ca din pământ unul din soldații din gardă aduse câteva perechi de tacâmuri, altul o masă ușoară și un platou, apoi primul procurist începu să taie tacticos mai întâi pâinea, pe urmă jambonul uriaș, continuând cu mezelurile și pastrama.

Sub ochii măriți de poftă ai președintelui și ai celor din gardă, începu să mănânce încet, savurând fiecare îmbucătură.

— Pentru că este destul și pentru că în numai zece minute mai pot aduce câteva containere asemănătoare acum că știu sursa, pentru siguranța onorabilului președinte invit și soldații din gardă să guste pentru a-și face o impresie. Hrană gustoasă, garantat dextrogiră, care nu îngrașă nici măcar un gram.

Drept dovadă arată senzorul al cărui led clipea verde strălucitor.

Comandantul gărzi privi spre președinte care, cu ochii în containerul deschis, își dădu aprobarea și toți soldații năvăliră și începură să mănânce de pe măsuță, în timp ce primul procurist așeză cu măiestrie de bucătar versat bucăți apetisante pe micul platou și îl înfățișă președintelui care, privind în sală și văzând cum toți înfulecă de zor, începu și el să mănânce cu poftă.

L-am privit cu atenție pe primul procurist: mânca și el lacom alături de ceilalți, deși mi se părea că lăcomia lui era puțin prefăcută și că plescăiturile de plăcere erau menite mai degrabă să le arate celorlalți ce mâncare bună adusese. Între timp ochii îi fugeau pe furiș de la un soldat din gardă la altul și numai faptul că îl urmăream atât de atent m-a făcut să observ momentul în care primul soldat a căzut ca secerat la podea. La început n-a observat nimeni, nici măcar președintele, care era cu fața spre soldați, dar când încă doi, trei, au început să se prelingă spre podeaua lustruită, președintele a făcut ochii mari și a dat să strige ceva. În același timp de afară a început să se audă ceva ca un huiet, un zgomot de mulțime furioasă care se apropia.

— Dictatorul a murit, trăiască libertatea! S-a auzit clar când mulțimea s-a mai apropiat.

Primul procurist s-a oprit din mâncat și a privit în spate: doar comandantul gărzii, care gustase din mâncare printre ultimii, a încercat cu un gest disperat să scoată pistolul, dar a căzut înainte de a apuca să tragă măcar un foc.

Doar Președintele, care din cauza greutății probabil că asimila mai greu alimentele, mai era încă lucid. Cu un gest moale a băgat mâna într-o deschizătură a fotoliului, de unde a scos un pistol cu prăsele de aur. Acum ori pistolul ăla era doar pentru decor, ori fusese descărcat de cineva care nu voia să fie împușcat din greșeală, că percută în gol și președintele muri privind neîncrezător la arma care nu-i fusese de niciun folos.

Primul procurist verifică atent soldații din gardă, îndepărtă precaut armele de lângă ei, apoi opri una pentru el și îmi dădu alta mie. Căută în spatele fotoliului stația de radio de unde dictatorul se adresa poporului și scoase din buzunar un minicasetofon pe care îl cuplă la stație. În curând în toate radiourile din țară și la difuzoarele din fața palatului răsunau uralele mulțimii și vestea că dictatorul a murit.

După câteva minute, primul procurist comută minicasetofonul pe alt canal și un comunicat oficial se făcu auzit: un comitet revoluționar care urma să fie condus de al doilea procurist al republicii urma să preia puterea până la

organizarea unor alegeri libere. Poporul era chemat la palatul prezidențial să apere revoluția de eventualii dușmani. Soldații care vor trece de partea revoluției vor fi absolviți de vina de a fi slujit un regim dictatorial, dar crimele individuale vor fi pedepsite conform legii.

Câțiva soldați din garnizoana palatului și-au făcut apariția, dar, văzând președintele mort și grămezile de leșuri, au aruncat armele și au ridicat mâinile sus.

— Veniți, le-a spus primul procurist, și depuneți jurământul în fața șefului comitetului revoluționar. De astăzi veți forma garda lui personală și veți răspunde cu viața dacă i se clintește chiar și un singur fir de păr din cap. Așteptați-l apoi afară. O să îl conduceți în balcon, unde va ține un discurs poporului.

Au depus în grabă un jurământ improvizat ad-hoc și au ieșit apoi disciplinați afară, dar eu nu i-am urmat încă ci, am rămas și am privit încruntat spre primul procurist.

— Știu, dragă Tom, ce vrei. Câteva lămuriri, deși sincer să fiu mă așteptam ca din partea unui tânăr șef al comitetului revoluționar să dai dovadă de mai multă perspicacitate. Să enumăr așadar nelămuririle tale: alimentele mele au fost otrăvite cu o otravă cu efect întârziat, dar destul de rapid o dată ce se făcea absorbția. Otrava mi-a fost livrată de Ligă și tot ei mi-au dat și antidotul. După cum tot ei au făcut înregistrarea și mi-au dat casetofonul direcțional care, deși era la

mine în buzunar, făcea ca sunetele să pară că vin din afara încăperii. Mai ai întrebări?

Între timp decuplă casetofonul de la stație și de afară începură să se audă în piața din fața platului, de data asta pe bune, strigăte și urale.

— Doar una singură, i-am răspuns: de ce m-ai numit pe mine șef al comitetului revoluționar?

M-a privit așa cum un părinte își privește fiul poznaș:

— E simplu, dragă Tom: tu o să fii în prim plan în așa fel încât eu să pot să veghez din umbră să nu ți se întâmple ceva până ce se va liniști totul.

A dat să plece, dar s-a întors din prag și a arătat spre leșul dictatorului:

— A, și bineînțeles, să fiu cu ochii pe tine să nu te îngrași prea tare.

FĂURÎTORUL DE WSE

"Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca cei buni să nu facă nimic"

Edmund Burke

— Libertatea este un lucru pe care trebuie să ți-l iei singur, pentru că nimeni nu va veni să ți-l ofere pe gratis!

Tonul bătrânului profesor era solemn și serios, ca întotdeauna când spunea unul dintre renumitele lui citate. De obicei, erau în latină și tot de obicei uita să le traducă, așa că i-am fost recunoscător că de data asta a fost mai înțelegător și nu ne-a lăsat cu incertitudini existențiale înaintea unui asemenea drum. I-am mulțumit cu o înclinare sobră din cap: de când am aflat că toți mă consideră în mod tacit conducătorul grupului, am început să mă comport ca atare nu atât pentru că așa simțeam nevoia, cât mai mult pentru a nu-i dezamăgi. Am privit la grupul eterogen din jurul meu: vreo douăzeci de oameni de toate vârstele și categoriile

sociale. Cei mai mulți nu vor rezista nici un kilometru, dar vorba lui Ted, veteranul infirm din Afganistan:

— Nu fi fraier și ia-ne cu tine! Lasă-ne să fim măcar carne de tun. Cu cât se vor ocupa mai mult de noi, cu atât vei fi tu mai liber în mișcări. Și nu uita ca pe drum să stai cât mai mult lângă mine: mă îndoiesc că vor trage într-un veteran de război în uniformă, plin de decorații și aflat într-un scaun cu roțile.

L-am asigurat că așa voi face, deși în sinea mea mă îndoiam foarte mult de posibila lui protecție. Aș zice că mai degrabă va fi o țintă predilectă, pentru că gestul lui va fi considerat drept unul de frondă sau pur și simplu trădare.

De când mă întorsesem din misiunea de pace din Irak și le vorbisem vecinilor de cursurile de gherilă urbană pe care le urmasem acolo, toți mă considerau nu numai specialist, ci și unica lor speranță.

Am deschis așadar ușa blocului și am ieșit în spațiul deschis: în ciuda faptului că era o zi însorită, o pâclă portocalie părea să se ridice dinspre bulevardul Libertății pe unde urma să trecem noi. Nu trebuia să mergem mai mult de doi, poate trei kilometri, dar aveau să fie cei mai lungi kilometri din viața mea. Instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să ne dispersăm, dar dacă am fi făcut așa ceva, sunt sigur că jumătate dintre noi ar fi luat calea înapoi la primul colț de bloc.

„Ce rămâne până la urmă pentru asigurarea libertății? Care e chezașul sigur? Numai unul: curajul fizic al indivizilor!” — ne citase, înainte de a pleca, bătrânul profesor, din Jurnalul Fericirii al lui Nicolae

Steinhardt, dar am avut impresia că — în loc să-i încurajeze — pe cei mai mulți dintre noi asta i-a speriat.

Am mers așadar, ca niște rațe în bătaia tirului, pe mijlocul stradelei ducând spre bulevardul Libertății și rezultatele nu au întârziat să apară: de undeva, din față, s-au auzit câteva focuri înfundate de armă, câțiva dintre noi au căzut, iar ceilalți s-au împrăștiat ca potârnicile care încotro, la adăpostul blocurilor din jur.

— Lașilor, a strigat în urma lor Ted și a rămas ferm lângă cei trei oameni căzuți, încercând să-i ajute.

Treaba asta se vede că a înfuriat pe cineva foarte tare, pentru că tot dinspre bulevardul Libertății a venit vâjâind un proiectil reactiv care-a lovit în plin căruciorul de invalid al lui Ted, rezolvându-i — cu schijele lui — și pe cei trei răniți. Bietul Ted, mi-am spus în gând: a scăpat de talibani și-acum a sfârșit ucis de ai lui! Medaliile și uniforma nu i-au folosit la nimic sau poate că ne-au lămurit pe noi, definitiv, cu cine avem de-a face. Am oprit așadar cu mine doar doi tineri care îmi păreau mai de nădejde, plus o fată care știam că jucase handbal și avea o ținută mai athletică, iar pe restul i-am trimis acasă, spre ușurarea lor ascunsă.

Celor trei rămași le-am ținut un scurt instructaj, fragmente pe care mi le mai aminteam și eu despre lupta de gherilă. În principiu, trebuiau să se țină după mine și să mă imite în tot ce fac. Chiar când să pornim, a pârâit micul radiotelefon pe care-l aveam în buzunar:

— Pe bulevardul Libertății au adus tancuri, iar pe blocurile de lângă obiectiv au postat lunetiști!

Telefoanele mobile erau blocate, dar trimisesem cu o seară înainte pe cineva într-un apartament din apropiere

de țintă, cu un radiotelefon de jucărie care — după cât se vedea — își făcea foarte bine treaba.

Folosind terenul și ascunzându-ne după rondurile cu flori, am început să înaintăm. Din când în când, ne opream atât pentru a ne orienta cât și pentru a ne trage sufletul. Cei trei tineri nu păreau să aibă așa mare nevoie de refacere, dar în cazul meu simțeam acut cei patruzeci de ani tocmai împliniți, cât și lipsa de antrenament din ultimul timp. Ne-a luat mai bine de o oră să ajungem la capătul bulevardului Libertății. O pâclă de un portocaliu-roșcat murdar se târa de-a lungul ei. Dacă am fi luat-o de-a dreptul, nu am mai fi văzut aproape nimic și am fi căzut victime sigure lunetiștilor care precis erau dotați cu dispozitive cu infraroșii.

Am scos harta și, ascunși după câteva containere de gunoi, am studiat-o. Toate căile ne erau în mod clar blocate, așa că dacă am mai fi înaintat ne-am fi sacrificat pur și simplu degeaba. Unul dintre băieți a scos o hârtie veche de ozalid, pe care se vedeau câteva linii albastre aproape șterse:

— Unchiul meu mi-a dat asta, înainte să plecăm; pe vremuri a lucrat la construirea tunelurilor de canalizare.

Imediat lângă containerele de gunoi, se afla un capac rotund de canalizare care dădea într-un tunel ce ne-ar fi dus până la vreo treizeci de metri de țintă. Era cam un kilometru de mers printr-un tunel în cea mai mare parte larg de abia un metru și ceva, dacă indicațiile de pe vechiul plan erau adevărate. Poate chiar mai mult, în unele porțiuni, dar pentru asta ne trebuiau lanterne și numai la așa ceva nu ne gândiserăm, când am plecat de-acasă.

De data asta, se pare că fata urma să ne scoată din încurcătură, pentru că după ce se lovi cu mâna pe frunte, spuse doar atât:

— Așteptați aici câteva minute! Se furișă până la intrarea celui mai apropiat bloc, de unde reveni cam într-un sfert de oră, cu patru lanterne și câteva baterii de rezervă.

Unul dintre băieți întrebă:

— Și dacă cei de la care ai cerut lanternele or să dea telefon?

— Nu vor da, spuse fata simplu. Sunt ca noi, dar le este frică. Dacă erau ca ei, acum erau afară să ne vâneze.

A trebuit să ne înclinăm în fața logicii ei și am coborât în tunel, trăgând atenți capacul în urma noastră. Prima porțiune avea chiar mai puțin de un metru înălțime așa că a trebuit să mergem târâș. Norocul nostru că tunelul era uscat, ca și cum n-ar fi fost folosit de multă vreme. După nici o sută de metri, am ajuns la o bifurcație și, privind pe hartă, am văzut că tunelul care pornea pe sub bulevardul Libertății era destul de înalt încât puteam merge în picioare. Deasupra noastră se auzeau pași apăsați, scrâșnet de șenile și din când în când împușcături.

— Ar trebui să-i spună bulevardul Războiului, nu bulevardul Libertății! spuse primul dintre băieți, apoi se opri brusc și privi fix înainte.

La lumina lanternei, se zărea o ceață portocalie din care ieșeau o mulțime de șobolani apropiindu-se cu pași mărunți.

— Crezi că au dresat șobolani să atace oponenții? Întrebă fata, cu glas stins.

— Poate nu a fost nevoie, pentru că cine se aseamănă se adună, spuse încrâncenat al doilea băiat și smulse din peretele tunelului o bucată zdravănă de lemn.

Celălalt făcu la fel, apoi ne arătă o nișă:

— Intrați acolo și noi vom încerca să-i atragem în tunelul celălalt. După ce trecem, așteptați vreo zece minute, apoi puteți pleca mai departe. Am intrat în nișă, am tras ușa după noi și am stins lanternele, ca să nu atragem atenția. Curând, am auzit zgomote de luptă afară: sunete înfundate, când cei doi tineri loveau în plin câte un șobolan, și înjurături, când îi ratau. Din când în când și câte un țipăt, când erau mușcați, dar în general se părea că ucideau destul de mulți dintre ei și în curând zgomotul bătăliei se mută dincolo de bifurcație.

Am ieșit și noi după un timp, apoi am început să înaintăm pe furiș spre capătul străzii Libertății de unde se auzeau în continuare zgomote de război în toată regula și din când în când țipete. Am pierdut la un moment dat noțiunea timpului, ba chiar am avut impresia că ne târâm de ore întregi prin canalele bulevardului Libertății. Într-un târziu, m-am convins că ne-am rătăcit, așa că a trebuit să risc să arunc o privire afară ridicând cu câțiva centimetri un capac de canal. Am privit lung, ca să mă dumiresc, apoi m-am lăsat încet înapoi.

— Mai sunt numai douăzeci de minute până la închidere, suspină fata, și noi suntem atât de departe...

Am desfăcut harta și am luminat-o cu lanterna, apoi i-am arătat și ei:

— Uite, pe-aici, o scurtătură prin care am putea ajunge în numai câteva minute. Are doar treizeci de metri lungime, dar din păcate are un diametru de numai șaiszeci de centimetri.

— Eu o să mă descurc, a spus ea zâmbind. Nu știu dumneavoastră ce-o să faceți!

— Nu mă las eu întrecut de o fată, am spus curajos dar imediat am înghițit în sec, văzând-o cum se strecoară cu agilitate în canalul îngust.

M-am ținut după ea cât de repede am putut și m-am prefăcut că nu văd mâna pe care mi-a întins-o drept ajutor, după ce-am ajuns la capăt. M-am rostogolit alături de ea în canalul principal și am răsuflat adânc de câteva ori, apoi am reperat capacul de canalizare și l-am ridicat puțin: la nici patruzeci de metri, se putea vedea intrarea larg deschisă, dar care era atât de bine păzită că nu aveam nici o șansă să trecem dincolo de ea.

— Ce facem? întrebă fata, după ce privi lung pe sub capac. Mai sunt numai zece minute.

Am privit-o îndelung, până a început să roșească. Era o fată într-adevăr bine făcută și, înainte de-a apuca să întrebe ceva, i-am spus să se dezbrace.

— Mie chiar îmi place de dumneavoastră și poate că nu aș zice nu, în condiții normale, dar acum chiar nu este momentul!

— Nu m-ai înțeles, am zâmbit eu obosit. Va trebui să te dezbraci, slipul poți să-l păstrezi pe tine, apoi să ieși prima. Va trebui să joci puțin teatru și să atragi atenția celor de la poartă, până voi reuși eu să trec printre ei.

O sclipire i-a trecut prin ochi și în numai câteva clipe a rămas în slip, apoi s-a strecurat afară, prin gura de canal. La început, n-a remarcat-o nimeni și am admirat-o pentru faptul că — deși pășea maiestuoasă ca o regină — nu mergea drept spre intrare, ci puțin oblic, spre stânga, astfel că atunci când a fost oprită în cele din urmă, intrarea rămăsese cu totul liberă.

Am respirat de câteva ori adânc, încercând să capăt puteri, apoi, după ce-am ieșit cât mai încet posibil, am luat-o la goană cât mă țineau picioarele.

Până când și-au desprins ei cu greu ochii de pe sânii planturoși ai fetei, deja intrasem. Deasupra ușii, pe o pancartă mică și albastră, scria cu litere negre: „SECȚIA DE VOTARE NR. 182” — iar ceasul atârnat alături arăta că mai erau încă șase minute lungi cât o eternitate.

Un jandarm, prea uluit ca să mai spună ceva, m-a salutat și mi-a deschis ușa. În fața mea se vedea un coridor lung; respirând greu, am pornit de-a lungul lui cât am putut de repede. Din sala unde se afla secția de votare au scos capul o mulțime de oameni, probabil membri ai comisei electorale care păreau că încearcă să mă încurajeze din priviri. Ținându-mă pe ultimii metri de ziduri, am reușit să intru în sală cu trei minute înainte de ora închiderii, apoi:

AM VOTAT!

Cu ultimele puteri, am băut puțină apă pe care mi-a oferit-o cineva din comisie, după aceea, tremurând tot, am ieșit din clădire. Afară se auzeau tancurile plecând de pe bulevardul Libertății, ceața portocalie se ridica și ea, iar eu am pornit spre casă după ce am recuperat-o pe vecina mea handbalista, căreia cineva îi dăduse un veston și o pereche de pantaloni ca să se acopere. Am mers încet pe bulevardul Libertății, sprijinindu-mă de umerii ei: eram extenuat cum niciodată, în confruntările cu insurgenții din Irak, nu fusesem. Echipele de curățenie înlăturau în grabă cadavrele și petele de sânge de pe bulevard. Prin geamurile deschise, se auzeau televizoarele date la maxim, anunțând victoria, așa că ne-am oprit la o cafenea să bem o cafea și să ascultăm.

„Cel de al treisprezecelea referendum pentru demiterea președintelui, referendum care a fost impus țării de dușmanii democrației, a fost câștigat din nou de iubitul nostru conducător. Toată țara, într-un cuget, a boicotat oripilată această farsă impusă de forțe străine poporului și de un Parlament trădător, aflat sub influența agenturilor străine. Un singur, rețineți vă rog, un singur cetățean cu drept de vot din toată țara a votat pentru demiterea președintelui. Ceilalți, prin boicotarea acestui simulacru de referendum, și-au demonstrat încă o dată adevărata față față de cel mai iubit fiu al poporului.”

Am băut cafeaua care mi s-a părut extrem de amară și am plecat spre casă, unde am fost primit ca un erou. După ce mica petrecere în cinstea succesului meu, ținută în casa scării, s-a încheiat, de mine s-a apropiat mohorât președintele de asociație care, cu gesturi ezitante, mi-a dat un plic. L-am desfăcut și am găsit binecunoscuta citație:

„Numele, prenumele, este chemat în dosarul penal nr...., în calitate de făptuitor în cauza privind prezența la vot..."

Bătrânul profesor citea peste umărul meu. Mă așteptam să vină cu vreun nou citat, dar în loc de asta el spuse numai atât:

— Dumneata nu ești făptuitor, dragul meu. Ești un Făuritor. Făuritor de Vise, pentru noi toți și pentru toată țara. Câtă vreme ai să continui să exiști, ei n-au ce să ne facă. Iar când n-ai să mai fii dumneata, va apărea altul... Și altul... Și altul... Căci nu vom ceda niciodată! Așa să ne ajute Dumnezeu!

A dat din cap, sfătos, și s-a îndreptat cu pași mărunți spre garsoniera lui sărăcăcioasă, plină de praf și de cărți îngălbenite. L-am urmărit îndelung cu privirea și, nu știu de ce, m-am simțit dintr-odată cel mai puternic om de pe Pământ.

CUPRINS

[ÎNTÂLNIRE CU DRAGONUL.....4](#)

[EU SUNT GICĂ.....12](#)

[TREBUIE SĂ ZBANG TUNG BUNG.....18](#)

[O MOARTE POLITICOASĂ.....28](#)

[MICA MEA CONTRIBUȚIE LA SFÂRȘITUL LUMII42](#)

[TIGRUL ȘI PRIVIGHETOAREA.....50](#)

[TOCĂNIȚĂ DE ÎNGER CU SMÂNTÂNĂ.....83](#)

[PUTEȚI SĂ ÎMI SPUNEȚI DUMNEZEU.....93](#)

[DRAGA MEA CLARA.....105](#)

[MÂNA CARE SCRIE CARTEA.....123](#)

[POFTA PREȘEDINTELUI.....135](#)

[FĂURITORUL DE VISE.....149](#)

